

**COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR
„TUDOR VLADIMIRESCU”,
CRAIOVA, DOLJ**

**MASA ROTUNDĂ JUDEȚEANĂ
ÎNVĂȚARE ȘI PREDARE ACTIVĂ
– *DE LA TEORIE LA PRACTICĂ***

EDIȚIA a V-a

EDITURA

PUBLISHING
CRAIOVA, 2026

COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR „TUDOR VLADIMIRESCU”,
CRAIOVA, DOLJ

**MASA ROTUNDĂ JUDEȚEANĂ
ÎNVĂȚARE ȘI PREDARE ACTIVĂ
– DE LA TEORIE LA PRACTICĂ
2026**

EDITURA

PUBLISHING

CRAIOVA, 2026

Colectivul de redacție:

- Prof. Flori BĂLAȘA – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Adriana CĂLINOIU - Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Mihaela-Anina DIDU – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Diana LINCĂ – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Alexandra MARCU – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Verona POPA – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Ioana-Mădălina POPESCU – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Cristina PRETORIAN – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Mădălina STANCU – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Otilia ȘTEFAN – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Mihaela ȘULEA IORGULESCU – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Delia TEODORESCU – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Camelia TOBĂ – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Prof. Ana-Maria VLAD – Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”

Autorii își asumă responsabilitatea corectitudinii și originalității conținutului.

ISSN 3044-8859

ISSN-L 3044-8859

CUPRINS

METODE MODERNE DE PREDARE: UTILIZAREA GAMIFICĂRII ÎN DEZVOLTAREA COMPETENTELOR LA ELEVII DE LICEU	10
Profesor Gabriela ACHIM Liceul Energetic, Craiova, Dolj Profesor Ovidiu-Nicolae TURCU STIOLICĂ Liceul Energetic, Craiova, Dolj	
REFLECȚII ASUPRA CREATIVITĂȚII ÎN PREDARE	14
Profesor Mihaela BADEA Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
EDUCAȚIA DE CALITATE	17
Profesor Lucica BARBU Liceul „Voltaire”, Craiova, Dolj Profesor Anca NICULESCU ZDÎRCU Liceul „Voltaire”, Craiova, Dolj	
MOYENS DE DÉVELOPPEMENT DES COMPÉTENCES DES ÉLÈVES	21
Profesor dr. Gabriela BĂNUȚOIU Le Lycée Théorique « C-tin Brâncoveanu » Dăbuleni, Dolj	
ÎNVĂȚAREA ACTIVĂ ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBA ENGLEZĂ	25
Profesor Elena-Rodica BUZĂRNESCU Colegiul Național „Carol I”, Craiova, Dolj	
METODE INOVATIVE DE PREDARE A DISCIPLINEI INFORMATICĂ	27
Profesor Adriana CĂLINOIU Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
ÎNVĂȚARE ȘI PREDARE ACTIVĂ LA INTERSECȚIA TIC ȘI RELIGIE – DE LA TEORIE LA PRACTICĂ	30
Profesor Marinela Mioara CĂPRUCIU Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova, Dolj Profesor Cornelia Mirela GHEORGHE Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova, Dolj	
MODERN METHODS AND PEDAGOGICAL PRACTICES FOR EFFECTIVE ENGLISH TEACHING	34
Profesor Oana CONSTANTINESCU Liceul Energetic, Craiova, Dolj	
ABORDĂRI ȘI STRATEGII DIDACTICE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ: PERSPECTIVE, TENDINȚE ȘI IMPLICAȚII PEDAGOGICE	38
Profesor Irina-Mariana CRUCERU Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj Profesor Ana-Maria STAIU Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj	
PREDAREA UTILIZÂND TEHNOLOGII DIGITALE	42
Profesor învățământ primar Ștefania Georgiana DĂNCILĂ Școala Gimnazială „Sf. Gheorghe”, Craiova, Dolj	
ABORDAREA CREATIVĂ A CONȚINUTURILOR ÎNVĂȚĂRII LA LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ	47
Profesor învățământ primar Constantina Alina DIACONU	

Școala Gimnazială „Eliza Opran”, Ișalnița, Dolj	
Profesor învățământ primar Cristina Marilena NEGRU-GAGIU	
Școala Gimnazială „Traian”, Craiova, Dolj	
CĂLĂTORIE MULTICULTURALĂ - ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN	51
Profesor Raluca-Mihaela DIACONU	
Colegiul Național „Carol I”, Craiova, Dolj	
INCLUZIUNEA EDUCAȚIONALĂ ȘI METODE DE ACTIV-PARTICIPATIVE	54
Profesor Mihaela Anina DIDU	
Colegiu Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
THE ROLE OF ARTS AND MEDIA IN NON-FORMAL LEARNING	57
Profesor Sonia Gabriela DOBRE	
Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova	
PLATFORMA KHAN ACADEMY	60
Profesor Nicolae DRAGOMIR	
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
Profesor Emilia DRAGOMIR	
Liceul Teoretic „Tudor Arghezi”, Craiova, Dolj	
STRATEGII INTERCULTURALE ÎN PREDAREA LIMBII ENGLEZE	63
Profesor Lucia Ștefania DULEA	
Liceul Teoretic „Constantin Brâncoveanu”, Dăbuleni, Dolj	
ÎNVĂȚAREA LIMBILOR STRĂINE ASISTATĂ DE CĂTRE CALCULATOR	66
Profesor Maria Magdalena DUMITRAȘCU	
Liceul Tehnologic Transporturi Căi Ferate Craiova, Dolj	
INTEGRAREA TEHNOLOGIILOR DIGITALE ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ: ÎNTRE INOVAȚIE PEDAGOGICĂ ȘI NECESITATE SOCIALĂ	70
Profesor Cristian Virgil EHOROVICI	
Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj	
ÎNVĂȚAREA ACTIVĂ ÎN GRĂDINIȚĂ – DE LA TEORIE LA PRACTICĂ	74
Profesor educație timpurie Cristina Alina FIRĂ	
Grădinița cu program prelungit „Floare albastră”, Craiova, Dolj	
STRATEGII DIDACTICE MODERNE. INOVAȚIE ȘI ADAPTABILITATE ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ	78
Profesor Alina Daniela GHIȚĂ	
Liceul Teoretic Bechet, Bechet, Dolj	
FUTURE IN AI & MEDIA REMIX LAB: INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ CA INSTRUMENT METODIC PENTRU DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR MEDIA ÎN EDUCAȚIA EUROPEANĂ	81
Profesor Adriana GÎJU	
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
Elev: Robert Ionuț BARBU	
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
Elev: Andrei Cristian FLOREA	
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
DIGITALIZAREA OREI DE GEOGRAFIE: UTILIZAREA APLICAȚIILOR GIS ȘI GOOGLE EARTH PENTRU STIMULAREA GÂNDIRII SPAȚIALE A ELEVILOR	84
Profesor Otilia GRIGORIE	
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	

COMMENT FAIRE APPRENDRE LES ÉLÈVES DE MANIÈRE ACTIVE ?	88
Profesor Liliana HOANCĂ	
Liceul Energetic Craiova, Dolj	
STRATEGII DIDACTICE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ.....	91
Profesor Meda-Elena IACOB	
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
NEARPOD – INSTRUMENT DIGITAL INOVATOR PENTRU OPTIMIZAREA PROCESULUI DE PREDARE - ÎNVĂȚARE - EVALUARE LA DISCIPLINA BIOLOGIE	93
Profesor dr. Mariana IONESCU	
Liceul Teoretic Bechet, Bechet, Dolj	
ÎNVĂȚAREA ȘI ORIENTAREA ACTIVĂ ÎN PREDAREA BIOLOGIEI LA NIVEL LICEAL	95
Profesor Theodora IONIȚĂ	
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
MÉTHODES MODERNES D’ENSEIGNEMENT UTILISÉES EN CLASSE DE FLE	99
Profesor Diana-Camelia LINCĂ	
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
METODE ACTIVE ÎN EDUCAȚIE: PERSPECTIVE TEORETICE ȘI APLICABILITATE .	103
Profesor Delia – Lăcrimioara MĂROGEL	
Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj	
Profesor Paulina BĂLĂ	
Liliana, Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj	
METODE MODERNE DE DEZVOLTARE A GÂNDIRII CRITICE LA ELEVII DE LA LICEELE ECONOMICE	107
Profesor Dorina Nicoleta MĂNESCU	
Colegiul Economic „Gheorghe Chițu”, Craiova, Dolj	
TEHNOLOGIA EDUCAȚIONALĂ – INSTRUMENT ESENȚIAL PENTRU OPTIMIZAREA ÎNVĂȚĂRII LA GIMNAZIU	111
Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare la orele de Geografie și Limba engleză (nivel gimnazial)	
Profesor Simona Venera MĂRGINEANU	
Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova, Dolj	
Profesor Gilda Elena CIALÎCU	
Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova, Dolj	
METODE INTERACTIVE DE GRUP ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE.....	115
Profesor educație timpurie Alina MITRACHE	
Grădinița cu Program Prelungit „Floare albastră”, Craiova, Dolj	
ÎNVĂȚAREA ACTIVĂ ÎN GRĂDINIȚĂ DE LA TEORIE LA PRACTICĂ	119
Profesor educație timpurie Camelia Roxana NĂNĂU	
Grădinița cu Program Prelungit „Floare Albastră”, Craiova, Dolj	
Profesor educație timpurie Maria STAN	
Grădinița cu Program Prelungit „Floare Albastră”, Craiova, Dolj	
TECHNOLOGY-ENHANCED EDUCATION: NEW APPROACHES TO TEACHING AND ASSESSMENT	122
Profesor Gabriela NEGHINĂ	
Școala Gimnazială „N.B. Locusteanu”, Leu, Dolj	
INTERDISCIPLINARITATEA – BAZA UNUI ÎNVĂȚĂMÂNT CONTEMPORAN DE CALITATE.....	125

Profesor Mariana NICOLAE Liceul Tehnologic de Transporturi Auto Craiova, Dolj	
METODA PROIECTELOR – BENEFICII ÎN ACTIVIZAREA ÎNVĂȚĂRII LA NIVEL PREȘCOLAR.....	129
Profesor educație timpurie Simona Oana NICOLAE Grădinița cu Program Prelungit „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
METODE MODERNE DE PREDARE ÎN GRĂDINIȚA DE COPII	133
Profesor educație timpurie: Claudia NICULEȚ Liceul Tehnologic Segarcea, Dolj	
PERSPECTIVE MODERNE ÎN ABORDAREA STRATEGIILOR DE INSTRUIRE ÎN GRĂDINIȚA DE COPII	136
Profesor educație timpurie: Maria-Cristina NICULEȚ Liceul Tehnologic Segarcea, Dolj	
INTEGRAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN PROCESUL DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE	139
Profesor educație timpurie Atena OGLICE Grădinița cu Program Prelungit „Floare albastră”, Craiova, Dolj	
ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE	142
Profesor Maria OLARIU Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Craiova, Dolj Profesor Dorina CHIRION-TÂNCĂ Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Craiova, Dolj	
INTEGRATING ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN THE EFL CLASSROOM	146
Profesor Denisa Bianca PASĂRE “Henri Coandă” Theoretical High School, Craiova, Dolj	
STRATEGII DIVERSE DE PREDARE-EVALUARE	151
Profesor educație timpurie Florina Alina PASCU Grădinița cu Program Prelungit „Floare albastră”, Craiova, Dolj	
TEHNOLOGIA CA SPRIJIN REAL ÎN FORMAREA COMPETENȚELOR ELEVILOR DIN CICLUL PRIMAR.....	154
Învățător Maria Adina PĂUN Școala Gimnazială „Sf. Gheorghe”, Craiova, Dolj Prof. învățământ primar Ileana Monica BĂRBULESCU Școala Gimnazială „Sf. Gheorghe”, Craiova, Dolj	
DE LA CRETĂ LA CLICK: TEHNOLOGIA CA PUNTE ÎNTRE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE ÎN STUDIUL LIMBII ROMÂNE ȘI AL LIMBII ENGLEZE.....	157
Profesor Maria-Mădălina POIANĂ Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova, Dolj Profesor Mădălina Mihaela DĂESCU Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova, Dolj	
INTERACTIVE AND CROSS-CURRICULAR APPROACHES TO EDUCATION FOR SUSTAINABILITY	161
Profesor Daniela Maria POPA “Tudor Vladimirescu” National Military High School, Craiova, Dolj Profesor Verona-Elena POPA “Tudor Vladimirescu” National Military High School, Craiova, Dolj	
METODE INTERACTIVE FOLOSITE ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV	165

PIPP. Ramona POPA Școala Gimnazială „C-Tin Gheorghită”, Podari, Dolj	
PIPP. Mara TEODORESCU Școala Gimnazială „C-Tin Gheorghită”, Podari, Dolj	
INNOVATIVE APPROACHES AND DIDACTIC STRATEGIES FOR TEACHING ENGLISH IN MODERN HIGH SCHOOLS.....	170
Profesor Dalia POPESCU Liceul Energetic Craiova, Dolj	
Profesor drd. Gabriela VÂLCU Liceul Energetic Craiova, Dolj	
LEARNER-CENTREDNESS IN TEACHING VOCABULARY	174
Profesor Ioana-Mădălina POPESCU Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
METODE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE ACTIVĂ LA UNITATEA DE ÎNVĂȚARE: SOLUȚII CLASA A IX-A.....	177
Dana Mădălina POPOI Liceul Teoretic „Tudor Arghezi”, Craiova, Dolj	
INTEGRATING NEW TECHNOLOGIES INTO THE TEACHING–LEARNING–ASSESSMENT PROCESS.....	181
Profesor Daniela Elena PREDA Colegiul Economic „Gheorghe Chițu”, Craiova, Dolj	
PROGRAMAREA CA INSTRUMENT DE DEZVOLTARE A GÂNDIRII LOGICE	184
Profesor Elena PREDEȘEL Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj/Școala Gimnazială Pielești, Dolj	
INTEGRAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN PROCESUL DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ – OPORTUNITATE DE REÎNNOIRE DIDACTICĂ ȘI DE RECONECTARE A DISCIPLINEI LA UNIVERSUL CULTURAL AL ELEVILOR	187
Profesor Cristina PRETORIAN Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
COORDONATE EUROPENE ÎN PREDAREA DISCIPLINELOR UMANISTE	193
Laborant Victoria PRUNARU Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova, Dolj	
RESURSE DIGITALE PENTRU PROFESORI	196
Profesor Maria Magdalena RĂDUCU Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Craiova, Dolj	
ROLUL TEHNOLOGIEI ÎN PROCESUL DE PREDARE – ÎNVĂȚARE - EVALUARE	199
Profesor Elena-Luminița RĂDUȚ Școala Gimnazială Scaști, Scaști, Dolj	
UTILIZAREA RESPONSABILĂ A NOILOR TEHNOLOGII ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV	202
Profesor pentru educație timpurie Andreea Denisa RAICEA Școala Gimnazială Ghindeni, Ghindeni, Dolj	
PERSPECTIVE SI STRATEGII DIDACTICE IN EDUCATIA DE ASTAZI.....	205
Profesor Nicoleta ROSARIO CURVELO Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova, Dolj	

ÎNVĂȚAREA ACTIVĂ ÎN SALA DE CLASĂ MODERNĂ: ABORDĂRI ȘI STRATEGII DIDACTICE ÎN PREDAREA LIMBII ENGLEZE	208
Profesor Diana Elena SANDU Liceul Teoretic „Tudor Arghezi”, Craiova, Dolj	
CONSTRUIREA ÎNVĂȚĂRII AUTENTICE PRIN METODE INTERACTIVE ȘI COLABORATIVE	211
Profesor itinerant și de sprijin Diana-Monica SEGĂRCEANU Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Dolj Profesor Dana-Mariana VÎLCELEANU Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Dolj	
DE LA LECTURĂ LA INTERPRETARE: STRATEGII DE PREDARE ACTIVĂ A ROMANULUI INTERBELIC	213
Profesor Mădălina STANCU Profesor Flori BĂLAȘA	
INTEGRAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN PROCESUL DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE LA FIZICĂ, AVÂND CA EXEMPLU CAPITOLUL „UNDE MECANICE”	216
Profesor Oana ȘERBAN Colegiul Național „Frații Buzești” Craiova, Dolj Liviu Mihai POPOI Colegiul Național „Frații Buzești” Craiova, Dolj	
ADAPTING FOREIGN LANGUAGE TEACHING STRATEGIES TO MODERN LEARNING SYSTEMS	220
Profesor Otilia ȘTEFAN Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
REDEFINING EDUCATION: FROM PASSIVE INSTRUCTION TO ACTIVE LEARNING	224
Profesor Mihaela ȘULEA-IORGULESCU Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
USING INTERACTIVE ACTIVITIES TO TEACH VOCABULARY	227
Profesor Mariana TEODOR Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova, Dolj	
AVANTAJELE ȘI LIMITELE ÎNVĂȚĂRII ACTIVE	231
Profesor Gabriela TRUȚĂ Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj	
INTEGRAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN PROCESUL DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE: PERSPECTIVE, PROVOCĂRI ȘI DIRECȚII DE DEZVOLTARE ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ	235
Profesor Ramona Monica TUDORACHE Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj Profesor Lavinia Iulia MATEI Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj	
THE BENEFITS OF ERASMUS+ COURSES: FROM TRAINING TO CLASSROOM PRACTICE	239
Profesor Elena Diana ȚECU Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova, Dolj	
U-LEARNING, UNE NOUVELLE ÈRE DE L'APPRENTISSAGE UBIQUITAIRE	242
Profesor Daniela Simona ȚÎRCOMNICU Liceul Energetic Craiova, Dolj	

INTEGRAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN PROCESUL DE PREDARE - ÎNVĂȚARE - EVALUARE ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE	244
Profesor Ștefania Simona UNTARU	
Grădinița cu Program Prelungit „Căsuța Fermecată”, Craiova, Dolj	
Profesor Iuliana Claudia NICA	
Grădinița cu Program Prelungit „Căsuța Fermecată”, Craiova, Dolj	
EXPLORAREA LUMII PRIN JOC ȘI DESCOPERIRE: PREDAREA ACTIVĂ ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE	247
Profesor educație timpurie Daniela VÂLCU	
Grădinița cu Program Prelungit „Floare albastră”, Craiova, Dolj	
ROLUL STIMEI DE SINE A PROFESORULUI ÎN EFICACITATEA PROCESULUI EDUCAȚIONAL.....	250
Profesor Irina VÎNTURIȘ	
Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova, Dolj	
MAKE TECHNOLOGY YOUR FRIEND!.....	252
Profesor Ana-Maria VLAD	
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” Craiova, Dolj	
ERASMUS+: ACCES LA OPORTUNITĂȚI EUROPENE DE EDUCAȚIE, FORMARE ȘI DEZVOLTARE PERSONALĂ	255
Profesor dr. Alina-Mariana ZARIA	
Liceul Teoretic „Constantin Brâncoveanu”, Dăbuleni, Dolj	

METODE MODERNE DE PREDARE: UTILIZAREA GAMIFICĂRII ÎN DEZVOLTAREA COMPETENTELOR LA ELEVII DE LICEU

Profesor Gabriela ACHIM

Liceul Energetic, Craiova, Dolj

Profesor Ovidiu-Nicolae TURCU STIOLICĂ

Liceul Energetic, Craiova, Dolj

Rezumat

Educația contemporană se confruntă cu schimbări rapide, care solicită adaptarea continuă a strategiilor didactice. În acest context, predarea activă reprezintă o abordare centrată pe elev, care promovează implicarea, gândirea critică și aplicarea cunoștințelor în situații autentice. Lucrarea de față analizează fundamentele teoretice ale învățării active, principalele metode și strategii de predare, precum și aplicarea lor practică în cadrul disciplinelor școlare.

1. Introducere

Schimbările rapide ale lumii contemporane, digitalizarea și necesitatea dezvoltării competențelor transversale cer un sistem educațional adaptat nevoilor elevului secolului XXI. Predarea tradițională, bazată predominant pe transmiterea unilaterală a informației, nu mai răspunde eficient nevoilor actuale ale elevilor.

În acest context, predarea activă devine o soluție modernă și eficientă, punând în centru elevul și procesul său de învățare. Aceasta valorifică participarea, colaborarea, comunicarea, inițiativa și utilizarea cunoștințelor în contexte reale.

2. Fundamente teoretice ale învățării active

2.1. Constructivismul-Teoria constructivistă susține că elevul își construiește cunoașterea prin experiență și reflecție. Învățarea autentică nu se obține prin memorare, ci prin explorare, descoperire și rezolvare de probleme.

2.2. Socio-constructivismul-Vygotsky a evidențiat rolul crucial al interacțiunii sociale. Activitățile colaborative, discuțiile, argumentarea și schimbul de idei contribuie la progresul cognitiv al elevilor.

2.3. Învățarea experiențială-Modelul lui Kolb propune un ciclu al învățării format din experiență concretă, reflecție, conceptualizare și aplicare. Metode precum studiile de caz, proiectele și experimentele derivă direct din această perspectivă.

3. Principii ale predării active

3.1. Centrarea pe elev-Elevul devine participant activ în propria formare. Profesorul joacă rol de facilitator, ghid și partener de învățare.

3.2. Implicarea cognitivă și metacognitivă-Elevii sunt încurajați să analizeze, să compare, să pună întrebări, să își monitorizeze progresul și să reflecteze asupra metodelor de învățare.

3.3. Colaborarea-Învățarea activă valorifică munca în grup, schimbul de idei și dialogul.

3.4. Sarcini autentice-Problemele și activitățile trebuie să fie relevante, conectate cu viața reală și diverse stiluri de învățare.

4. Strategii de predare active

4.1. Învățarea bazată pe probleme (PBL)-Elevul este pus în situația de a explora soluții la probleme deschise, reale.

4.2. Învățarea prin proiecte-Elevii lucrează pe termen lung la un produs final care necesită cercetare, colaborare și aplicarea cunoștințelor.

4.3. Metoda „Jigsaw” (Mozaic)-Clasa se împarte pe subteme. Apoi elevii își predau reciproc cunoștințele.

4.4. Dezbateră-Dezvoltă gândirea critică și abilitățile de argumentare.

4.5. Învățarea prin joc-Gamificarea crește motivația și implicarea emoțională.

4.6. Învățarea prin descoperire-Elevii formulează ipoteze, explorează și trag concluzii.

5. Concluzii generale

Predarea activă nu reprezintă doar o tendință modernă, ci un demers necesar în educația contemporană. Ea favorizează implicarea elevilor, colaborarea, creativitatea și gândirea critică. Studiul de caz prezentat confirmă faptul că metodele active au efecte pozitive asupra procesului de învățare, indiferent de disciplină, dar mai ales în dezvoltarea competențelor comunicaționale în limba engleză.

Gamificare – Exemplu aplicat la ora de Educație fizică și sport

Tema: Dezvoltarea rezistenței generale

Clasa: VIII–IX

Metoda: Gamificare (puncte, niveluri, provocări, roluri)

1. Conceptul de bază

Ora este transformată într-un joc de echipă, unde elevii acumulează puncte pentru finalizarea unor „misiuni”. Fiecare misiune dezvoltă o capacitate motrică, iar progresul este prezentat ca trecerea la un nivel superior. Elevii concurează, dar și cooperează, iar recompensa este simbolică (insigne, titluri, niveluri).

2. Tematica jocului

„Aventura Exploratorilor”

Elevii devin exploratori care trebuie să parcurgă mai multe „zone” (stații de exerciții), fiecare cu dificultate crescândă. Obiectivul: adunarea a cât mai multe puncte pentru a „descoperi harta finală”.

3. Organizare

Elevii sunt împărțiți în 4 echipe (Exploratorii Nordului, Sudului, Estului, Vestului).

Fiecare echipă primește o fișă de scor. Fiecare zonă (stație) valorează un număr de puncte. Progresul se face în trepte – Nivel 1, Nivel 2, Nivel 3.

4. Desfășurarea activității

I. Încălzirea (10 min)

„Trezește tribul!” – Misiune nivel 1 (50 puncte)

Elevii trebuie să execute corect următoarele exerciții: 20 genuflexiuni, 20 fandări, 1 minut jumping jacks, alergare ușoară 2 ture. Fiecare exercițiu reușit → 10 puncte. Tehnica corectă → bonus 10 puncte.

II. Partea principală (30 min)

Zone de explorare – Misiuni nivel 2 și 3

Zona 1 – „Pădurea Rezistenței” (Nivel 2 – 100 puncte)

Ștafetă în circuit: 30 sec alergare în ritm moderat, 15 genuflexiuni, 10 flotări

Elevii trebuie să finalizeze 3 ture. Timp bun + ritm constant → bonus 20 puncte.

Zona 2 – „Râul de Obstacole” (Nivel 3 – 150 puncte)

Circuit cu obstacole: sărituri peste 4 obstacole mici, trecere prin spalier, deplasare laterală 20 m, alergare 40 m până la „punctul de salvare”. Echipa care termină prima → +30 puncte.

Zona 3 – „Pulsul Aventurii” (Nivel Bonus – 50 puncte)

Fiecare elev își măsoară pulsul după efort. Dacă pulsul se află în zona optimă 140–170 bpm → echipa primește 50 puncte.

III. Revenirea (5–7 min)

„Cortul Exploratorilor” – Misiune finală (30 puncte)

Exerciții de respirație + întinderi. Elevii trebuie să execute corect toate exercițiile.

5. Evaluare (Gamificată)

Clasament final. Echipa cu cele mai multe puncte → titlul „Exploratorii Săptămânii”. Fiecare membru primește insignă virtuală (în format PDF/Sticker). Profesorul oferă feedback individual („Punct forte – provocare pentru data viitoare”).

Evaluare individuală ascunsă în joc

Profesorul observă: tehnica execuției, rezistența la efort, implicarea, capacitatea de colaborare.

Bibliografie:

Dragnea, A., *Antrenamentul sportiv*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2002.

Dragnea, A., Bota, A., *Teoria activităților motrice*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999.

Epuran, M., *Metodologia cercetării activităților corporale*. FEST, București, 2005.

Epuran, M., Holdevici, I., Tonița, F., *Psihologia sportului*. ANEFS, 2005.

Nicola, I., *Tratat de pedagogie*. Aramis, 2000.

REFLECȚII ASUPRA CREATIVITĂȚII ÎN PREDARE

Profesor Mihaela BADEA

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Rezumat

Multe cercetări evidențiază faptul că implicarea activă a elevilor în procesul educațional crește eficiența învățării, stimulând gândirea critică, responsabilitatea și conștientizarea propriului demers de învățare. Metodele interactive de predare-învățare contribuie semnificativ la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ, având un caracter activ-participativ și formativ asupra personalității elevilor, favorizând dezvoltarea creativității și a imaginației. Aceste metode sunt atractive, stimulează inițiativa și cooperarea, facilitează aplicarea practică a cunoștințelor și dezvoltă competențe precum comunicarea, argumentarea și responsabilitatea în rezolvarea sarcinilor didactice.

Analizând poziția cadrului didactic în fața problemelor instruirii și ale învățării, profesorul Ioan Neacșu afirmă că „educatorii sunt solicitați astăzi, în mod continuu, să promoveze învățarea eficientă. Și nu orice învățare eficientă, ci una participativă, activă și creativă”.

Multe studii demonstrează faptul că învățarea este mai eficientă atunci când elevii sunt implicați în acest proces. Strategiile de instruire care angajează elevii în procesul de învățare, stimulează gândirea critică, sporesc gradul de conștientizare și de responsabilitate din partea acestora.

Învățarea interactiv-creativă este un proces de creare de semnificații, vizavi de noua informare și de cunoștințele anterioare, de transformare a structurilor cognitive ale elevului, consecință a încorporării noilor achiziții (cunoștințe, priceperi, deprinderi) prin angajarea eforturilor intelectuale și psihomotorii de construire a cunoașterii.

Dincolo de educarea tinerei generații, școlii îi revine sarcina ca prin abordări diferite să stimuleze creativitatea elevilor. Participarea lor activă la propria formare poate îmbrăca mai multe forme.

Utilizarea metodelor interactive de predare-învățare în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ, având un caracter activ-participativ și o reală valoare activ-formativă asupra personalității elevului, ele ducând la dezvoltarea imaginației creatoare, a creativității elevilor.

Caracteristicile metodelor interactive:

- sunt atractive;
- stimulează implicarea activă în sarcina didactică;

- stimulează inițiativa, creativitatea, implicarea;
- asigură o mai bună punere în practică a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor;
- asigură un demers interactiv al actului de predare-învățare-evaluare;
- valorifică și stimulează potențialul creativ, originalitatea copiilor;
- acționează asupra gândirii critice a elevilor;
- elevii devin responsabili în rezolvarea sarcinilor;
- promovează învățarea prin cooperare;
- copiii învață să argumenteze acțiunile;
- îi învață pe elevi să comunice între ei și să asculte părerile celor din jur.

Profesorii pot face foarte mult pentru stimularea creativității elevilor. Cercetările pe această temă au arătat că atitudinea pozitivă a profesorului față de creativitate este unul dintre cei mai importanți factori care facilitează creativitatea. O primă condiție a dezvoltării creativității elevului este ca profesorul să știe ce înseamnă a fi creativ, să aibă cunoștințe de bază despre creativitate, despre psihologia creativității, despre posibilitățile de dezvoltare a acesteia în procesul de învățământ. E necesar a se respecta personalitatea creatoare a elevului. Acest lucru nu este ușor dacă ne gândim la faptul că elevii creativi pun întrebări incomode, oferă soluții inedite de rezolvare a problemelor, nerespectând procedeele stereotipe, sunt de o curiozitate uneori supărătoare. Uneori profesorii tind să aprecieze mai mult elevii disciplinați, care își îndeplinesc sarcina fără să comenteze și sunt dispuși să accepte judecata profesorului sau pe cea a majorității. Un elev care este capabil să nu fie de acord cu majoritatea poate trezi sentimente negative chiar dacă opinia lui e justă. Sunt și situații în care marea majoritate a elevilor simte ceea ce prețuiesc profesorii, un anume comportament conformist și atunci ei dau curs acestor așteptări ale profesorilor. Este foarte important ca profesorul să nu reprime manifestările elevilor creativi, să încurajeze libera exprimare a opiniilor, să stimuleze imaginația sau soluțiile mai deosebite. Elevii trebuie să-și poată manifesta liber curiozitatea și spontaneitatea. Profesorul trebuie să dirijeze situațiile-problemă astfel încât să se întrețină o atmosferă permisivă a unor relații, dar să nu se exagereze nici prin autoritarism.

În activitatea de predare - învățare profesorul trebuie să fie el însuși creativ, să dovedească flexibilitate intelectuală. Acest lucru va fi simțit de elevi și le va stârni o atenție sporită, le va determina o curiozitate. Un asemenea profesor va fi privit cu ochi admirativi de elevi.

Orientând activitatea elevilor, profesorul îi încurajează să descopere cunoștințele, să rezolve probleme, dar și să formuleze, ei înșiși, probleme. Învățarea pe bază de probleme, învățarea prin descoperire sau învățarea prin descoperire dirijată reprezintă forme ale unei învățări de tip euristic prin

care profesorul stimulează creativitatea elevilor. Elevii sunt puși în situația să privească o problemă din unghiuri de vedere diferite, să o interpreteze, să elaboreze o ipoteză explicativă pe care să o verifice, să caute independent o soluție. Școlarii trebuie îndrumați să manifeste toleranță față de ideile noi, să acționeze liber și să utilizeze o critică de tip constructiv. Acest tip de învățare nu numai că duce la formarea unui stil creativ de rezolvarea a situațiilor - problemă, dar are efecte și asupra formării personalității elevilor. Elevii se obișnuiesc să abordeze fără teamă problemele, să le analizeze și să le rezolve. Sunt stimulați să devină curioși și deschiși, să îndeplinească cu plăcere sarcinile.

Instruirea orientată spre creativitate implică un set de condiții favorabile, fiind hotărâtoare încurajarea copiilor să lucreze și să gândească independent, să-și elaboreze propriile proiecte.

Profesorului îi revine sarcina de a selecta metodele, moderne sau tradiționale, care vor fi folosite eficient în lecțiile de dobândire de noi cunoștințe și în lecțiile de evaluare a cunoștințelor și abilităților.

Bibliografie:

Neacșu, I., *Metode și tehnici de învățare eficientă*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 1990.

Nicola, I., *Tratat de pedagogie școlară*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996.

Oprea, C.L., *Strategii didactice interactive*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007.

Radu, I., *Psihologie școlară*. Editura Științifică, București, 1977.

Roco, M., *Creativitate și inteligență emoțională*. Polirom, Iași, 2001.

EDUCAȚIA DE CALITATE

Profesor Lucica BARBU

Liceul „Voltaire”, Craiova, Dolj

Profesor Anca NICULESCU ZDÎRCU

Liceul „Voltaire”, Craiova, Dolj

La nivelul fiecărei instituții de învățământ, fie ea de stat sau private, funcționează o serie de comisii, care prin activitatea lor contribuie la susținerea procesului instructiv-educativ.

Toate aceste comisii își desfășoară activitatea conform regulamentului ROFUIP în vigoare. CEAC-ul este comisia cu contribuție majoră în realizarea strategiei de evaluare internă a calității. Are un caracter permanent și reprezintă o contribuție însemnată la dezvoltarea instituțională. Dintre atribuțiile comisiei, reprezentative sunt următoarele:

- definește, în mod explicit, valorile, principiile și indicatorii calității;
- construiește, prin participare și dezbateri, consensul tuturor purtătorilor de interese (elevi, părinți, cadre didactice, angajatori, administrație locală, alți reprezentanți ai comunității) în privința valorilor, principiilor, indicatorilor de calitate;
- urmărește respectarea, în toate procedurile curente de funcționare și dezvoltare, a valorilor, principiilor și indicatorilor conveniți;
- evaluează impactul tuturor proceselor (inclusiv și mai ales al procesului de învățământ) și al activităților desfășurate în școală asupra calității educației oferite și raportează în fața autorităților și a comunității, asupra modului în care a fost asigurată calitatea;
- propune măsuri de optimizare/creștere/dezvoltare a calității educației oferite de unitatea școlară la nivelul conceptului, principiilor, indicatorilor, standardelor privind calitatea, dar și al procedurilor curente care privesc funcționarea și dezvoltarea școlii;
- deține toate materialele informative despre sistemul de management al calității transmise în sistem, fiind obligată să prelucreze informația primită și să o disemineze în școala și către parteneri (elevi, părinți).
- implementează sistemul de management al calității.
- coordonează aplicarea procedurilor și activităților de autoevaluare instituțională și privind calitatea educației, conform domeniilor și criteriilor prevăzute de Legea 87/2006.

- elaborează anual un Raport de evaluare internă privind calitatea educației în unitatea școlară respectivă (RAEI)– Raportul este adus la cunoștința beneficiarilor prin afișare sau publicare pe pagina de internet a unității școlare respective.
- formulează propuneri de îmbunătățire a calității educației.

Pentru a se putea achita de aceste sarcini, este esențială contribuția fiecărui membru al comisiei în elaborarea documentelor suport pentru platformă.

Principiul competenței trebuie să primeze și în această comisie, pentru ca vizitele de evaluare în vederea obținerii autorizării provizorii de funcționare, obținerii acreditării sau pentru evaluare externă să nu pună presiune pe procesul de educație.

Astfel, întocmirea din timp a documentelor solicitate de platforma și nu numai, realizarea activităților prevăzute în planul de îmbunătățire, întocmirea rapoartelor utile, trebuie să se facă întocmai cu calendarul de activități și, subliniez, cu aportul tuturor membrilor comisiei, cu susținerea direcțiunii și cu implicarea tuturor cadrelor didactice. Fac aici referire la situațiile în care ne-am aflat, din cauza nepredării la timp al unor situații solicitate. Pentru susținerea unei vizite, fac aici referire la vizita de evaluare pentru obținerea acreditării, este necesară întocmirea dosarului CEAC, care va fi întocmit conform Manualului Calității. În dosarul comisiei se vor afla și materialele elaborate pentru realizarea RAEI-ului. Pe lângă acestea, esențiale sunt fișele de observare de la nivelul CEAC. Acestea vor fi întocmite în urma hotărârii CEAC, în care sunt stipulate, perioada de întocmire a acestora (realizarea efectivă a observării orelor), și persoanele din cadrul comisiei care realizează aceasta observare. În urma hotărârii se întocmește graficul de observare a orelor, grafic avizat de directorul unității. Acesta se va afișa la loc vizibil, de regulă în cancelarie. Tot în cadrul vizitelor de acreditare, un loc aparte îl ocupa portofoliile cadrelor didactice. În acest sens, membrii comisiei în conformitate cu component portofoliului prevăzut în PDI, hotărâsc termenul limită de întocmire și avizare a acestor portofolii.

Instrumentele și procedurile de evaluarea internă (autoevaluare) a calității sunt:

- Fișe de apreciere și evaluare;
- Fișa de observare a lecției;
- Chestionare;
- Ghiduri pentru interviuri;
- Ghiduri de observație;
- Rapoarte scrise;
- Plan operațional;
- Fișe de analiză a documentelor școlii;

- Documente de politică educațională elaborate la nivel național, regional și local;
- Standarde, metodologii, ghiduri de bune practici elaborate la nivel național, regional sau local;
- Alte instrumente privind evaluarea instituțională și asigurarea calității, elaborate la nivel național, regional sau local (formular de monitorizare internă, raport al procesului de autoevaluare, raport de evaluare internă a calității – ARACIP).

În aceste toate documente, un loc aparte îl ocupa planul de îmbunătățire (mai ales implementarea acestuia). Ca și dificultăți întâmpinate, pot menționa:

- Ineficiența unor proceduri actuale, fapt ce periclitează respectarea coerență a pașilor și colectarea eficientă a dovezilor posibile;
 - Nivelul slab și foarte slab al pregătirii elevilor la diverse discipline;
 - Verificarea periodică a efectuării observațiilor la lecții și valorificarea informațiilor în planuri de îmbunătățire;
 - Centralizare sporadică a informațiilor esențiale parvenite din mediul extern și cel intern;
 - Sistem de delegare a sarcinilor defectuos – responsabilități și cerințe ambiguu definite sau impropriu delegate
 - Programele de învățare nu beneficiază de fiecare dată de procese eficiente de evaluare formativă.
 - La nivelul fiecărei instituții de învățământ este loc pentru îmbunătățirea activităților de aceea, trebuie avute în vedere următoarele aspecte:
 - Creșterea exigenței, atât în ceea ce privește procesul de învățare, cât și cel de evaluare;
 - Îmbunătățirea procesului de învățare prin raportare justă la curricula în vigoare, la particularitățile psihologice și de vârstă ale elevilor, la trăsăturile intrinseci ale generațiilor, prin adaptarea demersului didactic la nevoile elevului și ale sistemului
 - Îmbunătățirea stării disciplinare a școlii prin implementarea unui sistem de măsuri clare, ușor de monitorizat, evaluat și îmbunătățit atunci când este cazul
 - Evaluarea standardizată a progresului școlar al elevilor pe baza formularelor, a fișelor de progres și a altor instrumente de evaluare și centralizare a datelor privind progresul școlar la nivelul colegiului – stabilite la nivelul catedrelor;
 - Redefinirea principiilor și a strategiilor de management pe fiecare compartiment;
 - Elaborarea și implementarea graficului de observare a lecțiilor, la nivelul tuturor catedrelor
 - Elaborarea și implementarea unui sistem paralel de monitorizare și diseminare a exemplelor de bună practică prin asistențe și inter-asistențe între catedre și arii curriculare (pe orizontală și verticală).

Bibliografie:

Crețu D., Nicu A., Mara D., *Pedagogie - formarea inițială a profesorilor*. Editura Universității „Lucian Blaga”, Sibiu, 2005.

Vulcănescu, R., *Mitologie româna*. Editura Academiei, Bucuresti, 1987.

UNICEF, *Dezvoltarea practicilor didactice în școli. Ghid managerial*. București, 1999.

MOYENS DE DÉVELOPPEMENT DES COMPÉTENCES DES ÉLÈVES

Profesor dr. Gabriela BĂNUȚOIU

Le Lycée Théorique « C-tin Brâncoveanu » Dăbuleni, Dolj

Résumé

Le développement des compétences des élèves dépend largement du choix adéquat des méthodes pédagogiques, adaptées aux caractéristiques de la classe et aux objectifs éducatifs. Il n'existe pas de méthodes « bonnes » ou « mauvaises » en soi ; leur efficacité dépend de la manière dont l'enseignant les utilise et les valorise dans le processus d'enseignement-apprentissage. Le système des méthodes pédagogiques comprend des méthodes traditionnelles (exposé, dialogue didactique, démonstration, travail avec le manuel, exercices) ainsi que des méthodes modernes influencées par les progrès scientifiques et technologiques (algorithmisation, modélisation, problématisation, étude de cas, simulation, apprentissage par découverte, méthodes de pensée critique). Ces méthodes doivent être choisies en fonction des compétences des élèves et des objectifs de la leçon. L'éducation européenne repose sur huit compétences clés, qui ne se développent pas séparément mais de manière intégrée. Les cours de français permettent de développer : les compétences de communication, grâce à la production et à la compréhension de textes, la pensée logique, à travers l'analyse grammaticale, la compétence numérique, via l'utilisation d'outils informatiques, la créativité, l'imagination et la pensée critique, grâce à des activités pratiques et interactives, les compétences sociales et civiques, par la découverte de la diversité culturelle, l'esprit d'initiative, au moyen de la résolution de problèmes et de l'expression personnelle, la conscience et l'expression culturelles, par le contact avec la littérature, les arts et le patrimoine francophone. L'enseignement moderne du français ne vise pas uniquement l'acquisition de connaissances, mais surtout la formation d'un élève capable de communiquer efficacement, de s'adapter au changement, de collaborer et de participer activement à la société contemporaine.

Le développement des compétences des élèves dépend fortement des méthodes pédagogiques choisies. Il est essentiel de sélectionner les méthodes appropriées pour développer certaines compétences et de les adapter au public visé. En matière de méthodes, il n'existe pas de méthodes intrinsèquement bonnes ou mauvaises ; tout repose avant tout sur les connaissances du groupe et sur la capacité de l'enseignant à les mettre en valeur. Avec les supports et le matériel utilisés, ainsi que les modalités d'organisation, les méthodes judicieusement choisies garantissent le développement des compétences.

Par méthode pédagogique, on entend une manière d'agir commune entre l'enseignant et les élèves pour atteindre les objectifs pédagogiques. Autrement dit, la méthode représente une démarche qui place l'élève dans une situation d'apprentissage plus ou moins encadrée. Les méthodes pédagogiques constituent un élément fondamental des stratégies d'enseignement, étroitement liées aux outils

didactiques et aux modalités de regroupement des élèves. Par conséquent, le choix d'une stratégie pédagogique donnée conditionne l'utilisation de méthodes pédagogiques spécifiques.

Le système des méthodes pédagogiques comprend:

- les méthodes traditionnelles, ancrées dans l'histoire de l'établissement scolaire et qui peuvent être conservées à condition d'être repensées et adaptées aux exigences de l'éducation moderne. Il s'agit de l'exposé didactique, du dialogue didactique, de la démonstration, du travail avec le manuel et des exercices.
- les méthodes modernes, dictées par les progrès scientifiques et technologiques. Certaines d'entre elles, par exemple, s'apparentent aux méthodes de recherche scientifique, permettant à l'élève d'acquérir des connaissances par l'expérimentation ; d'autres tirent parti des technologies de pointe (simulateurs, ordinateurs). Parmi celles-ci, on peut citer l'algorithmisation, la modélisation, la problématisation, l'enseignement programmé, l'étude de cas, les méthodes de simulation (jeux, apprentissage par simulateur) et l'apprentissage par la découverte. Les principales méthodes de développement de la pensée critique sont: la méthode des clusters, la méthode mosaïque, la méthode du cube, la visite de galerie, la méthode 6/3/5, la méthode du lotus, la méthode des chapeaux de la pensée, le diagramme de Venn et la méthode cause-effet.

Ces méthodes doivent être adaptées aux compétences et caractéristiques clés de la classe d'élèves et susciter leur intérêt pour la matière enseignée, en l'occurrence le français. Les clichés didactiques (manuel biblique, grammaire descriptive, traduction vers la langue maternelle, lecture à voix haute) peuvent être évités en abordant les contenus dans des contextes de communication. L'éducation, au niveau européen, repose sur huit compétences clés: 1) Communication dans la langue maternelle; 2) Communication en langues étrangères; 3) Compétences mathématiques et compétences fondamentales en sciences et technologies; 4) Compétence numérique; 5) Apprendre à apprendre; 6) Compétences sociales et civiques; 7) Esprit d'initiative et d'entrepreneuriat; 8) Sensibilisation et expression culturelles. Une compétence clé ne se développe pas isolément et n'est pas l'apanage d'une seule discipline. Chaque discipline a la responsabilité et les moyens spécifiques de contribuer au développement des compétences du profil de formation, et le français langue et littérature ne fait pas exception.

La discipline du français contribue au développement de ces compétences, offrant une multitude d'approches possibles. Grâce aux contenus et thématiques des programmes scolaires, le professeur de français a l'opportunité d'aborder diverses matières, et d'enseigner également, de façon plus informelle, le roumain, les mathématiques, la géographie, le sport, les arts, les sciences, etc. Les thèmes abordés en cours de français concernent la vie scolaire, la vie personnelle et la vie sociale (par exemple : l'enfant et

lui-même, son univers personnel, la famille, l'école, l'environnement, les moyens modernes de communication et d'information, le monde imaginaire : personnages de contes, dessins animés, films, éléments de la culture et de la civilisation françaises, l'univers francophone), un aspect auquel se rattachent également les huit compétences clés. Cet ensemble de compétences permet au diplômé de s'adapter avec souplesse à un monde en constante et rapide évolution et contribue à sa réussite dans la société du savoir. La communication en langue maternelle est la compétence fondamentale développée grâce à l'étude de la langue et de la littérature roumaines. Les étudiants apprennent en effet à produire et à recevoir une variété de textes littéraires, non littéraires et multimodaux, à exprimer leurs opinions sur les idées et les sentiments exprimés dans les messages écrits ou reçus, et enfin, à s'exprimer correctement à l'écrit et à l'oral en roumain. Ce cursus permet d'établir des liens avec la littérature mondiale et de développer une appréciation de la diversité culturelle. Dans les textes d'étude, les étudiants rencontrent les noms de personnages ou d'auteurs, écrits en langue étrangère, ce qui les amène à se familiariser avec le sujet.

Bien que la priorité soit le développement des compétences en communication en français, les nombreuses approches pédagogiques (chansons, films, projets, TIC, jeux de rôle, théâtre) permettent de développer les huit compétences. Les compétences mathématiques et les compétences de base en sciences et technologies sont également développées grâce à l'étude de la langue et de la littérature françaises. Des exercices d'analyse grammaticale permettent aux élèves d'en connaître les propriétés, notamment à travers des schémas et des tableaux, et de développer leur capacité d'analyse et de mise en évidence des liens entre les termes. La compétence numérique est également développée dans le cadre de l'enseignement du français : les élèves effectuent des recherches documentaires sur divers sujets (données sur les auteurs, les œuvres, la signification de certains mythes, etc.), créent des présentations PowerPoint ou des documents Word, utilisent des manuels numériques, réalisent des évaluations interactives, collaborent en groupe et développent leur esprit critique et réflexif, tout en apprenant à utiliser des documents protégés par le droit d'auteur. Dans ce vaste contexte éducatif, le français peut apporter une contribution précieuse car, grâce à des activités soigneusement sélectionnées et bien définies, il vise à développer chez les enfants et les jeunes : le travail d'équipe, le sens de l'observation, la concentration, l'imagination, l'éveil sensoriel, la spontanéité, la mémoire, la maîtrise des émotions, l'intuition, la liberté d'expression en public, etc. La compétence d'apprendre à apprendre se construit à travers l'étude du français et de la littérature, l'apprentissage de la lecture et de l'écriture dans une langue étrangère, les jeux de rôle, le travail d'équipe, l'auto-évaluation et l'évaluation par les pairs, autant d'activités qui les aident à découvrir leurs aptitudes, leurs talents et leurs centres d'intérêt.

En développant l'imagination, la créativité et la pensée critique, l'enseignement du français offre aux élèves une certaine flexibilité intellectuelle, utile à tous les types d'apprentissage et transférable à tous les domaines du savoir. Le français peut ainsi s'intégrer à une activité pratique (« apprendre en faisant »), axée sur le développement de compétences spécifiques. Concrètement, le développement de ces compétences passe par la familiarisation des élèves avec diverses situations de la vie courante impliquant la communication orale et écrite, l'expressivité et l'adoption d'attitudes socialement souhaitables. Les compétences sociales et civiques se développent grâce à la découverte de la littérature universelle, l'apprentissage de l'appréciation de la diversité culturelle, la compréhension du contexte socio-historique de la création d'œuvres ou d'auteurs, et l'intégration de l'interculturalité dans chaque unité d'apprentissage. L'esprit d'initiative et d'entreprise se développe à travers l'étude de la langue et de la littérature françaises, la créativité et la liberté d'expression des élèves étant cultivées, et les méthodes utilisées contribuant à développer leur capacité à résoudre des problèmes ou à trouver des solutions novatrices. De plus, les thèmes de réflexion les aident à mieux se connaître.

La conscience et l'expression culturelles constituent une compétence clé développée par l'étude de la langue et de la littérature françaises, dans des contextes formels et informels. L'interprétation d'œuvres littéraires, les mises en scène théâtrales, les visites de musées et de galeries d'art, les rencontres avec des écrivains et l'organisation d'événements culturels visent à développer cette compétence. À travers les exemples précédents, j'ai cherché à souligner l'importance de l'étude du français, langue et littérature, par des méthodes modernes, non pas du point de vue des contenus acquis, mais plutôt dans celui du développement de compétences essentielles à l'intégration de l'élève dans une société en constante évolution. L'objectif de l'apprentissage du français est de former un préadolescent doté de compétences sociales fondamentales et d'une culture de la communication, capable de comprendre le monde, de s'exprimer, d'interagir harmonieusement avec ses pairs, d'utiliser efficacement et créativement ses propres capacités pour résoudre les problèmes du quotidien, sensible aux valeurs culturelles et soucieux d'une mise à jour continue de ses connaissances.

Bibliographie:

Puren, C., *La didactique des langues-cultures*. Editions Nathan, Paris, 2004.

Cuq, J.P. (coord.). *Dictionnaire de didactique du français langue étrangère et seconde*. CLE International, Paris, 2003.

Courtilon, J., *La méthodologie de l'enseignement des langues*. Hachette FLE, Paris, 2003.

ÎNVĂȚAREA ACTIVĂ ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBA ENGLEZĂ

Profesor Elena-Rodica BUZĂRNESCU
Colegiul Național „Carol I”, Craiova, Dolj

Conform dicționarului, învățarea activă este procesul de învățare calibrat pe interesele, nivelul de înțelegere, nivelul de dezvoltare al participanților la proces.

Învățarea centrată pe elev le oferă elevilor o autonomie și un control mai mare în privința alegerii subiectului, a metodelor de învățare și a ritmului de studiu. (Gibbs, G. 1992)

Învățământul modern pune mare accent pe învățare activă (*learning by doing*) deoarece elevul ia parte la activități, dă dovadă de gândire creativă, aplică o strategie de învățare într-o anumită instanță de învățare, îndeplinește sarcini care îl vor duce la înțelegere, astfel îndepărtându-se tot mai mult de simpla acumulare de cunoștințe, ca în didactica tradițională. Se vorbește tot mai des despre actualizarea programelor școlare la specificul nou al instruirii din prisma volumului mare de informații raportat la timpul școlar.

Învățarea unei limbi străine are ca scop comunicarea, verbală sau non-verbală. Folosirea eficientă a mijloacelor de învățământ face posibilă o anumită ușurință a elevilor în exprimarea orală. Totuși, dificultățile cu care se confruntă elevii în ceea ce privește redactarea sunt generate de complexitatea itemilor și de faptul că profesorul nu dispune de timpul necesar exersării tehnicilor de redactare, ajungându-se la situații în care se poate vorbi despre un vocabular deficitar, lipsa coerenței în exprimarea și organizarea ideilor, nerespectarea anumitor repere ale eseului structurat, etc.

Toate aceste neajunsuri pot fi remediate prin diversificarea strategiilor și a situațiilor de învățare, adaptarea acestora la grupul țintă, în cadrul orelor de opțional, la clasele bilingve de engleza. Cursurile de opțional permit elevilor asimilarea unor cunoștințe de redactare, sub forma unor exerciții variate, de la simplu la complex: redactarea unui paragraf, a unui eseu narativ, descriptiv, diferite tipuri de scrisori, articole, recenzii, eseu argumentativ, de opinie, etc., astfel încât elevul să-și dezvolte abilitățile de prezentare și comunicare. Elevul învață că este mai important modul în care se exprimă, și nu ceea ce relatează (*it's not what you say, it's how you say*). De exemplu, pentru redactarea scrisorilor, se poate folosi metoda piramidei (*The Pyramid Approach to Professional Writing, developed by RGI International in 1972*) care propune o structurare logică a informației, situând cele mai importante informații în vârful piramidei, cititorului captându-i-se atenția chiar de la începutul redactării. Această piramidă este fragmentată în paragrafe, fiecare paragraf continând o idee de sine stătătoare. Uneori,

sarcinile de lucru pot fi rezolvate lucrând pe grupe, promovându-se interacțiunea dintre gândirea tuturor elevilor participanți, dintre personalitățile lor, având rezultate mai spectaculoase.

Învățarea centrată pe elev se referă la situația în care elevii lucrează atât în grupuri cât și individual pentru a explora probleme și a procesa activ cunoștințele, mai degrabă decât a fi niște receptori pasivi ai acestora. (Harmon, S.W. & Hirumi, A., 1996)

Redactarea unor astfel de sarcini de lucru complexe implică alocarea unui timp suplimentar orelor de curs. Alcătuirea și prezentarea unui portofoliu /proiect care să cuprindă astfel de itemi necesită un anumit control asupra timpului școlar al elevului, reprezentând și o influență asupra existenței acestuia ca individ. Astfel, prin învățare activă, elevul știe că este necesar:

- Să-și gestioneze timpul astfel încât să poată rezolva sarcina până la termenul limită impus
- Să-și structureze conținutul în așa fel încât să răspundă cerințelor temei și criteriilor de evaluare prezentate (adecvare stilistică, așezare în pagină, lizibilitate)
- Să-și pregătească ideile principale pe care să le aibă în vedere a le dezvolta atunci când prezintă tema în fața clasei.
- Să-și pregătească răspunsuri la posibile întrebări legate de conținutul și calitatea lucrării, să indice bibliografia, normele citării (feedback).
- Să fie conștient de importanța atitudinii pe care o adoptă în timpul expunerii: cum e îmbrăcat, cât de serios tratează prezentarea: manifestă interes/dezinteres, păstrează contactul vizual, etc.

Metodele activ-participative cresc motivația elevilor, deoarece aceștia sunt conștienți că pot influența procesul de învățare, duc la o eficacitate mai mare a învățării și a aplicării celor învățate, deoarece aceste abordări folosesc învățarea activă. Învățarea capătă sens deoarece a stăpâni materia înseamnă a o înțelege; alt avantaj al învățării active este posibilitatea mai mare de includere – poate fi adaptată în funcție de potențialul fiecărui elev, de capacitățile diferite de învățare, de contextele de învățare specifice. Învățând activ elevul este pregătit nu numai pentru a obține cu succes atestatul profesional de limba engleză sau certificatul Cambridge, pentru a promova examenul de bacalaureat la limba engleză, ci și pentru a face față unor situații reale (raportul -finalizarea parcursului școlar și intrarea în viața socială).

Bibliografie:

Harmon, S. W., Hirumi, A. *Learner-centered instruction*. Educational Technology, New York, 1996.
Gibbs, G. *Teaching and Learning in Higher Education*. Oxford Centre for Staff Development, Oxford, 1992.

METODE INOVATIVE DE PREDARE A DISCIPLINEI INFORMATICĂ

Profesor Adriana CĂLINOIU

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Introducere

Dezvoltarea rapidă a tehnologiilor informaționale și a societății digitale impune transformări profunde în sistemul educațional, în special în ceea ce privește predarea disciplinei Informatică. Aceasta nu mai este percepută doar ca o disciplină tehnică, ci ca un domeniu esențial pentru formarea competențelor-cheie ale elevilor: gândirea logică și algoritmică, rezolvarea de probleme, creativitatea, colaborarea și adaptabilitatea. În acest context, metodele tradiționale de predare, centrate pe transmiterea unilaterală a informației, nu mai sunt suficiente. Este necesară adoptarea unor metode inovative, care să valorifice potențialul tehnologiei și să stimuleze implicarea activă a elevilor în procesul de învățare.

1. Învățarea bazată pe proiecte (Project-Based Learning – PBL)

Învățarea bazată pe proiecte reprezintă una dintre cele mai eficiente metode inovative în predarea informaticii. Aceasta presupune implicarea elevilor în realizarea unor produse finale concrete, precum aplicații software, jocuri educaționale, site-uri web sau prezentări interactive. Proiectele sunt, de regulă, interdisciplinare și permit integrarea cunoștințelor din matematică, fizică sau alte domenii.

Prin această metodă, elevii își dezvoltă autonomia, capacitatea de planificare și responsabilitatea față de propria învățare. De asemenea, PBL favorizează evaluarea autentică, deoarece performanța elevilor este apreciată în funcție de produsul realizat și de procesul de lucru. Profesorul devine un ghid și mentor, orientând elevii, oferind feedback constant și sprijin diferențiat.

2. Învățarea prin descoperire și problematizare

Învățarea prin descoperire este o metodă activă care pune accent pe explorare, experimentare și formularea de ipoteze. În predarea informaticii, această metodă este extrem de eficientă în înțelegerea algoritmilor, a recursivității sau a structurilor de date. Elevii sunt încurajați să analizeze fragmente de cod, să identifice erori, să anticipeze rezultatele și să propună soluții alternative.

Problematizarea presupune lansarea unor situații-problemă care provoacă gândirea elevilor și îi determină să caute soluții creative. Această abordare dezvoltă gândirea critică, capacitatea de analiză și competențele de rezolvare a problemelor, esențiale în domeniul informaticii.

3. Utilizarea platformelor digitale și a resurselor interactive

Integrarea tehnologiei digitale în procesul de predare reprezintă o componentă fundamentală a metodelor inovative. Platformele educaționale, mediile virtuale de învățare și aplicațiile interactive permit diversificarea activităților și adaptarea acestora la nivelul fiecărui elev. Utilizarea resurselor multimedia, a simulărilor vizuale și a mediilor de programare online contribuie la creșterea atractivității lecțiilor și la o mai bună înțelegere a conceptelor abstracte. În plus, feedback-ul imediat oferit de aceste platforme sprijină autoevaluarea și învățarea continuă.

4. Gamificarea în predarea informaticii

Gamificarea reprezintă integrarea elementelor specifice jocurilor în activitățile educaționale. În informatică, aceasta poate fi aplicată prin competiții de programare, sisteme de punctaj, insigne digitale sau niveluri de dificultate progresivă. Gamificarea stimulează motivația intrinsecă a elevilor, crește gradul de implicare și reduce stresul asociat evaluării tradiționale. Această metodă contribuie la dezvoltarea perseverenței și a spiritului competitiv sănătos, transformând învățarea într-o experiență plăcută și interactivă.

5. Învățarea colaborativă și lucrul în echipă

Învățarea colaborativă este o metodă esențială în predarea informaticii, reflectând modul real de lucru din industria IT. Elevii lucrează în echipe pentru a rezolva probleme, a dezvolta proiecte sau a analiza soluții algoritmice. Această abordare favorizează schimbul de idei, dezvoltarea abilităților de comunicare și responsabilizarea fiecărui membru al grupului. Profesorul are rolul de mediator și observator, asigurând un climat de colaborare eficient și echilibrat.

Concluzie

Metodele inovative de predare a disciplinei Informatică contribuie semnificativ la modernizarea actului educațional și la formarea unor competențe adaptate cerințelor societății actuale. Prin utilizarea învățării bazate pe proiecte, a problematizării, a resurselor digitale, a gamificării și a învățării colaborative, profesorul creează un mediu educațional dinamic, atractiv și centrat pe elev. Implementarea acestor metode conduce la creșterea motivației, la îmbunătățirea performanțelor școlare și la pregătirea elevilor pentru integrarea într-o lume digitalizată.

Bibliografie:

Albulescu, I., *Didactica disciplinelor*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.

Cerghit, I., *Metode de învățământ*. Polirom, Iași, 2006.

Joița, E., *Instruirea constructivistă*. Aramis, București, 2007.

Ministerul Educației, *Programa școlară pentru disciplina Informatică*, București, 2017.

UNESCO, *ICT Competency Framework for Teachers*, Paris, 2018.

Voogt, J., Knezek, G., *ICT in Education*. Springer International Publishing, 2018.

ÎNVĂȚARE ȘI PREDARE ACTIVĂ LA INTERSECȚIA TIC ȘI RELIGIE – DE LA TEORIE LA PRACTICĂ

Profesor Marinela Mioara CĂPRUCIU

Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova, Dolj

Profesor Cornelia Mirela GHEORGHE

Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova, Dolj

Rezumat

Articolul de față își propune să evidențieze valențele interdisciplinare ale integrării Tehnologiei Informației și Comunicațiilor (TIC) în predarea disciplinei Religie, din perspectiva învățării și predării active. Într-un context educațional marcat de digitalizare și de nevoia adaptării metodelor didactice la specificul noilor generații, utilizarea TIC devine un catalizator al participării active, al reflecției personale și al învățării semnificative. Lucrarea prezintă repere teoretice privind învățarea activă, exemple de bune practici din activitatea didactică, precum și modalități concrete de utilizare a resurselor digitale (prezentări interactive, aplicații educaționale, platforme colaborative) în lecțiile de Religie. Sunt evidențiate beneficiile abordării interdisciplinare, dar și limitele și condițiile respectării legislației privind drepturile de autor și protecția datelor. Experiențele prezentate demonstrează că îmbinarea TIC cu valorile și conținuturile religioase contribuie la formarea competențelor digitale, morale și sociale ale elevilor, facilitând un demers educațional modern, centrat pe elev.

1. Introducere

Școala contemporană se află într-un proces continuu de transformare, determinat de evoluția rapidă a tehnologiilor digitale și de schimbarea profilului elevului. În acest context, lucrările prezentate în cadrul simpoziunilor și revistelor de specialitate ale ISJ sau CCD pun accent pe exemple de bună practică și pe transferul eficient de experiență didactică.

Predarea tradițională, centrată exclusiv pe transmiterea de informații, nu mai răspunde pe deplin nevoilor actuale ale beneficiarilor educației. În consecință, învățarea și predarea activă devin repere esențiale ale unui învățământ modern, orientat spre dezvoltarea competențelor-cheie.

Integrarea TIC în procesul instructiv-educativ, inclusiv în cadrul disciplinei Religie, oferă oportunități multiple pentru valorificarea interdisciplinarității. Departate de a diminua dimensiunea spirituală a actului educațional, utilizarea tehnologiei poate sprijini înțelegerea mesajului religios, stimulând reflecția, dialogul și implicarea activă a elevilor.

2. Repere teoretice privind învățarea și predarea activă

Învățarea activă presupune implicarea directă a elevului în procesul de construire a cunoașterii, prin activități care solicită gândirea critică, colaborarea, creativitatea și autoevaluarea. Conform teoriilor constructiviste, elevul nu este un receptor pasiv al informației, ci un participant activ, care își formează propriile structuri cognitive pe baza experiențelor de învățare.

În predarea activă, rolul profesorului se transformă din „transmițător de informații” în facilitator al învățării. Metode precum învățarea prin descoperire, proiectul, studiul de caz, problematizarea sau utilizarea resurselor digitale interactive sunt esențiale pentru atingerea acestui obiectiv.

TIC susține învățarea activă prin acces rapid la informație, prin posibilitatea de a crea și partaja conținut digital și prin stimularea colaborării între elevi. Platformele educaționale, aplicațiile multimedia și resursele online pot fi adaptate conținuturilor specifice disciplinei Religie, respectând particularitățile de vârstă și contextul cultural.

3. Abordarea interdisciplinară TIC – Religie

Interdisciplinaritatea dintre TIC și Religie se realizează prin utilizarea tehnologiei ca instrument de mediere a mesajului educațional. TIC nu reprezintă un scop în sine, ci un mijloc prin care valorile morale și spirituale pot fi explorate într-un mod atractiv și relevant pentru elevi.

De exemplu, utilizarea prezentărilor multimedia permite ilustrarea unor teme religioase prin imagini, hărți, fragmente video sau citate, facilitând înțelegerea contextului istoric și cultural. Aplicațiile interactive (quiz-uri, jocuri educaționale) pot fi folosite pentru fixarea cunoștințelor și pentru evaluarea formativă.

În același timp, elevii pot fi implicați activ prin realizarea unor produse digitale: afișe tematice, prezentări, scurte materiale video sau povești digitale cu mesaj moral-religios. Astfel, se dezvoltă atât competențele digitale, cât și capacitatea de exprimare a valorilor creștine într-un limbaj adaptat contemporaneității.

4. Exemple applicative de bune practici din activitatea didactică

Pentru a răspunde cerințelor unui simpozion sau ale unei reviste de specialitate (ISJ / CCD), exemplele prezentate mai jos evidențiază clar legătura dintre teorie și practică, punând accent pe metode active, competențe formate și impactul asupra elevilor.

4.1. Lecție interdisciplinară TIC – Religie: „Valori creștine în viața digitală”

Clasa: gimnaziu

Metode: învățare prin proiect, conversația euristică, problematizarea

Instrumente TIC: prezentare multimedia, aplicație de tip quiz, platformă educațională online

Lecția a debutat cu vizionarea unui scurt material video despre comportamentul responsabil în mediul online. Elevii au fost invitați să identifice valori creștine precum respectul, adevărul și responsabilitatea, raportându-le la situații concrete din viața digitală. Activitatea a continuat cu realizarea, pe grupe, a unor slide-uri digitale care să ilustreze exemple pozitive și negative de comportament online.

Prin această activitate, elevii au fost implicați activ în procesul de învățare, dezvoltând atât competențe digitale, cât și competențe morale și sociale.

4.2. Utilizarea aplicațiilor interactive în lecțiile de Religie

Clasa: primar / gimnaziu

Metode: joc didactic, evaluare formative

Instrumente TIC: aplicații de tip quiz, jocuri educaționale

Pentru fixarea cunoștințelor despre sărbători religioase sau pilde biblice, au fost utilizate aplicații interactive care permit feedback imediat. Elevii au perceput evaluarea ca pe o activitate ludică, ceea ce a condus la creșterea motivației și la o participare activă.

4.3. Proiect digital: „Povestea unei fapte bune”

Clasa: gimnaziu

Metode: proiect, învățare colaborativă

Instrumente TIC: aplicații de creare prezentări, materiale multimedia

Elevii au realizat povești digitale inspirate din experiențe personale sau din texte religioase studiate. Produsele finale au fost prezentate în fața clasei și discutate din perspectiva mesajului moral transmis. Activitatea a favorizat reflecția personală și exprimarea creativă, consolidând legătura dintre învățarea religioasă și realitatea cotidiană.

5. Respectarea drepturilor de autor și a legislației în vigoare

Un aspect esențial al utilizării TIC în educație îl reprezintă respectarea drepturilor de autor și a normelor legale. Profesorul are responsabilitatea de a selecta resurse educaționale deschise sau materiale pentru care există drept de utilizare educațională.

În activitățile propuse elevilor, se pune accent pe citarea corectă a surselor și pe utilizarea responsabilă a informației digitale. Acest demers contribuie la formarea unei atitudini etice față de informație și la dezvoltarea competenței digitale.

6. Concluzii

Integrarea TIC în predarea disciplinei Religie, din perspectiva învățării și predării active, reprezintă o oportunitate reală de modernizare a actului educațional. Abordarea interdisciplinară

facilitează implicarea elevilor, dezvoltarea competențelor-cheie și valorificarea experiențelor personale de învățare.

Schimbul de bune practici între cadrele didactice și adaptarea continuă a metodelor și strategiilor de predare sunt esențiale pentru construirea unui învățământ relevant și eficient. TIC, utilizată responsabil și creativ, devine un aliat al educației religioase, contribuind la formarea unor tineri echilibrați, competenți și ancorați în valorile morale.

Bibliografie:

Albulescu, I., *Didactica disciplinelor socio-umane*, Polirom, Iași, 2008.

Cucoș, C., *Pedagogie*, Polirom, Iași, 2014.

Joița, E., *Instruirea constructivistă – o alternativă*, Aramis, București, 2006.

Ministerul Educației, *Programa școlară pentru disciplina Religie*, București, 2017.

Voiculescu, E., *Educația religioasă în școala contemporană*, Basilica, București, 2012.

MODERN METHODS AND PEDAGOGICAL PRACTICES FOR EFFECTIVE ENGLISH TEACHING

Profesor Oana CONSTANTINESCU

Liceul Energetic, Craiova, Dolj

Abstract

This article explores a range of innovative and research-informed approaches that define modern English language education, focusing on how teachers can effectively meet the needs of contemporary learners. As global communication demands evolve, so too must instructional practices, shifting from traditional grammar-centered models toward dynamic, learner-centered methodologies. The paper examines several prominent approaches each of which emphasizes authentic communication, functional language use, and contextualized learning experiences. Additionally, the article discusses the importance of differentiated instruction in addressing diverse learner profiles, as well as the increasing role of digital tools. Inquiry-based and project-based methods are highlighted as strategies that foster critical thinking, creativity, and student autonomy. The paper also underscores the value of formative assessment practices in supporting continuous improvement and providing meaningful feedback. Together, these approaches reflect a paradigm shift toward holistic, flexible, and interactive forms of language education that prepare learners for real-world communication and lifelong learning. By integrating these strategies, educators can create inclusive and engaging classroom environments that support linguistic proficiency, intercultural awareness, and key 21st-century competencies.

In recent decades, English language education has undergone substantial transformation, driven by rapid technological advances, shifts in pedagogical theory, and the growing need for learners to communicate effectively in multicultural and digitally enhanced environments. Traditional teacher-centered models - focused primarily on grammar translation and rote memorization - are progressively being supplemented or replaced by learner-centered, competency-based, and technology-mediated approaches. Modern didactics emphasizes communication, collaboration, critical thinking, and creativity while valuing students' individual learning styles and sociocultural backgrounds. This article examines several key approaches and strategies relevant to contemporary English language teaching (ELT), highlighting their theoretical foundations and practical classroom applications.

Communicative Language Teaching remains one of the most influential methodologies in modern English language education. It is grounded in the belief that language is best learned through authentic communication rather than through isolated grammar drills. CLT places emphasis on meaning-making, fluency development, and interactional competence. Teachers adopting this framework typically organize lessons around communicative tasks such as role-plays, information-gap activities, problem-solving tasks, and debates, all of which encourage students to use English for real-life purposes. A significant advantage of CLT is its ability to create a low-anxiety environment in which learners feel comfortable experimenting with language. Instead of focusing on error avoidance, students are encouraged to communicate spontaneously, with errors treated as natural steps in the learning process. The role of the teacher shifts from knowledge transmitter to facilitator, guiding students in developing communicative strategies and providing feedback that supports the refinement of linguistic accuracy over time. The flexibility of CLT makes it adaptable to diverse educational settings, including large classrooms, mixed-ability groups, and multicultural environments.

Task-Based Language Teaching is closely related to CLT but goes a step further by structuring curriculum and instruction around meaningful tasks rather than linguistic structures. In TBLT, learning occurs through the completion of tasks that simulate real-world language use, such as planning a trip, conducting interviews, or solving a mystery. Each task typically includes three phases: pre-task preparation, the task itself, and post-task reflection or language focus. TBLT promotes learner autonomy and encourages students to draw on their existing linguistic and cognitive resources, fostering deeper engagement in the learning process.

Modern English language classrooms are characterized by increasing diversity - linguistic, cultural, cognitive, and socio-emotional. Differentiated instruction (DI) addresses this diversity by adapting teaching strategies, materials, and assessment to the varied needs of learners. DI recognizes that students differ in their readiness levels, interests, and learning profiles; therefore, instruction should be flexible rather than uniform.

Teachers may differentiate content by providing materials at varying levels of difficulty, or by allowing students to choose between reading texts, videos, and interactive exercises. Differentiation of process involves offering multiple pathways to learning - for example, cooperative group work, individual research tasks, or guided discovery activities. Differentiation of product allows students to demonstrate learning through varied outputs, such as written reports, oral presentations, or multimedia projects. In English language education, DI is especially effective for mixed-ability groups and inclusive classrooms, ensuring that each learner progresses at an appropriate pace.

Technology integration has become a cornerstone of modern didactics, offering endless opportunities for enhancing English language instruction. Digital tools - such as learning management systems, online dictionaries, gamified apps, interactive whiteboards, and virtual classrooms - enable more dynamic, personalized, and collaborative learning experiences.

Computer-assisted language learning (CALL) applications support vocabulary acquisition, pronunciation practice, grammar reinforcement, and listening comprehension. Meanwhile, digital communication tools such as video conferencing platforms, discussion boards, and collaborative documents allow learners to engage in authentic communication with peers and speakers from around the world.

Artificial intelligence-powered tools also provide immediate feedback, helping learners identify errors and improve accuracy. For teachers, technology facilitates formative assessment, resource creation, and differentiated instruction. However, effective TELL implementation requires careful planning, digital literacy, and attention to issues of accessibility, ethics, and data privacy.

Inquiry-Based Learning (IBL) and Project-Based Learning (PBL) place students at the center of the learning process by encouraging exploration, investigation, and creativity. These approaches support deep learning, as students take ownership of their questions, research, and outcomes. When applied to ELT, IBL and PBL integrate language learning with meaningful inquiry, promoting intrinsic motivation and real-world relevance. Such approaches enhance critical thinking and collaboration while allowing students to use English purposefully.

Modern didactics places significant emphasis on formative assessment, which provides ongoing feedback to support learning rather than simply measure achievement. In ELT, formative assessment strategies include peer assessment, self-reflection, learning journals, rubrics, and portfolio assessment. Meaningful feedback - specific, clear, and actionable - helps learners understand their strengths and areas for improvement. Formative assessment aligns well with communicative and task-based approaches, as it focuses on performance in authentic contexts. Teachers can provide feedback on pronunciation, fluency, grammar, vocabulary, content clarity, and interactional skills. Digital tools such as audio recording apps, online quizzes, and automated feedback systems further enhance formative assessment practices by offering timely insights into learners' progress.

English language education in the modern era is shaped by diverse pedagogical frameworks, technological advancements, and evolving societal needs. These approaches differentiated instruction, and technology-enhanced learning emphasize communication, learner autonomy, authenticity, and personalization. By integrating inquiry-based and project-based methods as well as robust formative

assessment practices, teachers can create learning environments that support linguistic proficiency, critical thinking, and global citizenship. Ultimately, effective English language teaching requires a balanced combination of theory-informed strategies and adaptive, responsive classroom practice.

Bibliography:

Breen, M., Candlin, C., *Communicative language teaching: An introduction*. Routledge, 2001.

Ellis, R., *Task-Based Language Learning and Teaching*. Oxford University Press, 2003.

Harmer, J., *The Practice of English Language Teaching* (5th ed.). Pearson, 2015.

Littlewood, W., *The Task-Based Approach: Some Questions and Suggestions*. *ELT Journal*, 2004, 58(4), pp. 319–326.

Richards, J. C., Rodgers, T., *Approaches and Methods in Language Teaching* (3rd ed.). Cambridge University Press, 2014.

ABORDĂRI ȘI STRATEGII DIDACTICE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ: PERSPECTIVE, TENDINȚE ȘI IMPLICAȚII PEDAGOGICE

Profesor Irina-Mariana CRUCERU
Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj
Profesor Ana-Maria STAICU
Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj

Rezumat

Educația modernă trece prin transformări profunde, determinate de digitalizare, globalizare și necesitatea formării competențelor specifice secolului XXI. În acest context, strategiile didactice devin elemente esențiale pentru construirea unui proces de învățare relevant, eficient și adaptat nevoilor diversificate ale elevilor. Eseul sintetizează principalele abordări contemporane, pornind de la fundamentele constructiviste și socio-constructiviste, care pun accent pe activitatea elevului, pe colaborare și pe construirea autonomă a cunoașterii. Sunt analizate strategiile centrate pe elev – precum învățarea prin descoperire, proiecte și colaborare – alături de cele integrate tehnologic, inclusiv blended learning, învățarea asistată digital și gamificarea, care contribuie la personalizarea și diversificarea experiențelor educaționale.

Totodată, eseul evidențiază importanța strategiilor orientate spre dezvoltarea competențelor-cheie, precum învățarea bazată pe probleme, învățarea experiențială și dezbateră didactică. Un accent special este pus pe rolul profesorului, considerat un facilitator și designer al procesului educativ, capabil să creeze contexte de învățare inovatoare, să ofere feedback relevant și să promoveze autonomia elevilor. Concluzia subliniază necesitatea unei viziuni pedagogice integrate și flexibile, care să valorifice potențialul tehnologiei și al strategiilor moderne, astfel încât educația să răspundă cerințelor societății contemporane și să formeze generații competente, adaptabile și capabile să contribuie creativ la mediul în care trăiesc.

Transformările accelerate din societatea contemporană, generate de digitalizare, globalizare și accesul rapid la informație, impun redefinirea cadrului educațional tradițional. Educația modernă urmărește nu doar transmiterea cunoștințelor, ci și formarea competențelor necesare integrării eficiente într-o lume dinamică și imprevizibilă. În acest context, strategiile didactice devin instrumente esențiale pentru optimizarea învățării, iar alegerea lor trebuie fundamentată pe o perspectivă științifică, adaptată nevoilor actuale ale elevilor și societății.

Acest eseu analizează principalele abordări și strategii didactice utilizate în educația contemporană, argumentând relevanța lor pentru formarea competențelor secolului XXI și pentru crearea unui mediu educativ incluziv, motivant și eficient.

Strategiile didactice reprezintă ansambluri de metode, procedee și tehnici prin care se organizează procesul de predare–învățare–evaluare. În educația modernă, acestea sunt fundamentate pe paradigmele constructiviste și socio-constructiviste, care pun accent pe activitatea elevului, pe învățarea prin descoperire și pe colaborare.

Constructivismul susține că învățarea este un proces activ de construire a cunoașterii, în care elevul interacționează cu mediul, își formulează ipoteze și își dezvoltă reprezentări proprii. În această paradigmă, rolul profesorului este de facilitator, ghid și mediator al învățării.

Socio-constructivismul, fundamentat pe teoriile lui Vygotsky, introduce conceptul de „zonă a dezvoltării proximale”, subliniind importanța interacțiunilor sociale și a învățării colaborative. Această perspectivă susține strategiile participative, dialogul didactic și activitățile de grup ca mijloace de optimizare a progresului cognitiv.

Educația modernă promovează tranziția de la predarea centrată pe profesor la învățarea centrată pe elev. Această abordare pune accent pe nevoile, interesele și ritmul individual al cursantului.

Învățarea prin descoperire

Această strategie stimulează curiozitatea și spiritul investigativ, oferind elevilor posibilitatea de a formula întrebări, ipoteze și soluții personale. Prin explorarea activă a unor situații-problemă, elevii își consolidează competențele de analiză și gândire critică.

Învățarea prin proiecte

Metoda proiectului permite aplicarea interdisciplinară a cunoștințelor și cultivă autonomia, colaborarea și responsabilitatea. Elevii sunt implicați în activități complexe, orientate spre un produs final (raport, prezentare, machetă), ceea ce contribuie la dezvoltarea competențelor practice și a celor de gestionare a timpului.

Învățarea colaborativă

Strategiile colaborative, precum lucrul în perechi sau în echipe, contribuie la dezvoltarea abilităților sociale, la negocierea sensurilor și la consolidarea cunoștințelor prin interacțiune. Cercetările arată că învățarea în grup favorizează performanțe școlare superioare și o motivație intrinsecă sporită.

Digitalizarea școlii aduce oportunități semnificative în modernizarea procesului de predare. Instrumentele digitale nu sunt simple resurse auxiliare, ci factori de transformare didactică.

Învățarea asistată de tehnologie

Platformele educaționale, simulările virtuale, laboratoarele digitale și aplicațiile interactive susțin personalizarea învățării și diversificarea modalităților de predare. Ele permit feedback rapid, monitorizarea progresului și adaptarea conținutului la nivelul fiecărui elev.

Strategia blended learning

Modelul combină predarea tradițională cu activități online, crescând flexibilitatea și eficiența procesului de învățare. Elevii pot accesa resurse suplimentare, pot relua lecțiile sau pot explora conținuturi interactive, ceea ce favorizează autonomia și responsabilizarea.

Gamificarea

Integrarea elementelor de joc (puncte, niveluri, provocări) în activitățile didactice crește motivația și implicarea elevilor. Gamificarea nu transformă învățarea în joc, ci utilizează mecanisme ludice pentru a crea experiențe educative mai atractive și mai eficiente.

Educația modernă urmărește formarea unor competențe complexe: gândire critică, creativitate, comunicare, colaborare, alfabetizare digitală și capacitatea de a rezolva probleme.

Învățarea bazată pe probleme (Problem-Based Learning – PBL)

Această strategie presupune rezolvarea unor situații reale sau simulate, ceea ce stimulează raționamentul critic, analiza datelor și luarea deciziilor. Elevii sunt plasați în roluri active, cercetând, argumentând și prezentând soluții coerente.

Învățarea experiențială

Pornind de la modelul lui Kolb, învățarea experiențială se bazează pe ciclul: experiență – reflecție – conceptualizare – aplicare. Aceasta favorizează transferul eficient al cunoștințelor și dezvoltarea unei gândiri reflexive.

Dezbaterea didactică

Metode precum dezbaterile academice stimulează comunicarea, argumentarea logică și gestionarea conflictelor de idei. Ele încurajează toleranța, respectul și analiza critică a informațiilor.

Profesorul modern este un facilitator al învățării, mediator, model de comunicare și designer al experiențelor educaționale. El trebuie să:

- utilizeze o diversitate de strategii adaptate nivelului elevilor;
- creeze contexte de învățare stimulative, incluzive și sigure;
- integreze tehnologia în mod echilibrat și eficient;
- ofere feedback constructiv și personalizat;
- promoveze autonomia și responsabilitatea elevilor.

Competențele digitale, flexibilitatea, actualizarea continuă a cunoștințelor și empatia devin caracteristici esențiale ale cadrelor didactice contemporane.

Educația modernă necesită abordări pedagogice inovatoare, flexibile și orientate spre formarea competențelor necesare într-o societate bazată pe cunoaștere. Strategiile didactice actuale, centrate pe

elev, pe colaborare și pe integrarea tehnologiilor, contribuie la crearea unui mediu educațional dinamic și eficient.

Succesul implementării acestor strategii depinde de profesionalismul, creativitatea și implicarea profesorului, de deschiderea instituțiilor școlare către schimbare și de adaptarea continuă la realitățile sociale și tehnologice. Doar printr-o viziune integrată, educația poate răspunde provocărilor actuale și poate forma generații capabile să inoveze și să se adapteze permanent.

Bibliografie:

Cerghit, I., *Metode de învățământ*. Polirom, 2006.

Cristea, S., *Dicționar de termeni pedagogici*. Editura Didactică și Pedagogică, 2019.

Cucoș, C., *Pedagogie*. Polirom, 2014.

Dewey, J., *Experience and Education*. Free Press, New York, 1938/2015.

Kolb, D., *Experiential Learning: Experience as the Source of Learning and Development*. Prentice Hall, 1984.

Marzano, R. J., *The Art and Science of Teaching*. ASCD, 2007.

Voiculescu, F., & Păun, E., *Fundamentele pedagogiei moderne*. Editura Universitară, 2020.

Vygotsky, L., *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Harvard University Press, 1978.

PREDAREA UTILIZÂND TEHNOLOGII DIGITALE

Profesor învățământ primar Ștefania Georgiana DĂNCILĂ

Școala Gimnazială „Sf. Gheorghe”, Craiova, Dolj

Din perspectiva operațională și funcțională, procesul de învățământ se bazează pe trei activități și componente fundamentale: *predarea, învățarea și evaluarea*. În viziunea modernă, predarea nu mai este văzută doar ca o activitate de transmitere de cunoștințe, ci ca o activitate de organizare și coordonare a proceselor de învățare, prin acțiuni care vizează dotarea sistematică a elevilor cu cunoștințe, dezvoltarea reprezentărilor și noțiunilor lor, coordonarea activităților lor independente și evaluarea acestora.

Predarea eficientă în era digitală necesită un nivel ridicat de cunoștințe profesionale și abilități. Profesorul trebuie să fie capabil să recunoască ce știe și ce nu știe elevii, având la dispoziție cunoștințe din domeniul său de specializare, dar și cunoștințe pedagogice, educaționale, psihologice și ale contextului, pentru a preda concepte și abilități necesare elevilor în viața lor socială. De asemenea, trebuie să faciliteze oportunitățile pentru ca elevii să își creeze și să își aplice cunoștințele, atât în mediul formal de învățare, cât și dincolo de acesta. Astfel, predarea devine o profesie solicitantă. (Lenba, Ennebati, 2022).

Este evident că atitudinile față de învățare și predare s-au schimbat semnificativ, iar gândirea digitală a dobândit o importanță deosebită în contextul educațional actual, datorită expansiunii rapide a globalizării și dezvoltării exponențiale a informațiilor și tehnologiilor de comunicare.

Pentru ca procesul de predare să fie fructuos și de succes, profesorii trebuie să dispună de abilități care să îi ajute să atingă obiectivele și să sprijine elevii în dezvoltarea cunoștințelor și abilităților necesare în era digitală (Lenba, Ennebati, 2022).

Era digitală (ED) este cunoscută și sub denumirea de „era informațională”, caracterizată prin utilizarea diverselor tehnologii pentru crearea, stocarea, partajarea și schimbul de informații. În acest context, Abovyan (2013, citat de Hooland, 2021) susține că era digitală reflectă ascensiunea tehnologiilor digitale, care permit procesarea, transmiterea, stocarea și revizuirea informațiilor într-un mod mult mai eficient. Printre aceste tehnologii digitale se numără telecomunicațiile, radiodifuziunea, computerele și software-ul, prin intermediul cărora se procesează și se comunică informațiile, contribuind la creșterea fluxului informațional și la diseminarea cunoștințelor (Hooland, 2021).

Într-o lucrare celebră, Tony Bates (2019) afirmă că profesorii și instructorii se confruntă cu schimbări fără precedent, cu clase tot mai mari și mai diverse, și cu cerințe tot mai ridicate din partea societății și angajatorilor, care solicită absolvenți pregătiți pentru piața muncii și capabili să facă față tehnologiei în continuă schimbare. Este evident că atitudinile față de învățare și predare s-au schimbat semnificativ, iar *gândirea digitală* (*digital thinking*) a devenit extrem de importantă în educația actuală, datorită expansiunii rapide a globalizării și dezvoltării tehnologice exponențiale în domeniul informației și comunicațiilor.

O nouă calitate a învățării și predării, în general, reprezintă o prioritate esențială pentru educație. *Profesorii nu sunt doar surse de informație, ci sunt chemați și să conducă, din punct de vedere managerial, procesul de predare, astfel încât să contribuie la dezvoltarea trăsăturilor esențiale ale personalității sociale a elevilor. Aceștia doresc să înțeleagă fenomenele naturale, să cunoască adevăruri științifice și să dobândească cunoștințe aplicabile în practică. Din acest motiv, ei sunt adesea nemulțumiți de caracteristicile educației tradiționale. În multe școli și universități care încă folosesc predarea prin prelegeri tradiționale, s-a observat o eficiență limitată, atât în predare, cât și în învățare. Profesorii trebuie să aplice metode care încurajează învățarea prin descoperire, metode euristice și tehnici de cercetare. Metodele de predare dinamice și interactive sunt fundamentale într-un proces educațional care vizează motivarea învățării, astfel încât elevii să dezvolte o atitudine critică față de conținutul predat. Folosind tehnici și strategii interactive, elevii devin mai implicați în procesul de învățare, rețin mai multe informații și devin, astfel, mai mulțumiți.* (Senthamarai, 2018).

Strategiile de predare interactive au scopul de a promova abilități de gândire critică și reflexivă, de cercetare și evaluare, care ajută elevii să ia măsuri pozitive în viața de zi cu zi. Aceștia utilizează capacitățile lor personale și sociale pentru a colabora cu ceilalți în activități de învățare, apreciind propriile lor abilități și pe cele ale colegilor, ceea ce duce la dezvoltarea unor abilități interpersonale, precum comunicarea, negocierea, lucrul în echipă, leadershipul și perspectiva diversificată.

În utilizarea strategiilor de predare și învățare interactive, profesorii sunt încurajați să își folosească propriile judecăți pentru a revizui strategiile propuse și pentru a alege cele mai adecvate pentru satisfacerea nevoilor elevilor lor.

Întreg procesul de instruire din clasă ar trebui să fie interactiv, cu un echilibru între contribuțiile profesorilor și ale elevilor. În acest sens, trebuie luate în considerare tehnicile care urmează a fi folosite, sprijinirea elevilor mai puțin încrezători, ajustarea spațiului de lucru pentru a asigura confortul acestora și organizarea resurselor de toate tipurile (colectare, stocare și protejare).

Învățarea prin cooperare, ca subcategorie a învățării interactive, se bazează pe principiul interacțiunii între fazele individuale de învățare și învățarea în grup. Este ghidată de profesor și urmărește, pe lângă promovarea competențelor sociale și personale, activarea cursanților într-un mod care să le aducă beneficii suplimentare în procesul de învățare. *Manualul de învățare prin cooperare include trei faze principale*: prima este munca individuală; în a doua fază, elevii aplică cunoștințele dobândite individual în colaborare cu alți colegi, iar în a treia fază, au loc prezentări ale rezultatelor grupului către întreaga clasă. Acest principiu fundamental se regăsește în toate metodele de învățare prin cooperare.

Globalizarea educației a fost impulsionată de implementarea tehnologiilor digitale. Au fost puse la dispoziție platforme online pentru desfășurarea cursurilor, partajarea materialelor educaționale, evaluarea și gestionarea activităților zilnice ale instituțiilor academice. Pandemia COVID-19 a forțat instituțiile să adopte predarea online pentru a menține continuitatea educațională (Haleem, Javaid, Qadri, Suman, 2022). Țările dezvoltate erau deja pregătite pentru a face față acestei crize, în timp ce țările în dezvoltare au depus eforturi considerabile pentru a răspunde acestei provocări. Tehnologiile digitale au avut un rol esențial în salvarea educației în această perioadă critică (Araújo, Knijnik, Ovens, 2021).

Sălile de clasă digitale sunt caracterizate prin utilizarea dispozitivelor electronice și a platformelor online, precum rețelele sociale, multimedia și telefoanele mobile, pentru a susține procesul de învățare al elevilor. Odată cu integrarea tehnologiei digitale în educație, peisajul educațional s-a schimbat semnificativ, aducând îmbunătățiri semnificative. Învățarea digitală reprezintă o metodă educațională care utilizează tehnologia pentru a livra întregul curriculum și permite elevilor să învețe rapid și eficient. Sala de clasă digitală se axează complet pe predarea prin tehnologie, iar elevii utilizează dispozitive conectate la internet, precum laptopuri, tablete și Chromebook-uri (Turgut, Aslan, 2021).

Tehnologiile digitale reprezintă un instrument puternic care poate îmbunătăți educația în mai multe moduri, cum ar fi facilitarea creării de materiale didactice pentru profesori și oferirea de noi metode de învățare și colaborare. O nouă eră a început odată cu apariția internetului globalizat și a dispozitivelor inteligente conectate la acesta. Astfel, va depinde de designerii educaționali și profesori să folosească potențialul tehnologiilor digitale avansate pentru a revoluționa educația, făcând-o accesibilă eficient tuturor, indiferent de locație. Tehnologia a continuat să joace un rol esențial în furnizarea educației și în afacerea sălii de clasă. Învățarea digitală stimulează creativitatea și le oferă studenților un sentiment de succes, încurajând continuarea învățării prin metode neconvenționale. Astfel, toate națiunile au reușit să adopte tehnologii de învățare la distanță, utilizând o combinație de platforme TV, radio, online și mobile, ceea ce este demn de apreciat (Haleem, Javaid, Qadri, Suman, 2022).

Aceste tehnologii oferă acces rapid la informații, o mai bună retenție a acestora, o stocare îmbunătățită și o prezentare mai eficientă a materialelor, iar educația a devenit mai interactivă, facilitând partajarea cunoștințelor și crescând entuziasmul în învățare.

Pe măsură ce tehnologia avansează, instructorii trebuie să învețe să utilizeze gadgeturi precum smartphone-uri și tablete, sau riscă să fie marginalizați. De asemenea, profesorii trebuie să valorifice toate resursele online disponibile pentru a se asigura că materialele lor sunt actualizate, captivante și relevante. Tehnologia nu înseamnă doar jocuri video sau vizionarea de filme animate, ci reprezintă un mijloc prin care elevii, părinții și profesorii pot îmbunătăți procesul educațional. Atunci când tehnologia este utilizată eficient pentru instruire, experiența educațională este îmbunătățită, iar elevii devin mai implicați. Conceperea sistemelor de învățare electronice compatibile cu noile dispozitive inteligente, precum telefoane și tablete, a fost un factor important în facilitarea accesului și adoptării învățării digitale. De asemenea, au fost incluse resurse educaționale specializate, precum animații, jocuri sau sisteme bazate pe inteligență artificială, concepute exclusiv pentru divertisment educațional. Inovațiile tehnologice au ajutat la facilitarea învățării pentru diverse grupuri de vârstă și subiecte. Importanța Big Data și aplicarea analizei de date în educație a fost un aspect esențial, dar adesea neglijat, al tehnologiilor educaționale. Școlile și instituțiile educaționale realizează acum valoarea datelor complete despre performanțele elevilor și instructorilor pe măsură ce extind utilizarea sălilor de clasă virtuale, a platformelor de e-learning și a examenelor online (Bergdahl, Nouri, 2021).

Tehnologia digitală în clasă include diverse software-uri și dispozitive care ajută elevii cu nevoi speciale de accesibilitate. Una dintre cele mai eficiente modalități de a reduce sarcinile repetitive și consumatoare de timp ale profesorilor este utilizarea tehnologiei în educație. Aplicațiile educaționale pot economisi mult timp și energie, automatizând sau parțial automatizând operațiuni zilnice, cum ar fi urmărirea prezenței și monitorizarea performanței. Elevii sunt învățați cum să folosească tehnologia într-un mod responsabil și strategic, ceea ce îi ajută să ia decizii și să dezvolte autodisciplina. Tehnologia în educație poate pregăti elevii pentru învățarea continuă pe tot parcursul vieții, oferindu-le acces la o lume virtuală și posibilitatea de a învăța în funcție de stilurile lor de învățare.

Datorită instrumentelor de producție de conținut digital care personalizează procesul de predare și învățare, studenții pot învăța în propriul ritm. Sala de clasă digitală utilizează dispozitive electronice și software pentru a instrui elevii, integrând tehnologia în educație. O clasă tradițională devine o sală digitală prin utilizarea computerelor și a internetului, iar elevii pot învăța mai eficient și își pot urmări progresul cu ajutorul tehnologiei și al echipamentelor avansate. În viitorul apropiat, aceste tehnologii vor fi implementate cu succes pentru a îmbunătăți mediul de învățare digital și performanțele elevilor.

Învățarea combinată, care îmbină tehnologia cu divertismentul și educația bazată pe video, este predominantă în rândul elevilor și studenților. Acest tip de mediu de învățare este extrem de participativ, incluzând nu doar aplicații audio-video, ci și aplicații de instruire, podcasturi, cărți electronice și altele. Copiii sunt încântați să descopere noi concepte prin aceste platforme digitale. Pe măsură ce internetul devine mai accesibil și mai economic, vom asista la o fuziune semnificativă între metodele de învățare digitale și cele convenționale. Educația online oferă materiale gratuite pentru învățare, predare și cercetare, permițând elevilor să se implice cu o gamă largă de materiale de studiu disponibile public pe internet, creând astfel un mediu de auto-învățare (Muavia, 2023).

Bibliografie:

Burada, A., *Profesor într-o lume digitală*, 2023. Disponibil online la: <https://edict.ro/profesor-intr-o-lumedigitala/>.

Măirean, C., *Modificarea profilului învățării individuale in era tehnologiilor digitale*. În „Educația digitală”. C. Ceobanu, C. Cucos, O. Istrate și I.-O. Pânișoară (Coord.). Polirom, Iași, 2020.

Pânișoară, I.O., *Enciclopedia metodelor de învățământ*. Polirom, Iași, 2022a.

ABORDAREA CREATIVĂ A CONȚINUTURILOR ÎNVĂȚĂRII LA LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Profesor învățământ primar Constantina Alina DIACONU

Școala Gimnazială „Eliza Opran”, Ișalnița, Dolj

Profesor învățământ primar Cristina Marilena NEGRU-GAGIU

Școala Gimnazială „Traian”, Craiova, Dolj

Orele de Limba și literatura română prin care elevul învață să creeze texte cer o atenție sporită din partea învățătorului, cât și a elevului. Climatul creativ trebuie asigurat cu migală și interes în perioadele în care elevul posedă un bagaj suficient de cuvinte, idei, cunoștințe, astfel încât să redea în scris ceva. Acestea fiind însușite, vor fi canalizate în „căsuța creației” în prima parte a lecției când se clădesc subtil motivațiile pentru redactare.

La clasa a doua pașii spre creație pot fi următorii :

Cel mai frumos enunț despre.....

Cea mai interesantă întâmplare relatată.

Ce final putea avea povestirea audiată?

Imaginează-ti o întâmplare privind obiectele expuse.

Dezvoltă propozițiile simple adăugând detalii.

Imaginează-ti un dialog între și

Urmărește benzile desenate și povestește.

Creează un tablou răspunzând pe larg la întrebări.

Dă viață șirului de cuvinte creând un text.

Continuă începutul dat.

Găsește partea de început a sfârșitului dat.

Dezvolta ideea din proverbul dat.

Creează un text prin analogie.

Redactează o scrisoare destinata unei ființe dragi.

Realizează portretul unui coleg.

Describe planta pe care o ai în imagine.

Scrie un bilet adresat colegului de bancă.

Participă la un dialog.

Pentru optimizarea acestor pași este necesar să se țină seama de unele reguli:

- Când elevul care vorbește se oprește, ezită sau a terminat, învățătorul trebuie să se înscrie la cuvânt.
- Folosirea dicționarului în fața elevilor;
- Folosirea corectă a instrumentului de scris (stilou) și a suportului (caietul); nu se recomandă folosirea pixului sau a creionului.
- În condițiile scrierii cu cerneală, cuvintele cu greșeli se trec în paranteze și se scriu alături corect.
- Nu se rup foile
- La clasele I-III un singur caiet (și pentru teme și pentru clasă).
- Nu se folosesc texte scrise greșit

Un îndrumar deosebit de prețios atât pentru elevi cât și pentru învățători este cartea „Bucuria de a scrie compuneri” de *Numai Marcela Peneș*. Selectând doar câteva din sfaturile pe care le dă „pana” școlărilor ne dăm seama cât de utilă este.

Și așa mai adăuga: - „Citește ceea ce ai scris, corectează, suprimă, adaugă în așa fel încât să fii mândru de opera ta!”.

Să folosim și procedeul prezentării prealabile a unei creații model (inclusiv grafia originală a autorului). În acest fel dăm șansă și celor care nu sunt într-un moment prielnic inspirației sau nu sunt motivați suficient spre a realiza o lucrare.

Citirea parțială sau în întregime de către cei care doresc nu trebuie amânată, ci, imediat după ce are scris ceva pentru a primi confirmarea din partea învățătorului și a colegilor că e bine.

Învățătorul va lucra alături de elevi, dându-le idei, atenționându-i cu privire la eroi sau încurajându-le rezultatele.

Evaluarea finală se concretizează cu selectarea celor mai interesante creații și scrierea lor în revista clasei, a școlii, în caietul de creații al generațiilor, în portofoliul elevului sau grupei, la vitrina cu surprize.

Iuliu Rațiu la o pagină rezervată dialogului peste vârste ne înzestrează lectura cu un articol „Joaca De-a jocul”. Și Jocul – multivitamina J – pe care noi, dascălii îl practicăm în cadrul orelor de comunicare este o terapie care înlocuiește acea interminabilă staționare în fața televizorului, calculatorului, vitrinelor feerice.

Noi avem nevoie ca de aer de aceste ore. Logosul – cuvântul nu înseamnă numai fraza, discursul, dar și rațiunea și inteligența, ideea și sensul profund al ființei. Orice cuvânt generează alte cuvinte. Orice joc generează satisfacții.

Cuvântul este o armă de luptă a zilelor noastre care, uneori, are puteri mai mari decât bombele. De aceea trebuie să urmărim cu responsabilitate ce izvoare se nasc în vocabularul elevilor noștri.

Voi exemplifica un număr mic de metode și strategii ce pot fi aplicate la orele de creație:

Ciorchinele. Este o metodă brainstorming neliniară folosită pentru a stimula gândirea creatoare.

Poate fi realizată în echipe de 2–6 elevi. Etapele realizării ciorchinelui sunt următoarele:

Scrieți un cuvânt sau o sintagmă pe mijlocul foii (tabelei);

Începeți să scrieți cuvinte (sintagme în legătură cu această temă);

Trageți linii între ideile care se leagă.

Reguli:

Scrieți tot ce vă trece prin minte;

Nu vă opriți din scris până la expirarea timpului.

Predicția. Este o metodă care se poate aplica în mai multe variante. De exemplu, se poate cere elevilor să creeze un tablou al zilei făcându-se legătura cu finalul dat:

Dimineața	Miezul zilei	Amurg
		„Eu cred c-a obosit pădurea Că ziua-ntreagă a tot cântat Și tace-acum gândind aiurea. Sub dealuri amurg este zarea Se-ntunecă prin văi cărarea Și-i umbră peste sat!

Tot o variantă a predicției pe bază de termeni dați. Se poate folosi la toate clasele pentru alcătuirea unor compuneri imaginative. În evocare se efectuează o coloană sau un ciorchine despre vară. Se extrag anumite cuvinte, se ordonează pentru a deveni termeni (cuvinte) de sprijin în efectuarea lucrării.

Eseul de zece minute. Se poate folosi la clasele a III-a și a IV-a. Se folosește în reflecție și se cere elevilor să dezvolte ideile cu toată sinceritatea și maturitatea de care dispun: „Sunt om. Învăț. Mă joc și visez că trăiesc într-o lume mai bună.” sau „Norii au acoperit cerul. Se stârnește vânt. Ploaia cade. Stropii lovesc în geam. Frunzele foșnesc. Privesc pe fereastră. Natură stranie. Păsările au dispărut. O lume moartă, pustie.”

Pentru evaluarea lucrărilor se vor folosi grilele de corectare expuse în clasă sau scrise la începutul caietului. Să nu uităm însă faptul că diferența de calitate creativă trebuie să fie apreciată în mod pozitiv.

Operațiile mintale ale copiilor diferă și fiecare trebuie apreciat pentru modul în care a pus în aplicare funcția creatoare a creierului uman

Bibliografie:

C.N.N., *Ghid metodologic pentru aplicarea programelor de limba și literatura română, învățământul primar și gimnazial*, Aramis, București, 2002.

M.E.N., C.N.C., *Curriculum Național pentru învățământul obligatoriu. Cadru de referință*, Corint, București, 1998.

M.E.N., C.N.C., *Curriculum Național. Programe școlare pentru învățământul primar*, Corint, București, 1998.

Peneș, M., *Limba și literatura română - Manual pentru clasa a II-a*. Ana, București, 2001.

Peneș, M., Iordache, C., *Bucuria de a scrie compuneri. Exerciții de scriere creativă*. Aramis, București, 2018.

S.N.E.E., *Ghid de evaluare și examinare*. Prognosis, București, 2001.

Surdu; I., Dănilă, I., *Limba și literatura română - Manual pentru clasa a II-a*. All, București, 2001.

CĂLĂTORIE MULTICULTURALĂ - ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN

Profesor Raluca-Mihaela DIACONU
Colegiul Național „Carol I”, Craiova, Dolj

În contextul societății actuale aflate în permanentă transformare și suportând voluntar sau nu influențe exterioare nu întotdeauna benefice, observăm tot mai des o scădere semnificativă a interesului asupra lecturii, mai ales în rândul elevilor din învățământul gimnazial, care nu mai au răbdarea necesară să descopere plăcerea lecturii, fiind atrași de un simplu click către un rezumat. Astfel, ne vedem puși în situația în care trebuie să găsim metode atractive de comunicare cu noua generație, în așa mod încât să le insuflăm dorința de a descoperi universul magic al poveștilor. Scopul profesorului nu este doar de a dezvolta vorbirea și achiziții referitoare la fonetică, gramatică ori literatură. El trebuie să aibă o gândire globală și să fie în permanent dispus să facă apel la artele frumosului. Lucrarea de față își propune să promoveze activități didactice utilizate cu succes la clasă, activități ce au menirea de a atrage elevii către lectură. Prin aceste activități, elevii vor fi invitați să descopere fascinanta lume a ficțiunii, dar și să elibereze stresul, să se exprime liber, nefiind constrânși de normele lingvistice sau ortografice. Cultivarea plăcerii de a citi, de a viziona un spectacol de teatru/film, de a audia o melodie, de a picta ne vor ajuta să stimulam gândirea proprie, critică, dar și sensibilitatea și valorile culturale. Iată una dintre activitățile propuse:

Disciplina: Limba și literatura română

Clasa: a V-a

Unitatea de învățare: UNITATEA V: *CĂLĂTORESC PRIN BASME*

Subiectul: Textul narativ literar: *Zâna Munților- cules de Petre Ispirescu*

Tipul lecției: de predare-învățare

Timp alocat: 2 ore.

1. Acțiunea. Timpul și spațiul.
2. Personajele

Competențe specifice:

2.1. Identificarea informațiilor importante din texte literare și nonliterare, continue, discontinue și multimodale;

2.2. Identificarea temei și a ideilor principale și secundare din texte diverse;

2.3. Formularea unui răspuns personal și/sau a unui răspuns creativ pe marginea unor texte de diferite tipuri, pe teme familiare;

Metode aplicate: Conversația, Exercițiul, Explicația, Harta mentală, Diagrama Venn.

Forme de organizare a elevilor: frontal, individual, pe grupe.

Mijloace de învățământ: Manualul- textul-suport, resurse digitale, Caietul elevului.

Ce am intenționat?

Pe tot parcursul celor două ore alocate pentru abordarea (în prima oră a Acțiunii/ Reperelor de timp și spațiu și în a doua oră a personajelor) textului narativ literar *Zâna Munților*, am urmărit implicarea tuturor elevilor și am conceput activități de învățare care să conducă la atingerea competențelor pe care mi le-am propus: extragerea informațiilor esențiale și de detaliu din text, identificarea cuvintelor-cheie; recunoașterea reperelor spațiale și temporale; exerciții de ordonare cronologică a ideilor; alcătuirea planului simplu și dezvoltat de idei, lectura selectivă pentru desprinderea informațiilor esențiale și de detaliu din textul citit, pe baza unui organizator grafic (harta mentală), reformularea unui mesaj din perspectiva emițător-receptor-crearea unui alt basm; exerciții de identificare a personajelor și a rolului pe care-l au în textul literar (piramida personajelor), identificarea trăsăturilor fizice și morale ale unor personaje, compararea personajelor din text cu alte personaje din basme, modelarea personajului preferat și prezentarea trăsăturilor acestuia(fișa de identitate), realizarea portretului personajului preferat pe coli și prezentarea în fața clasei(pictura).

Ce am obținut?

Raportarea la conținuturile învățării s-a făcut din perspectiva formării competențelor vizate. Astfel, elevii și-au însușit noile noțiuni și au comunicat eficient, au manifestat interes pentru problematica textului, au înțeles mesajul textului, au ordonat ideile principale, au sesizat reperele de spațiu și timp, au identificat personajele, rolul și trăsăturile acestora și-au format competențe de comunicare în limba maternă, competența a învăța să înveți, competențele sociale și civice.

Ce reacții au avut elevii?

Elevii au fost atenți și interesați de subiectul lecției, au reușit să se mobilizeze și să rezolve sarcinile propuse, le-au plăcut metodele folosite. Am observat că le place să folosim Harta mentală pentru a prezenta o imagine sintetică asupra unei teme și sunt deschiși la provocări, textul *Zâna Munților* putând fi fructificat în acest sens, întrucât au avut de realizat un alt basm cu aceleași personaje. De asemenea, am utilizat la clasă diagrama Venn și le-a plăcut să lucreze pe grupe și să prezinte în fața clasei ce au constatat cu privire la asemănările, deosebirile și elementele comune dintre Făt-Frumos și

fiul împăratului/respectiv Cenușăreasa și Zâna Munților. Au fost pictat cu mult entuziasm personajul prefera și i-au prezentat trăsăturile în fața clasei.

Au participat cu bucurie și interes în realizarea sarcinilor de lucru propuse; au dat dovadă de inițiativă și au venit cu idei noi, originale - de exemplu, au propus studierea altor basme sau vizionarea lor pe platforme digitale. Au realizat, de asemenea, un *Itinerar multicultural*, pornind de la patru basme care aparțineau unor zone diferite.

Ce feedback am oferit elevilor?

De fiecare dată, am apreciat fiecare răspuns, i-am încurajez pe elevi să-și exprime opiniile și ideile, încercând să le creez o stare emoțională pozitivă. I-am notat pe cei care au participat activ și au răspuns bine și i-am încurajat pe cei mai timizi să își depășească emoțiile.

Ce aș fi putut face mai bine?

Să găsesc soluții pentru a-i determina pe elevii mai timizi să își depășească emoțiile atunci când se exprimă liber.

Ce îmi propun pentru data următoare?

Atingerea celorlalte competențe vizate în această unitate de învățare. De exemplu, competența specifică **3.1.** (Redactarea unui text scurt pe teme familiare, având în vedere etapele procesului de scriere și structurile specifice, pentru a comunica idei și informații sau pentru a relata experiențe trăite sau imaginate) prin folosirea metodei TIM (teoria inteligențelor multiple) ce se va finaliza printr-o expoziție cu produsele elevilor.

Bibliografie:

Ministerul Educației Naționale, *Programa școlară pentru disciplina Limba și literatura română, clasele a V-a – a VIII-a*, București, 2017.

Sâmihăian, F., Dobra, S., Halaszi, M., Davidoiu-Roman, A., *Limba și literatura română. Manual pentru clasa a V-a*, Art-Klett, București, 2017.

INCLUZIUNEA EDUCAȚIONALĂ ȘI METODE ACTIV-PARTICIPATIVE

Profesor Mihaela Anina DIDU

Colegiu Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

„Școala are obligația să creeze condiții adecvate pentru a da posibilitatea fiecărui elev să-și realizeze propria lui dezvoltare optimă.” (Jerome Bruner)

Școala, ca instituție publică de formare și socializare umană, trebuie să răspundă cerințelor tuturor elevilor, atât celor care au un ritm de învățare și un potențial intelectual și aptitudinal peste medie, dar și celor care manifestă deficiențe de învățare. Educația integrată va permite copiilor cu CES să trăiască alături de ceilalți copii într-o instituție de învățământ publică, să desfășoare activități comune, dobândind abilități în vederea adaptării, integrării și devenirii lor asemenea celorlalți.

În calitate de profesor de Limba franceză și Limba și Literatura Română, am fost pusă în situația de a lucra la clasă cu copii cu cerințe educative speciale. În asemenea situații, am încercat să gasesc cele mai bune metode de predare-învățare pentru a-i determina pe toți participanții la actul educațional să se implice conștient în activitățile derulate.

Trăind într-o societate informațională, am considerat important ca predarea celor două materii la clasele unde se află și elevi cu CES să se realizeze cu ajutorul tehnologiei, folosită astfel în scop didactic. Acest demers a fost folosit în vederea compensării și îmbunătățirii activității vieții copilului cu cerințe educaționale speciale.

Fiind o componentă nouă a curriculumului, tehnologiile educaționale moderne reprezintă un set valoros de surse noi și de instrumente didactice adecvate, menite să susțină procesul de învățământ. Astfel, folosirea tehnologiei în predarea celor două materii în cazul copiilor cu CES s-a dovedit a avea un real succes și a condus la o însusire plăcută a noilor cunoștințe într-un mod mai lent, dar plăcut și bazat pe o colaborare permanentă elev-elev și elev-profesor.

S-a constatat faptul că procesul testării, spre exemplu, al elevilor cu nevoi educaționale speciale sub amprenta folosirii tehnologiei nu a fost perceput de aceștia ca un moment tensionat, stresant ce pune preț, la final, pe nota obținută. Elevii au perceput evaluarea ca pe un joc interactiv, colaborând și comunicând permanent, pe tot parcursul procesului de evaluare, atât între ei, cât și cu profesorul.

Copiii cu CES pot prin joc să-și arate propriile capacități. Astfel, copilul capătă prin joc informații despre lumea în care trăiește, intră în contact cu oamenii și cu obiectele din mediul înconjurător. Învăță, în același timp, să se orienteze în spațiu și timp. Datorită faptului că s-a urmărit de-a lungul orelor de curs ca jocul să se desfășoare mai ales în grup, acesta poate asigura, de asemenea, socializarea. Elevii trebuie implicați activ în procesul de învățare, trebuie să ajungă să creadă că opiniile lor sunt apreciate, trebuie să simtă că ceea ce gândesc și împărașesc cu ceilalți este unic, important și reprezintă o contribuție la înțelegerea mai profundă a conceptelor și problemelor dezbătute. Fără încredere în propria lor valoare și demnitate, nu se pot implica activ în construcția universului de cunoaștere.

Incluziunea copiilor cu CES a fost, și încă mai este, o provocare pentru mulți dascăli care trebuie să fie convinși că se pot afla oricând în fața unei nereușite în procesul de integrare. Dascălii trebuie, de asemenea, să încerce să găsească soluțiile cele mai potrivite astfel încât metodele și mijloacele folosite să răspundă nevoilor fiecărui elev, să favorizeze realizarea unui mediu favorabil relaționării între elevi, să fie dispus să ofere ajutor fiecărui elev din clasă și, nu în ultimul rând, să participe la activități de perfecționare în domeniul educației integrate/inclusive.

Pe de altă parte, o metodă ce se poate aplica la clasă în vederea unei bune receptări a cunoștințelor și deprinderilor de către elevii cu CES, este activitatea diferențiată în funcție de ritmul de lucru al elevilor, de capacitatea acestora de a-și însuși noile cunoștințe. Astfel, am propus împărțirea clasei în grupe. Un prim pas ce a trebuit făcut pentru a lucra diferențiat, a fost conștientizarea de către elevi a beneficiilor pe care această activitate diferențiată le aduce fiecăruia dintre ei, de acceptare a grupei din care fac parte. Bineînțeles că a existat riscul ca această împărțire pe grupe de lucru diferențiat să prezinte riscul ca elevii să se eticheteze. Marea șansă a fost ca aceștia să accepte grupa din care fac parte, formând, în cele din urmă, o echipă bine încheată. Am urmat câțiva pași: acordarea temelor diferențiate; activități diferențiate pentru cele două grupe; adaptarea testelor pentru elevii cu CES.

De asemenea, temele pentru acasă au reprezentat o alta provocare a lucrului pe grupe, diferențiat. Cu toții stim că temele au devenit o corvoadă pentru majoritatea elevilor, însă atunci când știu că au mai puțin decât alți colegi sau mai ușor, nu se întâmplă altceva decât să fie bucuroși. Se pune întrebarea ce simt cei care au mai mult de lucru sau mai dificil. Și aceștia au manifestat înțelegere și atenție în rezolvarea sarcinilor de lucru deoarece nivelul lor intelectual și ritmul mai rapid le permit să rezolve cu ușurință și în timp mult mai scurt tema pentru acasă.

Activitățile diferențiate în timpul orelor, necesită efort și energie, iar acestea trebuie să fie bine organizate, astfel încât fiecare elev să valorifice timpul unei ore în favoarea lui, fără existența unor timpi morți. Este cunoscut faptul că și atunci când modul de organizare al colectivului de elevi este cel frontal,

există momente în care diferiți elevi cer ajutorul profesorului, situație care se complică și mai mult atunci când lucrezi pe grupe de nivel. În acest caz, cadrul didactic nu numai că este solicitat de elevi, dar atenția distributivă a acestuia trebuie să fie foarte bună, sarcinile lor de lucru fiind diferite.

Așadar, integrarea presupune egalitatea de participare socială și egalitatea de șanse în realizarea accesului la educație. Printre valorile actuale și de perspectivă ale integrării societății democratice în lume, se consideră dominante următoarele: acceptarea tuturor diferențelor, respectul diversității, solidaritatea umană și mai ales cu persoane diferite, lupta împotriva excluderii și marginalizării, lupta împotriva inegalității sociale.

Bibliografie:

Iosifescu, Ș., *Calitatea educației-concept, principii, metodologii*. Institutul de Științe ale Educației, București, 2007.

Liénard, G., *L'insération: défi pour l'analyse enjeu pour l'action*. Liège, Mardaga, 2001.

Verza, E.F., *Introducere în psihopedagogia specială și în asistență socială*, Editura Fundației Humanitas, București, 2002.

THE ROLE OF ARTS AND MEDIA IN NON-FORMAL LEARNING

Profesor Sonia Gabriela DOBRE

Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova

Abstract

The article explains how arts and non-traditional resources are increasingly used in education as alternative teaching tools. Forms such as painting, cinema, music, media, and digital technologies help engage students, making learning more concrete, enjoyable, and relevant to everyday life. These resources can function both as subjects of study and as instruments for learning other content, supporting formal, non-formal, and informal education across Europe. Media and arts are valued for their ability to convey emotions, stories, and ideas, but their use in education requires critical awareness. Teachers must approach them carefully, recognizing that they can shape students' perspectives and should be treated as independent disciplines with their own languages. The article also highlights educational cinema clubs as an effective example, showing how films can deepen understanding, encourage multidisciplinary learning, and broaden students' perspectives. For such initiatives to succeed, careful planning is essential, including defining the audience, setting clear educational goals, selecting appropriate films, and designing meaningful activities and workshops.

In recent times, diverse forms of arts have been used as a means of alternative teaching. Painting, cinema, music, and performing arts have been largely used as teaching and learning instruments: on the one hand, they have been used actively in order to make young students approach the world of arts in a concrete way; on the other hand, they have also been used in an instrumental way, thus serving as a hook to attract young students and to make them learn something else through entertaining activities. Along with the increasing importance achieved by the application of these means in the educational field, the context in which learners actually experience this alternative way of learning has likewise gained importance and it has become a key factor in determining the specific nature of a certain educational activity or approach (that is formal, non-formal, informal origins of learning). Naturally, the arts are not the only alternative resources to apply in the educational field: mass media also play a great role as well as high technologies or other types of framing and interactive activities.

The use of arts or, more generally, of non-traditional resources within the educational environment is actually legitimized by a Europe-wide interest and regulation dealing with the possibility of resorting to non-formal or informal education as effective alternatives to formal teaching.

The media as communicative languages have been broadly used in the educational field in recent times. TV documentaries, cultural features, e-learning platforms, newspapers and radio news: a wide range of

means has been applied in schools in order to make students approach information and local news by using alternative tools to books. This approach has been seen as a way of bringing students closer to daily communication devices, thus capturing their interest in a more effective way than providing them with traditional sources. Also, it has been conceived as a way of teaching them how they should approach these wide means in a critical and detached way.

More seldom traditional artistic forms have been at the heart of similar processes and, when they have been applied to the educational field, teachers have sometimes treated them in an inappropriate way. Still, the arts do have great potential, both as subjects in themselves and as an instrument for learning other things. This potential is due to the arts' flair for conveying emotions, stories, thoughts and – why not – instructions. Therefore, it becomes plausible to use the experiences both teachers and students have collected in- or outside the school syllabus towards mass media in order to bring students closer to the arts and to make them understand that a strong separation between the two fields of knowledge is not to be expected within contemporary artistic languages. This process establishes a double-level relationship between the arts and the students: on the one hand, it implies a wish to introduce them to students as subjects; on the other hand, it means turning them into instruments that can make students learn something else voluntarily or unintentionally, and eventually in an engaging way (which ultimately means connecting their artistic function to their media function). These are eventually the key factors owned by the arts and used by them in the application to training.

Naturally, this is a controversial issue which unavoidably unveils another side of the medal. Despite their great educational potential, not only do the arts and the media teach a series of contents, but they can also mould people's mentalities and perspectives on what they convey and teach. In this sense, using the arts and the media in the school curriculum in an appropriate way implies a measured critical detachment from them. In addition, it implies a good grasp of these alternative means and the awareness that they are both instruments and separate subjects. As a consequence, teachers or trainers who would like to resort to the arts or the media as alternative educational tools should bear in mind that they cannot be simply inserted in class, but they should be also introduced as self-sufficient subjects with own codes that must be taken into account while using them as instruments.

An educational cinema club allows teachers to provide their students with an overview of topics which they have no time to focus on within the ordinary school schedule. Alternatively, teachers can also benefit from an educational cinema club by helping their students gain a different perspective on issues that they have already faced theoretically. In addition to these challenging objectives, an educational cinema club

could also encourage a multidisciplinary approach to the topic at hand by connecting diverse subjects and disciplines. To achieve all these goals, a wise and reasoned thematic plan is required.

As a matter of fact, the selection of films and all collateral sections and activities should be mutually integrated and they should finally merge into a common coherent thematic path. Basically, what is to be constantly kept in mind while structuring the thematic profile of an educational cinema season is indeed its educational purpose. In this perspective, one of the first issues to be considered is the audience: what kind of student is the educational cinema season addressed to? Which type of school are they from? What is their knowledge of the topic at hand? What about their familiarity with cinema and the cinematographic language? Secondly, having these key questions answered, some introductory theoretical sections should be structured in order to provide the participating students with basic preliminary knowledge and instructions concerning the cinema season at hand and its thematic core. Thirdly, a shortlist of films should be determined: what is important here is that the previous steps should be taken into account within this phase in order to get to a reasoned and coherent choice of movies. Lastly, the educational activities and the workshops distinguishing this particular kind of cinema season should be singled out and detailed. This latter phase actually represents the vibrant core of the whole educational cinema season and it holds both its innovation and its touch of originality; therefore, it is a key feature to develop and invest in.

References:

European Commission. *European Guidelines for Validating Non-Formal and Informal Learning*. Office for Official Publications of the European Communities, Luxembourg, 2009. Disponibil online la: http://www.cedefop.europa.eu/EN/Files/4054_en.pdf.

Michael, E., *Non-Formal Learning, Implicit Learning and Tacit Knowledge*, in Frank Coffield, „The Necessity of Informal Learning”, Bristol, Policy Press, 2000.

PLATFORMA KHAN ACADEMY

Profesor Nicolae DRAGOMIR

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Profesor Emilia DRAGOMIR

Liceul Teoretic „Tudor Arghezi”, Craiova, Dolj

Rezumat

KHAN ACADEMY este o platformă educațională internațională, non-profit, care oferă resurse de învățare gratuite pentru elevi, studenți, profesori și părinți, având ca misiune furnizarea unei educații de nivel mondial, accesibilă oricui, oriunde. În 2026, platforma se remarcă printr-un conținut diversificat, acoperind matematică (K-12 și universitară), științe (fizică, chimie, biologie), informatică, economie, istorie și pregătire pentru teste precum SAT, și prin posibilitatea de învățare în ritm propriu, cu recomandări personalizate pentru corectarea lacunelor de cunoștințe. Khan Academy integrează inteligența artificială prin Khanmigo, un asistent care sprijină profesorii în planificarea lecțiilor, redactarea obiectivelor SMART și monitorizarea performanței elevilor, și oferă instrumente pentru cadre didactice, inclusiv monitorizarea progresului în timp real, sincronizarea cu platforme precum Google Classroom sau Canvas și setarea de obiective de măiestrie la nivel de unitate.

KHAN ACADEMY este o platformă educațională internațională, non-profit, care oferă resurse de învățare gratuite pentru elevi, studenți, profesori și părinți. Misiunea sa este de a furniza educație de nivel mondial, accesibilă oricui, oriunde.

Caracteristici principale în 2026:

1. Conținut diversificat: Platforma acoperă o gamă largă de subiecte, de la matematică (K-12 și universitară) la științe (fizică, chimie, biologie), informatică, economie, istorie și pregătire pentru teste precum SAT.
2. Învățare în ritm propriu: Elevii pot parcurge lecțiile video și exercițiile interactive conform propriului nivel, sistemul oferind recomandări personalizate pentru a umple lacunele de cunoștințe.
3. Integrare AI (Khanmigo): În 2026, platforma pune un accent major pe inteligența artificială prin Khanmigo, un asistent care ajută profesorii în planificarea lecțiilor, redactarea de obiective SMART și monitorizarea performanței elevilor.
4. Instrumente pentru profesori: Permite monitorizarea progresului elevilor în timp real, sincronizarea cu platforme precum Google Classroom sau Canvas și setarea de obiective de măiestrie la nivel de unitate.

Platforma este disponibilă complet în limba română pe ro.khanacademy.org, oferind cursuri adaptate curriculei naționale, în special pentru matematică și științe. Există resurse dedicate pentru profesori prin cursul Khan pentru Educatori, care explică integrarea platformei la clasă. Resursele pot fi accesate atât prin browser, cât și prin aplicațiile mobile disponibile în App Store și Google Play. Platforma rămâne 100% gratuită pentru utilizatorii individuali, fiind susținută prin donații și parteneriate filantropice.

Pe Khan Academy, cursurile de fizică sunt structurate pe niveluri de dificultate și obiective educaționale, fiind actualizate în 2026 pentru a include resurse interactive și suport AI.

1. Fizică pentru Gimnaziu (Middle School)

Acest curs este axat pe concepte fundamentale, fiind ideal pentru elevi de clasele VI-VIII. Unități principale: Mișcare și forțe, Interacțiuni fără contact (gravitație, electricitate, magnetism), Energie (cinetică și potențială), Valuri și unde.

2. Fizică pentru Liceu (High School)

Acesta este cursul standard, oferind o bază solidă pentru studiul fenomenelor universului. Structură: Mișcare și forțe, Gravitație, Electrostatică, Energie, Electromagnetism, Radiație electromagnetică și Fizică nucleară.

Resurse pentru profesori: Include activități practice "hands-on" aliniate standardelor NGSS.

3. Cursuri Avansate (AP®/College Physics)

Acestea sunt cursuri de nivel universitar (pregătitoare pentru examenele AP din SUA)

AP Physics 1: Concentrat pe mecanică (Cinematică, Dinamică, Lucru mecanic, Energie, Putere, Moment liniar, Dinamică rotațională, Oscilații și Fluide).

AP Physics 2: Include Termodinamică, Forță și câmp electric, Circuite electrice, Magnetism, Optică geometrică și Fizică modernă.

4. Biblioteca de Fizică (Physics Library) este o colecție vastă de resurse (articole, videoclipuri și exerciții) care nu urmează o programă fixă, ci servește ca punct de referință rapid pentru orice subiect. Majoritatea resurselor fundamentale sunt traduse și adaptate pe ro.khanacademy.org, oferind elevilor români posibilitatea de a învăța gratuit conform terminologiei locale. Khan Academy oferă de asemenea o secțiune dedicată de activități practice (hands-on) concepute pentru a transforma conceptele teoretice în experimente reale, folosind materiale accesibile. Aceste resurse sunt structurate pe niveluri de studiu și includ ghiduri detaliate atât pentru profesori, cât și pentru elevi. În domeniul activităților pentru gimnaziu (Middle School) acestea sunt axate pe observarea fenomenelor naturale și înțelegerea forțelor fundamentale. Exemple de activități:

- Cum poate un parașutist să aterizeze în siguranță? – Studierea forțelor, masei și accelerației folosind filtre de cafea.
- De ce nu ricoșează la nesfârșit o minge de baschet? – Explorarea conservării energiei și a forțelor de frecare.
- Cum pot fi folosite interacțiunile luminii pentru a crea artă? – Experimente cu reflexia și refracția luminii.
- Cum adună albinele polenul? – Investigarea electricității statice și a interacțiunilor electrice.

Activitățile pentru liceu (High School) aplică principii de inginerie și modele matematice complexe:

- Proiectarea unui roller coaster: Aplicarea conservării energiei și a procesului de design ingineresc pentru a construi un circuit pentru bile.
- Construirea unui electroscoap: Înțelegerea Legii lui Coulomb și a modului în care se acumulează electricitatea statică (exemplul hainelor din uscător).
- Generarea electricității prin mișcare: Construirea unui generator electric simplu pentru a aprinde un LED, aplicând inducția electromagnetică.
- Spectroscopia stelară: Construirea unui spectroscop pentru a analiza compoziția stelelor prin intermediul luminii.
- Modelarea dezintegrării radioactive: Folosirea monedelor pentru a simula timpul de înjumătățire și datarea fosilelor de dinozauri.

Printre facilitățile incluse pentru profesori în 2026 amintim:

1. Ghiduri de unitate (Unit Guides): Profesorii au acces la planuri de lecție care aliniază aceste activități cu standardele internaționale (NGSS), oferind sfaturi pentru gestionarea erorilor comune de înțelegere ale elevilor.
2. Simulări digitale: Pe lângă activitățile fizice, platforma include exerciții bazate pe simulări interactive unde elevii pot rula experimente virtuale pentru a colecta și analiza date.
3. Suport AI (Khanmigo): Profesorii pot folosi asistentul AI pentru a adapta aceste experimente la materialele disponibile în laboratorul propriu sau pentru a genera întrebări de reflecție post-experiment

Bibliografie:

<https://ro.khanacademy.org/>

STRATEGII INTERCULTURALE ÎN PREDAREA LIMBII ENGLEZE

Profesor Lucia Ștefania DULEA

Liceul Teoretic „Constantin Brâncoveanu”, Dăbuleni, Dolj

Introducere

În contextul globalizării și al intensificării contactelor dintre culturi, predarea limbilor străine nu mai poate fi redusă doar la transmiterea unor structuri gramaticale sau a unui vocabular specific. Limba engleză, în special, funcționează astăzi ca o limbă de comunicare internațională, utilizată de vorbitori din medii culturale extrem de diverse. În acest sens, competența interculturală devine o componentă esențială a procesului educațional. Predarea limbii engleze trebuie să includă strategii interculturale care să îi ajute pe elevi să înțeleagă, să respecte și să interacționeze eficient cu persoane aparținând altor culturi.

Scopul acestui referat este de a evidenția importanța strategiilor interculturale în predarea limbii engleze și de a prezenta câteva metode didactice prin care profesorii pot dezvolta competența interculturală a elevilor.

Conceptul de interculturalitate în educație

Interculturalitatea presupune interacțiunea dintre culturi diferite, bazată pe respect reciproc, deschidere și dialog. În educație, acest concept vizează formarea unor atitudini pozitive față de diversitate, precum și dezvoltarea capacității de a comunica eficient într-un context multicultural.

În predarea limbii engleze, interculturalitatea nu se limitează la prezentarea unor informații despre cultura britanică sau americană, ci include explorarea diversității culturale globale. Elevii trebuie să înțeleagă că limba engleză este vorbită în numeroase țări, fiecare cu propriile tradiții, valori și norme sociale. Astfel, predarea limbii devine un instrument de educație pentru cetățenie globală.

Importanța strategiilor interculturale în predarea limbii engleze

Strategiile interculturale contribuie la dezvoltarea competenței de comunicare interculturală, care include nu doar competența lingvistică, ci și competența socioculturală, pragmatică și atitudinală. Elevii învață să evite stereotipurile, să își analizeze propriile valori culturale și să manifeste empatie față de ceilalți.

Prin integrarea dimensiunii interculturale în lecțiile de limba engleză, profesorii pot crea un mediu de învățare mai motivant și mai relevant pentru elevi. Aceștia devin mai conștienți de rolul limbii ca mijloc de comunicare între culturi și își dezvoltă gândirea critică și capacitatea de adaptare la situații noi.

Strategii interculturale utilizate în predarea limbii engleze

1. Utilizarea materialelor autentice

Materialele autentice, precum articole de presă, fragmente de filme, cântece, interviuri sau postări din mediul online, oferă elevilor acces direct la realități culturale diverse. Aceste resurse permit discutarea diferențelor și asemănarilor culturale și facilitează învățarea limbii într-un context real.

Profesorul poate încuraja elevii să analizeze comportamente, tradiții sau obiceiuri specifice diferitelor culturi și să le compare cu cele din cultura proprie.

2. Activități de comparație culturală

Compararea culturii materne cu alte culturi reprezintă o strategie eficientă pentru dezvoltarea conștientizării interculturale. Activitățile pot include discuții despre sărbători, sistemul educațional, relațiile sociale sau normele de politețe.

Prin aceste exerciții, elevii învață să observe diferențele fără a le judeca și să înțeleagă că diversitatea culturală este o sursă de îmbogățire, nu de conflict.

3. Jocuri de rol și simulări

Jocurile de rol reprezintă o metodă interactivă prin care elevii pot exersa situații reale de comunicare interculturală. Simularea unor contexte precum întâlniri internaționale, călătorii sau interviuri permite elevilor să își dezvolte competențele lingvistice și sociale în același timp.

Această strategie favorizează empatia, înțelegerea perspectivei celuilalt și adaptarea limbajului la diferite contexte culturale.

4. Proiecte colaborative și lucrul în echipă

Proiectele tematice care implică cercetarea unor aspecte culturale specifice (de exemplu, tradiții, gastronomie, obiceiuri sociale) stimulează cooperarea și responsabilitatea elevilor. Lucrul în echipă contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare și la acceptarea diversității de opinii.

În plus, utilizarea tehnologiei și a platformelor online poate facilita colaborarea cu elevi din alte țări, oferind experiențe interculturale autentice.

Rolul profesorului în dezvoltarea competenței interculturale

Profesorul de limba engleză joacă un rol esențial în formarea competenței interculturale a elevilor. Acesta trebuie să adopte o atitudine deschisă, să evite transmiterea stereotipurilor și să încurajeze dialogul și respectul reciproc.

De asemenea, profesorul trebuie să creeze un climat educațional sigur, în care elevii să se simtă liberi să își exprime opiniile și să pună întrebări. Prin modelul personal și prin metodele didactice utilizate, cadrul didactic contribuie la formarea unor viitori cetățeni responsabili și toleranți.

Concluzie

Strategiile interculturale în predarea limbii engleze sunt indispensabile într-o societate caracterizată de diversitate și mobilitate. Integrarea dimensiunii interculturale în procesul educațional contribuie la dezvoltarea unor competențe complexe, necesare pentru comunicarea eficientă într-un context global.

Prin utilizarea materialelor autentice, a activităților de comparație culturală, a jocurilor de rol și a proiectelor colaborative, profesorii pot transforma lecțiile de limba engleză într-un spațiu de dialog intercultural. Astfel, elevii nu doar învață o limbă străină, ci își formează atitudini și valori care îi vor ajuta să se integreze armonios într-o lume multiculturală.

Bibliografie:

Brown, H. D., *Principles of Language Learning and Teaching* (5th ed.). Pearson Education, New York, 2007.

Byram, M., *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*. Multilingual Matters, Clevedon, 1997.

Byram, M., Gribkova, B., Starkey, H., *Developing the Intercultural Dimension in Language Teaching: A Practical Introduction for Teachers*. Council of Europe, Strasbourg, 2002.

Council of Europe, *Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment*. Cambridge University Press, Cambridge, 2001.

Kramsch, C., *Context and Culture in Language Teaching*. Oxford University Press, Oxford, 1993.

ÎNVĂȚAREA LIMBILOR STRĂINE ASISTATĂ DE CĂTRE CALCULATOR

Profesor Maria Magdalena DUMITRAȘCU

Liceul Tehnologic Transporturi Căi Ferate Craiova, Dolj

Învățarea limbilor străine asistată de calculator, realizată în mod modern, pune accentul pe comunicare și pe sarcini. Rolul computerului în învățarea limbilor străine asistată de calculator, s-a mutat de la succesiunea “produs – control – recompensă”, la gestionarea comunicării, textului, metodelor audio și video. Punctul de plecare nu ar trebui să fie faptul că elevii stau la calculatoare pentru a învăța o limbă străină. Punctul de plecare ar trebui să fie în schimb, faptul că elevii învață o limbă și, ca parte a acestui proces, uneori, folosesc calculatorul. Când intenționați să folosiți Învățarea limbilor străine asistată de calculator, este important să se înțeleagă modul în care se învață o limbă; învățarea limbilor străine este un proces cognitiv, adică este rezultatul propriului mod al elevului prin care procesează informațiile de limbă. Ceea ce se învață este în principal rezultatul acestui proces și nu doar explicații, reguli și întrebările prezentate de către un profesor sau de către un computer. Bazându-se pe cunoștințele existente despre tema abordată, limba și asimilarea limbii, elevul procesează informațiile și le adaptează la sistemul limbii pe care el o posedă deja. Cunoștințele de limbă nu sunt doar înregistrate, ci mai degrabă construite de către elev .

Învățarea limbilor străine asistată de către calculator oferă profesorului de limbă și elevului un număr de activități care atunci când sunt planificate cu grijă, ca fiind parte pedagogică, vor ajuta elevul să învețe o limbă. Învățarea limbilor străine asistată de calculator reprezintă o oportunitate extraordinară de a face orele de limbi străine mult mai atractive și mai antrenante, dar cere, de asemenea, ca profesorii de limbi să aibă competente computaționale.

Tipuri de materiale/ activități legate de Învățarea Limbilor Străine Asistată de către Calculator

1. Blog-uri (weB LOGS): Ca profesor de limbi străine poate că doriți să începeți un blog al orei clasă care să va permită să:

- Oferiți texte de citit online pentru elevii dumneavoastră
- Să oferiți materiale suplimentare, precum clipuri audio sau video, imagini, tabele etc.
- Să organizați resurse Internet pentru ora dumneavoastră prin oferirea unor adrese de legătură (link-uri) utile
- Să stimulați discuțiile cu elevul

2. Discuții online: Centrele de discuții pot reprezenta o experiență recompensatoare pentru cine învață o limbă. Utilizatorul întâlnește alți cursanți online și poate comunica cu aceștia prin text, conversație și video. Unul dintre cele mai utilizate programe de discuții este Microsoft Messenger. O altă platformă pentru utilizatorii online este Skype www.skype.com.

3. Rebusuri: Rebusurile sunt adeseori foarte populare printre elevi și atunci când sunt create din vocabularul cu care elevii au lucrat acestea reprezintă un instrument foarte bun, care funcționează ca exerciții după efectuarea sarcinilor transmise.

4. Dicționarele electronice: Dicționarele electronice sunt foarte folositoare pentru cursanții de limbi mai puțin utilizate și predate. Prin Internet, se pot accesa foarte multe astfel de dicționare care fie sunt în sistem shareware, fie sunt gratuite.

5. Portofoliile Electronice: Un portofoliu electronic, cunoscut de asemenea sub denumirea de e-folio sau portofoliu digital, poate fi o simplă colecție de lucrări pe o dischetă sau, într-o versiune mai avansată, o pagină web a unui elev unde respectivul elev prezintă anumite părți selectate din lucrările sale. O parte din activitate poate fi în desfășurare, demonstrând astfel, procesul de învățare.

6. Completați spațiile goale: Utilizatorul lucrează cu un text unde unele dintre cuvinte au fost eliminate pe baza unui anumit criteriu (vocabular nou, forme verbale, prepoziții), iar utilizatorul trebuie să găsească cuvintele potrivite pentru a rezolva exercițiul.

7. Găsiți răspunsurile: Elevului i se dă o întrebare și trebuie să caute răspunsul în documente, video, sau audio utilizând Internet-ul, CD-ROM, DVD etc. Răspunsurile pot fi prezentate profesorului / clasei în diferite forme.

8. Găsiți succesiunea adecvată (sau propoziții amestecate): La această activitate, o propoziție sau o poveste este tăiată astfel încât utilizatorul să rearanjeze sau să reconstruiască propoziția sau povestea.

9. Exerciții de ascultare: Pentru această activitate computerul înlocuiește un casetofon. Adesea, activitatea este combinată cu alte activități precum exerciții cu mai multe variante de răspuns pentru a controla dacă elevul a înțeles conținutul.

10. Potrivire de cuvinte, propoziții sau imagini: Această activitate poate fi utilă din câteva motive chiar și pentru exersarea vocabularului, unde elevul trage cu mouse-ul cuvintele în dreptul imaginilor corespunzătoare.

11. Exerciții cu mai multe variante: Acest tip de exerciții este foarte util pentru un control rapid al înțelegerii conținutului informației date prin audio, text, video etc.

12. Simulări: Simulările electronice sau online reprezintă ceva cu totul diferit de interpretarea pe roluri, deoarece activitățile efectuate într-o simulare sunt reale și nu sunt doar o simplă interpretare.

Instrumentele pentru simulări electronice sunt fie simple e-mail-uri, SMS-uri, discuții interactive pe site-uri speciale etc. Avantajul unei simulări electronice este posibilitatea de a avea participanți din diferite țări.

13. Site-uri de socializare: O rețea de socializare se concentrează pe construirea și dezvoltarea relațiilor sociale între oameni, de exemplu, care împărtășesc interese și / sau activități. Cele mai multe servicii de rețele sociale sunt bazate pe web și oferă mijloace pentru utilizatori de a interacționa pe internet cum ar fi e-mail și mesageria instant. Site-urile de socializare permit utilizatorilor să împărtășească idei, activități, evenimente, și interese, în cadrul rețelelor individuale.

14. Subtitrările: Subtitrările reprezintă un instrument foarte util pentru mai multe scopuri decât s-ar crede, de exemplu pentru a asista elevii cu deficiente de auz să lucreze cu un video. Subtitrările servesc de asemenea ca extra ajutor pentru elevii care învață limbi străine care pot să asculte un comentariu și în același timp să citească cuvintele. Elevilor de obicei le place să pregătească subtitrări pentru mini video-uri sau extrase din video și găsesc această sarcină foarte motivantă.

15. Învățarea în Tandem: Cel mai bun mod de a învăța o limbă străină este comunicarea cu un vorbitor nativ care dorește să învețe limba ta. Este un fel de predare - preluare, în care tu ești profesorul (propriei limbi) și elevul (pentru învățarea unei limbi străine).

16. Exersarea vocabularului în conversație

Acesta reprezintă unul dintre cele mai vechi tipuri de exerciții pe calculator. Calculatorul întreabă un cuvânt, iar elevul trebuie să dea un răspuns corect. Elevul poate răspunde în scris sau oral. Este un tip de exercițiu ce poate da bune rezultate, dar numai atunci când cuvintele exersate sunt plasate într-un context. Poate fi un lucru foarte util dacă elevul poate alege cuvintele pe care dorește să le exerseze și să își construiască propriile exerciții; în acest mod elevul creează un portofoliu personal de vocabular. Tehnologia este probabil cel mai bun mijloc pentru crearea unui mediu favorabil pentru învățare. TIC poate sprijini profesorii în a face învățarea limbilor străine rapid, mai ușor, mai atractiv și mai interesant.

Concluzii

Tehnologia este tot mai folosită în procesele de învățare a limbilor străine fie ca o completare a instruirii, fie ca singurul mijloc de învățare. Deși accesul la tehnologie poate prezenta dificultăți în accesarea programelor de educație pentru adulți și practicieni, acestea pot fi depășite. Platformele online au progresat considerabil în ultimii ani. Acestea continuă să ofere din ce în ce mai multe aplicații utile, la prețuri accesibile și instrumente pentru învățarea limbilor străine. Profesorii care utilizează aceste tehnologii trebuie să continue să ofere oportunități pentru învățare și pentru promovarea și dezvoltarea limbilor străine. Însă este recunoscut faptul că sunt necesare cercetări suplimentare cu privire la impactul

utilizării tehnologiei; având în vedere ritmul rapid de inovații în software și acces la Internet, sunt necesare studii de cercetare pe termen lung pentru a înțelege mai multe despre rolul și impactul folosirii tehnologiei în învățarea limbii engleze la adulți.

Bibliografie:

Moore, S.C.K., *Uses of Technology in the Instruction of Adult English Language Learners*, Washington D.C., Center for Applied Linguistics, 2009.

Popa, E., *Predarea și învățarea limbilor străine cu ajutorul mijloacelor informatice*. Disponibil online la: <https://www.elearning.ro/invatarea-limbilor-straine-prin-utilizarea-noilor-tehnologii-pentru-formare>, publicat la 16.05.2011.

Prisecaru, C., *Avantaje și dezavantaje ale utilizării IT&C în predarea limbilor străine*. În „Predarea limbajelor de specialitate în secolul al XXI-lea: realizări și perspective”. ASEM, Chișinău, 2012, pp. 407-410.

INTEGRAREA TEHNOLOGIILOR DIGITALE ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ: ÎNTRE INOVAȚIE PEDAGOGICĂ ȘI NECESITATE SOCIALĂ

Profesor Cristian Virgil EHOROVICI
Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj

Rezumat

Transformarea digitală a educației redefiniște procesele de predare-învățare-evaluare, devenind un element esențial al modernizării sistemului educațional. Noile tehnologii – platforme educaționale, instrumente interactive, tehnologii imersive și aplicații bazate pe inteligență artificială – contribuie la diversificarea strategiilor didactice și la creșterea eficienței actului educativ. Ele permit acces rapid la resurse, personalizarea parcursului de învățare și dezvoltarea competențelor digitale, necesare pentru adaptarea la schimbările societății contemporane. Tehnologia facilitează, de asemenea, evaluarea autentică și continuă, prin instrumente digitale care oferă feedback imediat și date relevante despre progresul elevilor. Cu toate acestea, integrarea tehnologică presupune provocări importante: diferențe de acces la resurse digitale, vulnerabilități privind securitatea datelor, dependența de dispozitive și nevoia de formare continuă a profesorilor. Utilizarea tehnologiei trebuie să fie echilibrată, critică și centrată pe obiective pedagogice clare. Concluzia evidențiază faptul că tehnologia devine un catalizator al inovării educaționale doar atunci când este folosită responsabil și strategic, contribuind la formarea unei generații capabile să răspundă complexității lumii moderne.

Dezvoltarea accelerată a tehnologiilor digitale a generat schimbări profunde în toate domeniile societății, inclusiv în educație. Instituțiile școlare și universitare sunt puse în situația de a regândi procesele tradiționale de predare-învățare-evaluare, adaptându-se la cerințele unei generații pentru care interacțiunea cu tehnologia este un mod firesc de a accesa și procesa informația. În acest context, integrarea noilor tehnologii nu mai constituie un demers opțional, ci o necesitate pedagogică și socială. Eseul de față analizează modul în care tehnologia poate transforma activitatea educațională, atât din perspectiva strategiilor didactice, cât și a implicațiilor asupra formării competențelor elevilor. Sunt prezentate beneficii, riscuri, provocări și direcții de acțiune, dintr-o perspectivă științifică și actualizată. Transformarea digitală a educației este susținută de paradigme educaționale precum constructivismul, învățarea experiențială și pedagogia centrată pe elev. Teoria constructivistă consideră că învățarea se produce prin interacțiune activă cu mediul, iar tehnologia digitală oferă medii variate și stimulative pentru această interacțiune: simulări, laboratoare virtuale, platforme adaptive etc.

În același timp, modelele pedagogice de integrare tehnologică, precum TPACK și SAMR, oferă criterii de analiză a calității utilizării tehnologiei. Conform modelului TPACK, profesorul modern trebuie să stăpânească simultan competențe pedagogice, digitale și de conținut, în timp ce modelul SAMR subliniază trecerea de la substituția simplă a materialelor tradiționale la transformarea profundă a activităților.

Utilizarea tehnologiei în predare nu se rezumă la prezentări digitale, ci include instrumente avansate care pot schimba dinamica procesului educațional.

Platforme și ecosisteme educaționale

Platformele LMS precum Google Classroom, Moodle și Edmodo facilitează organizarea, comunicarea și monitorizarea activităților. Ele creează un mediu educativ coerent, structurat, accesibil și flexibil.

Instrumente interactive și multimedia

Tabletele grafice, aplicațiile colaborative (Padlet, Jamboard) și prezentările interactive contribuie la implicarea activă a elevilor, stimulând participarea și gândirea critică. ăților de învățare prin tehnologie.

Tehnologii imersive

Realitatea augmentată și realitatea virtuală transformă învățarea într-o experiență explorativă, ajutând elevii să înțeleagă concepte abstracte prin vizualizare interactivă. Aceste tehnologii sunt tot mai folosite în discipline precum biologie, geografie, istorie sau fizică.

Educația asistată de inteligența artificială

Algoritmii de inteligență artificială permit personalizarea conținuturilor, predicția dificultăților de învățare și adaptarea ritmului elevului. AI reprezintă una dintre cele mai promițătoare direcții în educație, însă necesită reglementări clare în privința eticii și protecției datelor.

Transformări în procesul de învățare

Tehnologia influențează nu doar metodele de predare, ci și dinamica învățării.

Învățarea personalizată

Platformele adaptive ajustează nivelul de dificultate în funcție de performanțele elevului, permițând un progres individualizat și reducând decalajele de cunoaștere.

Învățarea colaborativă mediată tehnologic

Instrumentele digitale facilitează lucrul în echipă, rezolvarea de probleme și schimbul de idei. Acestea contribuie la formarea competențelor sociale și digitale simultan.

Învățarea combinată (blended learning)

Modelul îmbină avantajele mediului online cu beneficiile interacțiunii directe. Blended learning permite o utilizare eficientă a timpului, acces la resurse variate și flexibilitate în parcurgerea conținutului.

Inovații în evaluarea digitală

Transformarea digitală permite evaluări mai diverse, autentice și eficiente.

Testarea online

Instrumentele de evaluare digitală (quizz-uri, teste interactive, portofolii electronice) oferă feedback imediat și sprijină analiza detaliată a progresului.

Evaluarea continuă și formativă

Platformele digitale permit colectarea constantă de date despre activitatea elevilor, facilitând intervențiile rapide și individualizate.

Evaluarea prin produse digitale

Proiectele multimedia, prezentările interactive, podcasturile și hărțile conceptuale digitale reprezintă forme moderne de evaluare autentică, care testează competențe complexe, nu doar memorarea informațiilor.

Provocări etice și pedagogice ale digitalizării

Integrarea tehnologiilor ridică probleme precum:

- inegalități de acces la tehnologie (digital divide);
- securitatea datelor personale și protecția vieții private;
- suprasolicitarea cognitivă generată de multitasking;
- dependența de dispozitive și scăderea capacității de concentrare;
- necesitatea formării continue a profesorilor.

Depășirea acestor provocări presupune investiții, politici educaționale coerente și o cultură digitală responsabilă.

Integrarea tehnologiilor digitale în educație reprezintă o oportunitate majoră pentru modernizarea actului educațional, creșterea calității învățării și adaptarea la cerințele societății actuale. Tehnologia poate facilita predarea, poate diversifica strategiile de învățare și poate eficientiza procesul de evaluare. Totuși, utilizarea să trebuie realizată în mod critic și echilibrat, astfel încât să sprijine dezvoltarea competențelor esențiale pentru elevi, nu să le inhibe autonomia sau creativitatea.

Succesul integrării depinde de pregătirea profesorilor, de infrastructura adecvată și de promovarea unui climat educațional sigur și incluziv. Astfel, tehnologia devine nu doar un instrument, ci un catalizator al inovării pedagogice și al formării unei generații capabile să răspundă provocărilor viitorului.

Bibliografie:

Bates, A.W., *Teaching in a Digital Age: Guidelines for designing teaching and learning*. Ccampus, Victoria, 2015.

Drăghicescu, L., *Tehnologii educaționale moderne*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2021.

Fullan, M., Langworthy, M., *A Rich Seam: How New Pedagogies Find Deep Learning*. Pearson, Londra, 2014.

Mishra, P., Koehler, M., *Technological Pedagogical Content Knowledge*. Teachers College Record, 108(6), New York, 2006.

Puentedura, R., *SAMR Model for Transforming Learning*. Hippasus Inc., San Francisco, 2014.

Selwyn, N., *Education and Technology: Key Issues and Debates*, Routledge. Londra/New York, 2017.

Voiculescu, F., *Educația digitală în România*. Editura Universitară, București, 2020.

ÎNVĂȚAREA ACTIVĂ ÎN GRĂDINIȚĂ – DE LA TEORIE LA PRACTICĂ

Profesor educație timpurie Cristina Alina FIRĂ
Grădinița cu program prelungit „Floare albastră”, Craiova, Dolj

Rezumat

Educația timpurie reprezintă una dintre cele mai importante etape în formarea copilului ca viitor adult autonom, creativ și capabil să se adapteze mediului în schimbare. În grădiniță, accentul se pune pe abordări centrate pe copil, iar învățarea activă devine un principiu fundamental pentru dezvoltarea globală – cognitivă, socio-emoțională, fizică și a limbajului. Prin învățare activă, copiii descoperă, explorează, pun întrebări, colaborează și participă direct la activități care le valorifică interesul și curiozitatea naturală. Învățarea activă presupune participarea directă a copilului în procesul educațional, implicarea lui în jocuri, experimente, investigații, rezolvarea de probleme și colaborarea cu ceilalți. Educatoarea nu mai transmite doar informații, ci creează contexte și situații de învățare care permit copilului să descopere singur, să exploreze și să-și construiască propria înțelegere despre lume. Educatoarea are un rol esențial în organizarea cadrului educațional. Ea creează contexte care permit copiilor să exploreze, să experimenteze și să interacționeze. Educatoarea trebuie să fie atentă la nevoile și interesele copiilor, să adapteze activitățile, să pună întrebări deschise și să încurajeze colaborarea. Mediul trebuie să fie accesibil, stimulant și sigur, împărțit pe centre precum: Construcții, Știință, Arte, Joc de rol, Bibliotecă, Activități senzoriale. Materialele trebuie să fie variate, atractive și dispuse astfel încât copilul să poată alege liber activitatea. Învățarea activă se realizează prin joc, descoperire, experiment, proiecte tematice și activități outdoor. Copilul este implicat în activități care îi solicită logica, creativitatea, coordonarea, comunicarea și capacitatea de rezolvare a problemelor.

Educația timpurie reprezintă una dintre cele mai importante etape în formarea copilului ca viitor adult autonom, creativ și capabil să se adapteze mediului în schimbare.

În grădiniță, accentul se pune pe abordări centrate pe copil, iar învățarea activă devine un principiu fundamental pentru dezvoltarea globală – cognitivă, socio-emoțională, fizică și a limbajului. Prin învățare activă, copiii descoperă, explorează, pun întrebări, colaborează și participă direct la activități care le valorifică interesul și curiozitatea naturală.

Învățarea activă presupune participarea directă a copilului în procesul educațional, implicarea lui în jocuri, experimente, investigații, rezolvarea de probleme și colaborarea cu ceilalți. Educatoarea nu mai transmite doar informații, ci creează contexte și situații de învățare care permit copilului să descopere singur, să exploreze și să-și construiască propria înțelegere despre lume.

Curriculumul pentru educația timpurie (2019) susține învățarea activă prin activități integrate, joc și explorare. Mediul educațional trebuie organizat pe centre de interes, iar educatoarea are rolul de facilitator, ghid și observator. Accentul este pus pe experiențe directe, cooperative și semnificative.

Educatoarea are un rol esențial în organizarea cadrului educațional. Ea creează contexte care permit copiilor să exploreze, să experimenteze și să interacționeze. Educatoarea trebuie să fie atentă la nevoile și interesele copiilor, să adapteze activitățile, să pună întrebări deschise și să încurajeze colaborarea.

Mediul trebuie să fie accesibil, stimulant și sigur, împărțit pe centre precum: Construcții, Știință, Arte, Joc de rol, Bibliotecă, Activități senzoriale. Materialele trebuie să fie variate, atractive și dispuse astfel încât copilul să poată alege liber activitatea.

Învățarea activă se realizează prin joc, descoperire, experiment, proiecte tematice și activități outdoor. Copilul este implicat în activități care îi solicită logica, creativitatea, coordonarea, comunicarea și capacitatea de rezolvare a problemelor.

Voi prezenta mai jos exemple de activități concrete ce pot fi desfășurate în grădiniță pentru promovarea învățării active.

• **ACTIVITATE 1:** „*Micul botanist*” – Domeniul Știință

- Copiii observă mai multe tipuri de plante aduse în sala de grupă.
- Folosesc lupa pentru a analiza frunzele, tulpinile și rădăcinile.
- Clasifică plantele după culoare, formă și dimensiune.
- Realizează un colaj „Grădina grupei mele”.
- Se formează primele deprinderi de cercetare și clasificare.

• **ACTIVITATE 2:** „*Constructorii pricepuți*” – sectorul Construcții

- Copiii primesc diverse materiale: cuburi, spumă, bețe, hârtie, role.
- Se redă sarcina: „Construiește un pod pe care să treacă un animal de jucărie”.
- Echipele discută, planifică, construiesc și testează.
- Educatoarea adresează întrebări: „Cum putem face podul mai stabil?”, „Ce material este mai potrivit?”.

- Copiii prezintă creațiile, stimulând comunicarea și gândirea critică.

• **ACTIVITATE 3:** „*Călătorie prin anotimpuri*” – Proiect tematic

- Observarea imaginilor despre anotimpuri.
- Explorarea materialelor naturale (frunze, crengi, pietricele, castane).
- Realizarea unui panou senzorial.

- Experimente: topirea gheții, evaporarea apei, culorile toamnei.
- Joc muzical: „Sunetele anotimpurilor”.
- **ACTIVITATE 4:** „*Povestea mea prinde viață*” – Domeniul Limbă și comunicare
- Educatoarea începe o poveste, iar copiii continuă pe rând.
- Se creează ilustrații individuale.
- Copiii dramatizează povestea folosind păpuși de teatru.
- Rezultatul final: o carte creată de grupă.

Învățarea activă contribuie la formarea unui copil autonom, curios și implicat. Printre beneficiile evidente se numără: dezvoltarea gândirii logice, creșterea creativității, îmbunătățirea abilităților de comunicare, formarea unei imagini de sine pozitive, dezvoltarea coordonării motorii și învățarea cooperării.

Învățarea activă reprezintă un demers indispensabil în educația modernă, deoarece răspunde nevoilor reale ale copilului preșcolar. Activitățile bine alese, adaptate și centrate pe explorare transformă grădinița într-un spațiu dinamic în care copiii devin exploratori, creatori și participanți activi în propriul proces de învățare.

Utilizarea metodelor de învățare activă în învățământul preșcolar reprezintă una dintre cele mai valoroase direcții moderne în educație, deoarece răspunde nevoilor reale ale copilului mic – nevoia de explorare, autonomie, interacțiune și construirea propriilor cunoștințe pornind de la experiențe autentice. Totuși, ca orice abordare pedagogică, învățarea activă are atât avantaje evidente, cât și provocări care necesită o implementare atentă și profesionistă.

Printre beneficiile utilizării metodelor de învățare active putem aminti :

- *stimularea dezvoltării globale*, activitățile practice și participative implică simultan dezvoltarea cognitivă, socială, emoțională și motrică. Copiii nu învață doar „despre lume”, ci învață „trăind în lume”.
- creșterea motivației pentru învățare, preșcolarii devin mai implicați când activitățile sunt interactive, captivante și pornite de la interesele lor. În loc să fie pasivi, ei participă activ și își asumă roluri semnificative.
- *dezvoltarea competențelor sociale și a colaborării*, multe activități de învățare activă se bazează pe cooperare, ceea ce îi ajută să negocieze, să împartă materiale, să lucreze în echipă și să comunice eficient.
- *autonomie și încredere în sine*, copiii care explorează și rezolvă probleme primesc oportunități constante de a lua decizii, de a testa soluții și de a-și evalua propriile acțiuni.

- *flexibilitatea și adaptarea la ritmul copilului*, învățarea activă permite fiecărui copil să se implice în ritmul propriu, în funcție de nivelul său de dezvoltare și interes, ceea ce reduce presiunea și crește eficiența învățării.

De asemenea, există și provocări, limite ale învățării active:

- ✓ Necesitatea unui mediu bine organizat: activitățile active pot părea dezordonate dacă nu sunt atent gândite. Educatoarea trebuie să planifice spațiul, materialele și etapele activității cu grijă.
- ✓ Consum crescut de timp și resurse: unele metode necesită materiale variate, observație atentă și pregătire extinsă din partea cadrelor didactice.
- ✓ Diferențe între ritmurile copiilor: într-o grupă cu niveluri foarte variate, educatorul trebuie să adapteze constant sarcinile pentru a menține interesul tuturor copiilor.
- ✓ Risc de superficialitate dacă activitatea nu este bine ghidată: explorarea liberă este benefică, însă fără întrebări bine formulate și fără o direcție pedagogică clară, copilul poate rămâne la nivelul manipulării, fără a construi cunoștințe reale.

În ansamblu, este esențial să folosim metode de învățare activă în învățământul preșcolar. Aceasta este direcția educației moderne, susținută de cercetările psihologice și pedagogice contemporane, dar și de modul în care copiii învață în mod natural. Totuși, eficiența acestor metode depinde în mod direct de competența, creativitatea și implicarea educatoarei, precum și de calitatea mediului educațional.

Prin îmbinarea echilibrată a jocului, explorării, proiectelor tematice și momentelor de reflecție, învățarea activă poate deveni fundamentul unei educații timpurii de calitate, centrate pe copil, pe nevoile sale reale și pe potențialul său nelimitat.

Bibliografie:

Cerghit, I., *Metode de învățământ*, Polirom, Iași, 2008.

Cucoș, C., *Pedagogie*, Polirom, Iași, 2006.

Ministerul Educației, *Curriculum pentru educația timpurie*, București, 2019.

Montessori, M., *Descoperirea copilului*, Vellant, București, 2011.

Neacșu, I., *Învățarea și succesul școlar*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006.

Piaget, J., *Psihologia copilului*, Cartier, Chișinău, 2001.

STRATEGII DIDACTICE MODERNE. INOVAȚIE ȘI ADAPTABILITATE ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ

Profesor Alina Daniela GHIȚĂ
Liceul Teoretic Bechet, Bechet, Dolj

Într-o lume aflată într-o continuă schimbare, cadrele didactice trebuie să se adapteze schimbărilor de mentalitate și de dispoziție pentru a pregăti elevii să facă față provocărilor viitorului. Strategiile didactice moderne reflectă această nevoie de adaptabilitate și inovare, punând accent pe învățarea activă, colaborativă și bazată pe tehnologie. Acest articol explorează principalele strategii didactice moderne, beneficiile lor și impactul pe care acestea îl au asupra procesului educativ.

Învățarea bazată pe proiecte (Project-Based Learning – PBL) este o metodă prin care elevii învață prin realizarea unor proiecte complexe, ce au aplicabilitate practică și implică cercetare, creativitate și colaborare. În PBL, elevii își dezvoltă abilități precum rezolvarea problemelor, gândirea critică și munca în echipă.

Un exemplu în acest sens ar fi întocmirea unui proiect de creare a unei biblioteci virtuale. Printre beneficiile pe care le poate aduce un astfel de proiect amintim: dezvoltarea abilităților de lectură, creșterea angajamentului și motivației elevilor, încurajarea colaborării și comunicării.

O altă strategie importantă a învățământului modern este **învățarea bazată pe întrebări** (Inquiry-Based Learning – IBL). Această metodă pune curiozitatea elevilor în centrul procesului de învățare, încurajându-i să exploreze și să descopere răspunsurile pe cont propriu. Profesorul devine un ghid care facilitează învățarea, iar elevii sunt stimulați să fie curioși și să își dezvolte gândirea critică.

Dintre beneficiile ce merită menționate amintim: stimularea gândirii critice și creative, încurajarea elevilor să devină autonomi, realizarea unui proces de învățare mai captivant și mai profund.

Flipped Classroom – **clasa inversată** – este o altă modalitate modernă de a atrage atenția elevilor în diverse situații de învățare. În modelul de clasă inversată, elevii parcurg materialul teoretic acasă prin videoclipuri sau lecturi, iar timpul petrecut la clasă este dedicat activităților practice, dezbaterilor și aplicațiilor. Acest model permite elevilor să învețe în ritmul propriu și oferă mai mult timp pentru activități interactive la clasă.

Dintre beneficii amintim și faptul că oferă timp pentru activități aplicative și colaborative. De asemenea, o astfel de abordare a procesului instructiv-educativ permite personalizarea procesului de învățare și crește autonomia elevilor și responsabilitatea pentru propria învățare.

Învățarea colaborativă presupune realizarea de activități în care elevii lucrează împreună pentru a rezolva o problemă sau pentru a realiza un proiect. Grupurile mici de elevi îi ajută să dezvolte abilități sociale, de comunicare și colaborare. Profesorul are rolul de facilitator, ghidând elevii și oferindu-le feedback.

Ca beneficii, putem vorbi despre creșterea coeziunii de grup și despre dezvoltarea abilităților sociale. De asemenea, îi motivează pe elevi prin responsabilitate colectivă și îi ajută pe acești să înțeleagă perspective diferite.

Învățarea bazată pe jocuri (Game-Based Learning – GBL) utilizează elemente de joc în cadrul activităților educative pentru a spori implicarea și motivația elevilor. GBL poate varia de la jocuri simple la aplicații și platforme educaționale mai complexe care testează cunoștințele elevilor.

De exemplu, un joc de tip quiz sau o platformă interactivă poate fi folosită într-o lecție, unde elevii concurează pentru a răspunde corect la întrebări. Beneficiile acestei metode sunt acelea de a crește motivația și implicarea elevilor. Pe de altă parte, încurajează competiția pozitivă și spiritul de echipă și face învățarea mai distractivă și mai plăcută.

Învățarea personalizată adaptează conținutul și metodele de predare la nevoile și stilurile individuale ale elevilor. Profesorii pot folosi platforme digitale și analize de date pentru a oferi resurse adaptate fiecărui elev, astfel încât acesta să poată progresa în ritmul propriu. De exemplu, un profesor poate folosi o platformă educațională care ajustează dificultatea exercițiilor în funcție de performanțele elevului. De aceea, putem considera ca beneficii faptul că sprijină progresul individual și reduce riscul de abandon școlar prin adaptarea ritmului de învățare și creșterea încrederii elevilor prin atingerea obiectivelor proprii.

Învățarea experiențială este o metodă ce promovează învățarea prin experiențe practice și reflectarea asupra lor. Învățarea experiențială include activități de tip hands-on, stagii de practică, excursii sau simulări, care îi ajută pe elevi să aplice cunoștințele în contexte reale. Ca beneficii, enumerăm conectarea teoriei cu practica. Astfel, aceasta ajută elevii să dobândească o înțelegere mai profundă prin experiența directă.

În concluzie, strategiile didactice moderne au ca obiectiv central implicarea elevilor în procesul de învățare și dezvoltarea unor competențe esențiale pentru viitor. Adoptarea acestora de către profesori poate transforma învățarea dintr-un proces rigid într-unul dinamic, adaptat nevoilor fiecărui elev. Astfel,

elevii nu doar că acumulează cunoștințe, ci devin cetățeni activi, creativi și adaptabili, pregătiți pentru provocările complexe ale societății moderne.

Bibliografie:

Oprea, C.L., *Pedagogie. Alternative metodice interactive*, Editura Universității din București, București, 2003. Disponibil online la: www.unibuc.ro/eBooks/.

Pamfil, A., *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, Paralela 45, București, 2003.

Parfene, C., *Metodica studierii limbii și literaturii române, ghid teoretico-aplicativ*, Polirom Iași, 1999.

FUTURE IN AI & MEDIA REMIX LAB: INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ CA INSTRUMENT METODIC PENTRU DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR MEDIA ÎN EDUCAȚIA EUROPEANĂ

Profesor Adriana GÎJU

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Elev: Robert Ionuț BARBU

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Elev: Andrei Cristian FLOREA

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Rezumat

Integrarea inteligenței artificiale în educație generează noi oportunități pedagogice, dar și provocări privind formarea competențelor media și a unui comportament digital responsabil. Articolul prezintă experiența educațională a elevilor Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” în cadrul proiectului eTwinning Media Remix Lab, evidențiind strategiile didactice utilizate, metodele de învățare activă și impactul asupra dezvoltării competențelor digitale, creative și etice. Proiectul a facilitat colaborarea internațională și a demonstrat modul în care inteligența artificială poate fi valorificată ca instrument educațional, complementar creativității umane, în contextul educației europene moderne.

Cuvinte-cheie: *inteligență artificială, alfabetizare media, eTwinning, învățare activă, competențe digitale, educație europeană*

1. Introducere

Societatea contemporană este profund influențată de evoluția rapidă a tehnologiilor digitale, iar inteligența artificială devine un element central al transformării modului în care informația este creată, procesată și distribuită. În acest context, educația are rolul esențial de a pregăti elevii nu doar pentru utilizarea tehnologiilor, ci și pentru înțelegerea impactului acestora asupra culturii, comunicării și societății.

În cadrul procesului de predare-învățare, accentul se mută tot mai mult de la acumularea de cunoștințe teoretice către formarea competențelor, iar metodele de învățare activă și colaborativă devin indispensabile. Proiectele eTwinning reprezintă un cadru educațional adecvat pentru aplicarea acestor principii, facilitând schimbul intercultural și integrarea tehnologiei în mod responsabil.

2. Contextul și descrierea proiectului eTwinning „Media Remix Lab”

În anul școlar 2025–2026, Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” a participat la proiectul eTwinning *Media Remix Lab*, un proiect european cu durată de trei luni, dedicat creativității digitale, alfabetizării media și utilizării responsabile a inteligenței artificiale.

Elevii de clasa a X-a, coordonați de profesorii de informatică, au lucrat alături de parteneri educaționali din Turcia, Macedonia de Nord și Polonia, în echipe internaționale mixte. Proiectul a fost conceput ca un laborator de experimentare digitală, în care elevii au explorat teme STEM, au utilizat instrumente AI și au reflectat asupra dimensiunii etice a mediilor digitale.

3. Obiectivele proiectului și competențele vizate

Proiectul *Media Remix Lab* a urmărit atingerea unor obiective educaționale clare, corelate cu competențele-cheie europene:

- dezvoltarea alfabetizării media și digitale;
- formarea gândirii critice față de conținuturile media generate de AI;
- stimularea creativității și a expresivității personale;
- dezvoltarea competențelor de colaborare și comunicare interculturală;
- formarea unui comportament etic și responsabil în mediul digital.

Aceste obiective au fost adaptate specificului colegiului militar, punând accent pe disciplină, responsabilitate și respectarea normelor.

4. Strategia didactică și metodele utilizate

Strategia didactică adoptată în cadrul proiectului a fost centrată pe **învățarea activă**, **învățarea prin proiect** și **învățarea colaborativă**. Profesorul a avut rolul de facilitator al învățării, ghidând elevii în procesul de explorare și reflecție.

Printre metodele utilizate se numără:

- proiectul educațional;
- lucrul în echipe internaționale;
- problematizarea și studiul de caz;
- dezbateră dirijată;
- reflecția individuală și de grup.

Activitățile au fost integrate în mod interdisciplinar, combinând informatica, educația media și elemente de educație civică europeană.

5. Exemple concrete de activități desfășurate

Un exemplu relevant de activitate a constat în utilizarea instrumentelor de inteligență artificială pentru generarea de imagini și materiale audio, care au fost ulterior integrate în proiecte media originale. Elevii

au combinat rezultatele generate de AI cu fotografiile proprii, desene realizate manual, înregistrări audio sau secvențe video, discutând rolul fiecărui element în produsul final.

O altă activitate a vizat analiza etică a conținuturilor digitale, elevii fiind invitați să identifice riscurile utilizării necontrolate a inteligenței artificiale, precum dezinformarea sau încălcarea drepturilor de autor. Aceste activități au fost însoțite de dezbateri și reflecții scrise, care au consolidat gândirea critică și responsabilitatea digitală.

6. Dimensiunea europeană și colaborarea internațională

Colaborarea cu instituții de învățământ din mai multe țări europene a oferit elevilor oportunitatea de a lucra într-un context multicultural. Comunicarea în limba engleză, respectarea termenelor comune și realizarea produselor media în echipe internaționale au contribuit la dezvoltarea competențelor sociale și interculturale.

Parteneriatul european a facilitat schimbul de idei și bune practici, consolidând sentimentul de apartenență la o comunitate educațională europeană și promovând valorile cetățeniei digitale.

7. Rezultate și impact educațional

Rezultatele proiectului se vor materializa într-o expoziție multimedia internațională, în cadrul căreia elevii vor prezenta produsele media realizate. Impactul educațional se reflectă în:

- creșterea motivației pentru învățare;
- dezvoltarea competențelor digitale și media;
- îmbunătățirea capacității de lucru în echipă;
- formarea unei atitudini responsabile față de utilizarea inteligenței artificiale.

Elevii au reușit să transfere cunoștințele teoretice dobândite la disciplina informatică în contexte practice și creative.

8. Concluzii

Proiectul eTwinning *Media Remix Lab* demonstrează că inteligența artificială poate fi integrată eficient în procesul educațional atunci când este utilizată în mod conștient și ghidat pedagogic. Prin aplicarea strategiilor de învățare activă și colaborativă, elevii devin participanți activi la propriul proces de formare, dezvoltând competențe relevante pentru viitor.

Participarea Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” la acest proiect confirmă angajamentul instituției față de inovația didactică, educația europeană și formarea unor tineri responsabili, capabili să valorifice tehnologia în mod creativ și etic.

DIGITALIZAREA OREI DE GEOGRAFIE: UTILIZAREA APLICAȚIILOR GIS ȘI GOOGLE EARTH PENTRU STIMULAREA GÂNDIRII SPAȚIALE A ELEVILOR

Profesor Otilia GRIGORIE

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Rezumat

În contextul reformei educaționale actuale, digitalizarea procesului de predare-învățare-evaluare la disciplina geografie nu mai reprezintă o opțiune, ci o necesitate pedagogică. Prezentul articol analizează impactul integrării sistemelor informatice geografice (GIS) și a platformei Google Earth asupra dezvoltării gândirii spațiale a elevilor. Gândirea spațială, definită ca abilitatea de a vizualiza și interpreta relațiile dintre obiecte și fenomene în spațiu, este esențială pentru înțelegerea complexității lumii contemporane. Lucrarea propune strategii didactice concrete pentru utilizarea hărților interactive și a modelării 3D, evidențiind trecerea de la memorarea statică a elementelor de pe harta murală la explorarea dinamică și analitică a teritoriului. Rezultatele observațiilor la clasă indică o creștere semnificativă a motivației elevilor și o mai bună conceptualizare a fenomenelor geografice abstracte prin utilizarea instrumentelor digitale de vizualizare.

Geografia este, prin excelență, o știință a spațiului și a relațiilor interconectate. Timp de decenii, instrumentul principal de lucru a fost harta fizică, pe suport de hârtie. Deși valoroasă, aceasta prezintă limitări în ceea ce privește actualizarea datelor și interactivitatea. Revoluția digitală a adus în mediul școlar instrumente precum Google Earth și software-uri GIS (Geographic Information Systems) care permit elevilor nu doar să vadă lumea, ci să o „construiască” și să o analizeze în straturi informaționale complexe.

Conceptul de gândire spațială în era digitală

Gândirea spațială implică trei componente majore: conceptele de spațiu, instrumentele de reprezentare și procesele de raționament. În predarea tradițională, elevul este adesea un receptor pasiv. Prin digitalizare, el devine un cartograf activ. Utilizarea Google Earth, de exemplu, permite o tranziție fluidă de la scara locală la cea globală, facilitând înțelegerea conceptului de scară a hărții — una dintre cele mai dificile noțiuni pentru elevii din ciclul gimnazial.

Google Earth: Fereastra digitală către lume

Google Earth Pro și versiunea Web reprezintă porți de intrare accesibile în lumea GIS. Aplicațiile practice la clasă pot include:

- **Măsurarea distanțelor și a suprafețelor:** Elevii pot calcula lungimea unui râu sau suprafața unui lac glaciatic, transformând geometria abstractă în date geografice reale.
- **Explorarea 3D a reliefului:** Vizualizarea creștelor montane sau a canioanelor din unghiuri diferite ajută la înțelegerea modului în care agenții externi modelează scoarța terestră.
- **Utilizarea „Historical Imagery”:** Această funcție este crucială pentru observarea dinamicii spațiale, cum ar fi extinderea urbană a unui oraș sau retragerea ghețarilor în ultimele decenii, stimulând gândirea critică privind impactul antropocentric asupra mediului.

Integrarea GIS: De la vizualizare la analiză

Sistemele Informatice Geografice (precum ArcGIS Online sau QGIS) permit suprapunerea mai multor straturi de date (layers): relief, rețea hidrografică, densitatea populației și rețeaua de transport.

1. **Analiza corelațiilor:** Elevii pot observa cum așezările umane sunt condiționate de prezența surselor de apă sau de formele de relief.
2. **Story Maps:** Această metodă activă presupune ca elevii să creeze propriile prezentări sub formă de hărți narrative, integrând text, imagini, video și hărți interactive. Această activitate transformă teoria în practică, dezvoltând în același timp competențe digitale și de comunicare.

STUDIU DE CAZ: Analiza dinamicii urbane și a spațiilor verzi folosind Google Earth Pro și ArcGIS Online

Pentru a demonstra eficiența metodelor active, am implementat un proiect de cercetare la nivelul clasei a XI-a, intitulat „**Amprenta antropocentrică asupra peisajului local**”. Obiectivul principal a fost utilizarea instrumentelor digitale pentru a analiza modul în care s-a schimbat utilizarea terenurilor în zona periurbană a localității Craiova în ultimii 20 de ani.

1. Metodologia utilizată

Elevii au fost organizați în echipe de câte 4, primind sarcini specifice care au presupus utilizarea a două instrumente principale:

- **Google Earth Pro (Funcția Historical Imagery):** Pentru observarea retroactivă a schimbărilor de peisaj.
- **ArcGIS Online (Living Atlas):** Pentru consultarea hărților tematice privind densitatea populației și calitatea solului.

2. Etapele desfășurării activității

- **Etapa de identificare:** Elevii au localizat unitatea administrativ-teritorială pe harta digitală și au setat „linia timpului” la anul 2000. Au realizat capturi de ecran ale limitelor orașului de la acea dată.

- **Etapa de comparare:** Prin glisarea cursorului temporal către anul curent, elevii au identificat zonele de expansiune rezidențială sau industrială. Au observat dispariția unor suprafețe agricole sau forestiere în favoarea cartierelor noi.
- **Etapa de măsurare și analiză:** Folosind instrumentul „Ruler” (Riglă), echipele au calculat suprafața aproximativă a zonelor verzi pierdute și lungimea noilor căi de comunicație construite.
- **Etapa de corelare:** Elevii au suprapus datele observate cu straturi informaționale din ArcGIS referitoare la riscurile naturale (ex: zone inundabile), discutând dacă extinderea orașului s-a făcut în zone sigure sau vulnerabile.

3. Rezultate și impact pedagogic

În urma activității, elevii au realizat o **Hartă Narativă (Story Map)** în care au inclus concluziile lor. Rezultatele au fost remarcabile sub mai multe aspecte:

1. **Gândirea critică:** Elevii nu s-au mai raportat la oraș ca la o entitate statică, ci ca la un organism viu, aflat în continuă transformare.
2. **Competențe digitale:** Elevii au învățat să manipuleze coordonate geografice, să interpreteze legende complexe și să gestioneze straturi de date (layers).
3. **Conștiința civică:** Discuțiile finale au vizat sustenabilitatea dezvoltării urbane, elevii propunând soluții digitale pentru monitorizarea spațiilor verzi de către autorități.

4. Concluziile studiului de caz

Utilizarea acestor aplicații a transformat o lecție teoretică de geografie umană într-un exercițiu de cercetare aplicată. Elevii au raportat un nivel de satisfacție mult mai ridicat față de utilizarea manualului, deoarece au lucrat cu date reale, actuale și, cel mai important, date care vizau proximitatea lor geografică (propriul cartier, propria școală).

Beneficii pedagogice și provocări

Implementarea acestor instrumente aduce avantaje clare:

- **Individualizarea învățării:** Fiecare elev poate explora teritoriul în ritm propriu.
- **Creșterea atractivității:** Geografia devine „vizibilă” și „palpabilă”, eliminând bariera abstractizării excesive.
- **Pregătirea pentru viața reală:** Utilizarea tehnologiei GPS și a hărților digitale este o competență de bază în societatea actuală.

Există și provocări, precum necesitatea unei conexiuni stabile la internet, dotarea laboratoarelor și, mai ales, necesitatea formării continue a cadrelor didactice în utilizarea acestor softuri complexe.

Digitalizarea orei de geografie prin GIS și Google Earth nu înseamnă abandonarea metodelor clasice, ci potențarea lor. Trecerea de la „unde se află?” la „de ce se află acolo?” și „cum s-a schimbat în timp?” reprezintă esența gândirii spațiale moderne. Prin transformarea elevului într-un mic cercetător al spațiului geografic, asigurăm o învățare activă, durabilă și ancorată în realitatea tehnologică a secolului al XXI-lea.

Bibliografie:

Dulamă, M.E., *Metodica predării geografiei*. Clusium, Cluj-Napoca, 2001.

Mândruț, O, *Didactica geografiei. O abordare actuală*. Corint, București, 2010.

National Research Council, *Learning to Think Spatially*, The National Academies Press, Washington D.C., 2006.

Negreț-Dobridor, I., *Teoria formelor de învățare*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2005.

Păcurar, A., *Geografie și Didactică*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2009.

COMMENT FAIRE APPRENDRE LES ÉLÈVES DE MANIÈRE ACTIVE ?

Profesor Liliana HOANCĂ
Liceul Energetic Craiova, Dolj

Résumé

L'apprentissage actif est une approche pédagogique qui encourage les élèves à prendre une part active dans leur apprentissage. Les élèves apprennent mieux lorsqu'ils sont impliqués dans des activités pratiques, des discussions, des projets et des expériences. Cette approche favorise la rétention des connaissances, le développement des compétences pratiques et la motivation des élèves. L'apprentissage actif se concrétise à travers diverses stratégies, telles que l'apprentissage par projets, les discussions et débats, les activités pratiques, les jeux didactiques ainsi que la réflexion et l'auto-évaluation. Cette approche permet aux élèves de développer des compétences clés comme la résolution de problèmes, la communication et la collaboration. L'apprentissage actif est bénéfique pour les élèves car il leur permet de développer des compétences telles que la résolution de problèmes, la communication et la collaboration. Il est important que les enseignants créent un environnement d'apprentissage qui encourage l'apprentissage actif et qui répond aux besoins des élèves.

Introduction

L'apprentissage actif est une approche pédagogique qui implique les élèves dans le processus d'apprentissage, en les encourageant à être actifs et impliqués dans ce qu'ils apprennent. Cette approche se base sur l'idée que les élèves apprennent mieux lorsqu'ils sont directement impliqués dans le processus d'apprentissage et lorsqu'ils ont l'occasion d'explorer, d'expérimenter et de réfléchir sur les connaissances acquises.

La théorie derrière l'apprentissage actif

L'apprentissage actif se base sur plusieurs théories pédagogiques, notamment :

1. Le constructivisme: Cette théorie soutient que la connaissance est construite par l'individu à travers l'expérience et l'interaction avec l'environnement.
2. La théorie de l'apprentissage social: Cette théorie soutient que l'apprentissage a lieu par observation et imitation, et que l'interaction sociale joue un rôle important dans le processus d'apprentissage.
3. La théorie de l'apprentissage expérientiel: Cette théorie soutient que l'expérience directe et la réflexion sur celle-ci sont essentielles pour l'apprentissage.

Stratégies d'apprentissage actif

Il existe plusieurs stratégies d'apprentissage actif qui peuvent être utilisées en classe, notamment:

1. L'apprentissage par projets: Les élèves travaillent sur des projets qui impliquent la recherche, la planification et la mise en œuvre.
2. Les discussions et les débats: Les élèves sont encouragés à participer à des discussions et des débats sur des sujets spécifiques.
3. Les activités pratiques: Les élèves participent à des activités pratiques qui impliquent l'expérimentation et l'exploration.
4. Les jeux didactiques: Les jeux didactiques sont utilisés pour rendre l'apprentissage plus attractif et plus interactif.
5. La réflexion et l'auto-évaluation: Les élèves sont encouragés à réfléchir sur les connaissances acquises et à s'auto-évaluer.

Avantages de l'apprentissage actif

L'apprentissage actif offre plusieurs avantages, notamment:

1. L'amélioration de la rétention des connaissances : Les élèves qui sont impliqués activement dans le processus d'apprentissage sont plus susceptibles de retenir les connaissances à long terme.
2. Le développement des compétences pratiques : L'apprentissage actif aide les élèves à développer des compétences pratiques et à les appliquer dans des situations réelles.
3. L'augmentation de la motivation : L'apprentissage actif peut augmenter la motivation des élèves et les rendre plus intéressés par le processus d'apprentissage.

Mise en œuvre de l'apprentissage actif en classe

Pour mettre en œuvre l'apprentissage actif en classe, les enseignants peuvent suivre les étapes suivantes:

1. Définir les objectifs: Les enseignants définissent des objectifs clairs et spécifiques pour la leçon.
2. Choisir les stratégies: Les enseignants choisissent les stratégies d'apprentissage actif qui conviennent le mieux aux objectifs et aux besoins des élèves.
3. Préparer les matériels: Les enseignants préparent les matériels et les ressources nécessaires pour la leçon.
4. Mise en œuvre: Les enseignants mettent en œuvre les stratégies d'apprentissage actif et encouragent les élèves à participer activement.
5. Évaluation: Les enseignants évaluent l'efficacité des stratégies d'apprentissage actif et font les ajustements nécessaires.

Comment apprendre de manière active en classe ?

1. Soyez attentif: Soyez attentif en classe et prenez des notes.

2. Participez aux activités: Participez aux activités en classe et engagez-vous dans les discussions.
3. Posez des questions: N'ayez pas peur de poser des questions si vous ne comprenez pas quelque chose.
4. Travaillez en groupe: Le travail en groupe peut vous aider à apprendre de manière collaborative.

Comment apprendre de manière active à la maison?

1. Créez un plan d'étude: Créez un plan d'étude pour vous aider à rester organisé.
2. Utilisez des ressources en ligne: Les ressources en ligne, telles que les vidéos et les podcasts, peuvent vous aider à apprendre de manière interactive.
3. Faites des exercices pratiques: Les exercices pratiques vous aident à appliquer les connaissances théoriques.
4. Révissez régulièrement: La révision régulière vous aide à retenir les informations importantes.

Conclusion

L'apprentissage actif est une approche pédagogique efficace qui peut améliorer la qualité de l'apprentissage et augmenter la motivation des élèves. En utilisant des stratégies d'apprentissage actif, les enseignants peuvent créer un environnement d'apprentissage plus interactif et plus attractif, qui répond aux besoins des élèves.

Bibliographie:

- Dewey, J., *Expérience et éducation*. Traduit de l'anglais par M. Dardignac. Armand Colin, Paris, 1938.
- Freinet, C., *Les techniques Freinet de l'école moderne*. Armand Colin, Paris, 1964.
- Meirieu, P., *Apprendre... oui, mais comment?*. ESF éditeur, Paris, 1996.
- Vygotski, L. S., *Pensée et langage*. Traduit du russe par F. Sève. La Dispute, Paris, 1985.

STRATEGII DIDACTICE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ

Profesor Meda-Elena IACOB

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Rezumat

În acest material, am vorbit despre strategiile didactice moderne care au ca obiectiv central implicarea elevilor în procesul de învățare și dezvoltarea unor competențe esențiale pentru viitor. Adoptarea acestora de către profesori poate transforma învățarea dintr-un proces rigid într-unul dinamic, adaptat nevoilor fiecărui elev. Astfel, elevii nu doar că acumulează cunoștințe, ci devin cetățeni activi, creativi și adaptabili, pregătiți pentru provocările complexe ale societății moderne.

Educația modernă pune accent pe formarea competențelor, pe gândirea critică și pe aplicabilitatea cunoștințelor în viața reală. În acest context, predarea matematicii la liceu nu mai poate fi centrată exclusiv pe transmiterea mecanică a informațiilor, ci trebuie să utilizeze strategii didactice moderne, adaptate nevoilor elevilor. Scopul acestui referat este de a evidenția principalele strategii didactice moderne utilizate în predarea matematicii la nivel liceal și rolul lor în creșterea eficienței învățării.

Strategia didactică reprezintă ansamblul metodelor, procedurilor, formelor de organizare și mijloacelor de învățământ utilizate de profesor pentru atingerea obiectivelor educaționale. În educația modernă, strategiile didactice sunt flexibile, centrate pe elev și orientate spre dezvoltarea competențelor, nu doar spre acumularea de cunoștințe.

Învățarea centrată pe elev pune elevul în centrul procesului educațional. Profesorul devine facilitator, iar elevul este încurajat să descopere, să pună întrebări și să găsească soluții. În matematică, acest lucru se realizează prin rezolvarea de probleme deschise, investigații matematice și activități de descoperire.

Problematizarea stimulează gândirea logică și creativă. Profesorul propune situații-problemă inspirate din viața reală, iar elevii sunt încurajați să analizeze, să formuleze ipoteze și să găsească soluții. Această strategie dezvoltă capacitatea de raționament și aplicare a conceptelor matematice.

Lucrul în echipă favorizează comunicarea matematică și schimbul de idei. Prin activități de grup, elevii învață să explice raționamente, să compare soluții și să își corecteze greșelile. Metode precum „învățarea prin cooperare” sau „peer learning” sunt frecvent utilizate în educația modernă.

Tehnologia joacă un rol esențial în predarea matematicii moderne. Aplicații educaționale, platforme online, table interactive și softuri matematice (de exemplu, pentru reprezentări grafice) facilitează înțelegerea conceptelor abstracte și cresc motivația elevilor. **Învățarea bazată pe jocuri** (Game-Based Learning – GBL) utilizează elemente de joc în cadrul activităților educative pentru a spori implicarea și motivația elevilor. GBL poate varia de la jocuri simple la aplicații și platforme educaționale mai complexe care testează cunoștințele elevilor. De exemplu, un joc de tip quiz sau o platformă interactivă poate fi folosită într-o lecție de matematică, unde elevii concurează pentru a răspunde corect la întrebări despre anumite noțiuni, teoreme. Beneficiile acestei metode sunt acelea de a crește motivația și implicarea elevilor. Pe de altă parte, încurajează competiția pozitivă și spiritul de echipă și face învățarea mai distractivă și mai plăcută

Elevii au ritmuri și stiluri de învățare diferite. Strategiile moderne țin cont de aceste diferențe prin adaptarea sarcinilor de lucru, oferirea de exerciții cu grade diferite de dificultate și evaluarea progresului individual. **Învățarea personalizată** adaptează conținutul și metodele de predare la nevoile și stilurile individuale ale elevilor. Profesorii pot folosi platforme digitale și analize de date pentru a oferi resurse adaptate fiecărui elev, astfel încât acesta să poată progresa în ritmul propriu. De exemplu, un profesor poate folosi o platformă educațională care ajustează dificultatea exercițiilor în funcție de performanțele elevului. De aceea, putem considera ca beneficii faptul că sprijină progresul individual și reduce riscul de abandon școlar prin adaptarea ritmului de învățare și creșterea încrederii elevilor prin atingerea obiectivelor proprii.

Așadar, strategiile didactice moderne contribuie semnificativ la eficientizarea predării matematicii la liceu. Prin centrarea pe elev, utilizarea problematizării, colaborării și tehnologiei, matematica devine mai accesibilă, mai interesantă și mai relevantă pentru viața de zi cu zi. Aplicarea acestor strategii ajută la formarea unor elevi autonomi, capabili să gândească logic și să aplice cunoștințele dobândite în contexte variate.

Bibliografie:

Cerghit, I., *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980.

Oprea, C.L., *Pedagogie. Alternative metodice interactive*. Editura Universității din București, București, 2003. Disponibil online la: www.unibuc.ro/eBooks/.

Pamfil, A., *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*. Paralela 45, București, 2003.

NEARPOD – INSTRUMENT DIGITAL INOVATOR PENTRU OPTIMIZAREA PROCESULUI DE PREDARE - ÎNVĂȚARE - EVALUARE LA DISCIPLINA BIOLOGIE

Profesor dr. Mariana IONESCU
Liceul Teoretic Bechet, Bechet, Dolj

Nearpod este un instrument digital care permite profesorilor să creeze resurse de învățare bazate pe diapozitive, interactive, cu care elevii pot interacționa și învăța. Nearpod poate folosi, de asemenea, gamificarea informațiilor pentru a face învățarea mai captivantă și distractivă.

Nearpod permite profesorilor să creeze prezentări interactive originale, cu conținut extins, aliniat la standarde.

Posibilitatea de a desena direct pe diapozitive este o modalitate utilă de a oferi elevilor libertatea de a interacționa, fie adăugând propriile imagini, fie desenând pe o hartă sau adnotând o diagramă.

Panourile de colaborare permit elevilor să contribuie cu perspective multiple care pot fi utile atât în sala de clasă, cât și de la distanță. În modul condus de elev, aceștia pot merge în ritmul lor propriu, în timp ce în modul condus de profesor, puteți face pauze pentru a reflecta sau a dezvolta punctele discutate, în timp real.

Ca instrument de diferențiere, acest lucru este util, deoarece elevilor li se pot atribui sarcini diferențiate la care fiecare lucrează în ritmul său propriu.

Întrebările din sondaj și testele cu variante multiple de răspuns sunt, de asemenea, părți utile ale instrumentelor de evaluare, care permit profesorilor să își facă o idee despre modul în care învață elevii.

Un exemplu concret de utilizare a aplicației în procesul de predare – învățare – evaluare, la disciplina biologie, este:

Analizatorul vizual - o lecție interactivă în platforma NEARPOD, în care am inserat propriul videoclip DEFECTELE DE VEDERE ȘI CORECTAREA LOR, simularea Teoriei tricromatice Young –Helmholtz utilizând PhET Interactive Simulation, activități colaborative și Quizizz.

Lecția poate fi utilizată de către elevi, pentru învățare și de către cadrele didactice **pentru diferențierea predării și evaluării la clasă**, sunt abordate segmentele analizatorului vizual și rolul acestora, formarea senzației vizuale, defectele de vedere și corectarea lor, teoria vederii tricromatice.

Competența specifică vizată:

5.3. Realizarea de conexiuni intra-, inter- și transdisciplinare

Obiective:

- realizarea corelației structură – funcție în cazul segmentelor analizatorului vizual;
- simularea Teoriei tricromatice Young –Helmholtz pentru însușirea modului de realizare a vederii în culori;
- asigurarea transferului de cunoștințe privind defectele de vedere și corectarea lor.

Metode/Instrumente digitale: NEARPOD, QUIZZZ, PhET Interactive Simulation

Link-ul lecției interactive este:

https://np1.nearpod.com/sharePresentation.php?code=ac7c42a3472cfcbe97fb28fe0d0c9b48-1&oc=user-created&utm_source=link

Bibliografie:

- Ciurchea, M., Ciolac-Russu, A., Iordache, I., *Metodica predării științelor biologice*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1982.
- Cristescu D., Sălăvăstru C., Voiculescu B. , Niculescu C., Cîrmaciu R., *Biologie, Manual pentru clasa a XI-a*, Ed. Corint, București, 2006.
- Ministerul Educației și Cercetării, *Biologie: Programa școlară pentru clasa a XI-a (Ciclul superior al liceului)*, București, 2006.

ÎNVĂȚAREA ȘI ORIENTAREA ACTIVĂ ÎN PREDAREA BIOLOGIEI LA NIVEL LICEAL

Profesor Theodora IONIȚĂ
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

„Spune-mi și voi uita. Arată-mi și îmi voi aminti. Implică-mă și voi înțelege.” – Confucius

Rezumat

Învățarea și orientarea activă sunt esențiale în predarea biologiei la liceu, deoarece transformă elevii din receptori pasivi în participanți implicați. Biologia, ca știință a observării și experimentării, se pretează în mod natural metodelor moderne de învățare. Profesorii pot utiliza o varietate de metode, precum harta conceptuală, studiul de caz, colaborarea sau dezbaterile, iar integrarea Inteligenței Artificiale oferă noi oportunități de vizualizare, simulare și explorare. Totuși, cele mai eficiente rămân învățarea prin descoperire și învățarea prin proiect, care stimulează investigația, gândirea critică, autonomia și legătura cu situații reale. Elevii formulează ipoteze, analizează date, lucrează în echipă, folosesc AI în mod responsabil și aplică conceptele în contexte practice. Astfel, biologia devine o experiență vie, relevantă și orientată spre viitor.

În predarea biologiei la nivel liceal, provocarea principală a profesorului este felul în care poate transforma conținuturi complexe – procese celulare, mecanisme fiziologice, interacțiuni ecologice sau concepte genetice – în experiențe de învățare semnificative. În contextul educației moderne, accentul nu mai cade exclusiv pe transmiterea de informație, ci pe formarea unui elev capabil să investigheze, să relaționeze concepte, să pună întrebări și să ia decizii documentate.

În acest demers, competențele de învățare activă și orientare activă sunt elemente-cheie ale profilului absolventului modern. Biologia se pretează în mod natural la dezvoltarea acestor competențe, deoarece însăși natura științei biologice este una exploratorie, investigativă și bazată pe mecanisme de descoperire.

1. Învățarea activă în biologie

Învățarea activă presupune participarea directă a elevului în procesul de cunoaștere: observarea fenomenelor, analiza datelor, experimentarea și realizarea de conexiuni între concepte. Biologia oferă contexte ideale pentru astfel de activități. Elevii pot interacționa cu fenomene reale sau simulate, pot realiza experimente, pot analiza eșantioane biologice, pot compara structuri sau mecanisme, pot dezbate implicații etice și pot formula explicații pentru observațiile realizate.

Astfel, lecția de biologie devine un exercițiu de gândire științifică, nu o succesiune de informații de memorat.

Exemple de forme de învățare activă:

- experimente simple în laborator (germinare, fotosinteză, fermentație, osmoză);
- observații microscopice și identificarea structurilor celulare;
- analiza unor probleme reale (poluare, biodiversitate, boli transmisibile);
- compararea modelelor, a tabelelor și a diagramelor;
- simulări și jocuri științifice pentru studierea ecosistemelor;
- investigații pe teren (habitate locale, flora spontană, impactul factorilor de mediu).

2. Orientarea activă – componenta strategică a învățării

Orientarea activă reprezintă abilitatea elevului de a-și analiza propriul proces de învățare, de a anticipa dificultăți, de a alege metode potrivite și de a reflecta asupra progresului. În biologie, această capacitate se dezvoltă excelent prin activități care solicită planificare, analiză și argumentare.

Elevii devin treptat capabili să:

- identifice ce informații sunt relevante într-un volum mare de date;
- selecteze metode adecvate de investigare;
- elaboreze ipoteze și moduri de verificare;
- decid cum să organizeze și să prezinte informația;
- evalueze critic surse și rezultate;
- aplice conceptele biologice la situații reale.

Astfel, biologia devine un context ideal pentru formarea autonomiei intelectuale și a gândirii științifice.

3. Metode moderne de predare care sprijină învățarea și orientarea activă

În pedagogia contemporană, profesorii au la dispoziție o gamă largă de metode didactice care stimulează participarea, descoperirea și autonomia elevului. În predarea biologiei, aceste metode pot fi adaptate cu ușurință, deoarece disciplina are un caracter aplicativ și științific puternic.

3.1. Învățarea prin descoperire prin care elevii investighează fenomene, manipulează variabile, formulează ipoteze și extrag concluzii — metoda reproduce procesul științific real.

3.2. Învățarea prin proiect unde elevii lucrează pe durate mai mari de timp la teme complexe (ecologie, sănătate, genetică), integrând informații diferite și prezentând concluzii argumentate.

3.3. Harta conceptuală este o metodă excelentă pentru clarificarea relațiilor dintre concepte biologice complexe (fotosinteză, respirație celulară, imunitate etc.).

3.4. Învățarea colaborativă dezvoltă lucru în echipă, cu roluri bine definite (cercetător, analist, prezentator), ideal pentru teme precum ecologie, anatomie sau genetică.

3.5. Învățarea prin studii de caz în care elevii analizează scenarii biologice reale: epidemii, boli genetice, dezechilibre ecologice, impactul poluării.

3.6. Dezbaterea reprezintă o metodă potrivită pentru subiecte controversate sau etice din biologie: biotehnologii, clonare, vaccinare, organisme modificate genetic.

3.7. Jurnalul de învățare sprijină elevii reflectă asupra propriului progres și asupra strategiilor de învățare - util, dar folosit mai rar în biologie.

3.8. Dintre metodele moderne prezentate, **două sunt în mod special ideale pentru predarea biologiei la liceu**, deoarece se potrivesc cel mai bine naturii științei biologice și modului în care elevii înțeleg fenomenele naturale.

A. Învățarea prin descoperire este fundamentală, deoarece biologia se bazează pe observație, experiment și verificarea ipotezelor. Elevii pot manipula organisme sau modele, pot observa direct fotosinteza, fermentația, osmoza, pot investiga factori de mediu, pot utiliza microscopul și pot colecta date reale. Această metodă produce o învățare profundă și durabilă.

B. Învățarea prin proiect este ideală pentru teme integrate (ecosisteme, genetică, sănătate, evoluție). Proiectele cresc autonomia, creativitatea și capacitatea de analiză. Ele pot include studii de teren, campanii de sănătate, prezentări multimedia, modele 3D sau experimente monitorizate pe termen lung.

4. Integrarea Inteligenței Artificiale în predarea biologiei

Inteligența Artificială (AI) poate îmbogăți predarea biologiei, sprijinind atât învățarea activă, cât și orientarea activă. AI nu înlocuiește profesorul, ci îl completează prin instrumente moderne de explorare și analiză.

AI poate fi utilizat pentru **vizualizare și explorare**, deoarece elevii pot vedea modele 3D ale celulelor și organelor, pot observa procese biologice în timp real și pot realiza simulări virtuale ale experimentelor care nu sunt posibile în laborator. AI sprijină procesul de predare pentru **investigații și proiecte**, pentru că oferă explicații adaptate nivelului elevului, propune ipoteze de lucru, organizează date, ajută la realizarea prezentărilor și formularea concluziilor. Elevii pot primi **feedback** imediat, își pot crea planuri individualizate de învățare și pot identifica zone de îmbunătățire, dezvoltând autonomia și autoevaluarea. AI dezvoltă **gândirea critică** a elevilor deoarece oferă ocazia de a discuta despre acuratețea informațiilor, limitele tehnologiei și validarea surselor, sub ghidajul profesorului.

În predarea biologiei la liceu, trecerea „de la teorie la practică” este esențială. Învățarea prin descoperire și prin proiect reprezintă fundamentul acestui proces, deoarece îi ajută pe elevi să investigheze, să analizeze și să explice fenomenele din natură. Integrarea Inteligenței Artificiale completează aceste metode, oferind noi posibilități de vizualizare, simulare și personalizare a învățării. Astfel, biologia devine o știință vie, relevantă și accesibilă, în care elevii sunt participanți activi, autonomi și capabili să utilizeze tehnologia în mod responsabil și critic.

Bibliografie:

Balea, L. C. (coord.), *Lucrările simpozionului: Metode inovative de predare-învățare-evaluare*, Pim, 2020. Disponibil online la: revistaeducatie.ro.

Ioniță, T., *Monitorizarea și cuantificarea atacului unor organisme dăunătoare la unele plante dendrofloricole din diferite spații verzi ale Municipiului Craiova*, Printera, Craiova, 2025.

Ministerul Educației, *STRATEGIA PRIVIND DIGITALIZAREA EDUCAȚIEI DIN ROMÂNIA 2021-2027- SMART-Edu (Școală Modernă, Accesibilă, bazată pe Resurse și Tehnologii digitale)*, București, 2020. Disponibil online la: www.smart.edu.ro.

Stanciu, A., *Integrarea inteligenței artificiale în predarea biologiei*, 2003. Disponibil online la: profudebio.ro.

Țiganaș, O., Chiriac, E., Grigorcea, S., *Didactica biologiei din perspectiva inter și transdisciplinarității*, Centrul Editorial-Poligrafic al Universității de Stat „Ion Creangă”, Chișinău, 2025.

MÉTHODES MODERNES D'ENSEIGNEMENT UTILISÉES EN CLASSE DE FLE

Profesor Diana-Camelia LINCĂ
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Introduction

L'enseignement du français langue étrangère (FLE) s'inscrit aujourd'hui dans un contexte éducatif profondément marqué par la mondialisation, la mobilité internationale et le développement des technologies numériques. Ces transformations ont entraîné une remise en question des méthodes traditionnelles d'enseignement, fondées principalement sur la mémorisation des règles grammaticales et la répétition mécanique. Les recherches en didactique des langues ont mis en évidence la nécessité d'adopter des méthodes modernes, centrées sur l'apprenant et sur l'utilisation de la langue dans des situations authentiques de communication.

Dans cette perspective, l'objectif de l'enseignement du FLE ne se limite plus à la maîtrise des structures linguistiques, mais vise le développement d'une compétence communicative globale, incluant des dimensions linguistiques, sociolinguistiques, pragmatiques et interculturelles. Le présent travail se propose d'analyser les principales méthodes modernes d'enseignement utilisées en classe de FLE, en mettant l'accent sur leurs fondements théoriques, leurs objectifs pédagogiques et leur contribution au processus d'apprentissage.

1. L'approche communicative

L'approche communicative, apparue dans les années 1970, constitue une étape majeure dans l'évolution de la didactique des langues étrangères. Elle s'oppose aux méthodes traditionnelles centrées sur la grammaire et la traduction, en considérant la langue avant tout comme un outil de communication. L'objectif principal de cette approche est de permettre aux apprenants de communiquer de manière efficace et appropriée dans des situations variées de la vie quotidienne.

Dans le cadre de l'enseignement du FLE, l'approche communicative privilégie les activités interactives, telles que les jeux de rôle, les dialogues, les débats ou les simulations de situations réelles. La grammaire et le lexique sont enseignés de façon inductive, à partir de documents authentiques, afin de donner du

sens aux apprentissages. L'erreur n'est plus perçue comme un échec, mais comme une étape normale et nécessaire du processus d'acquisition de la langue.

2. L'approche actionnelle

L'approche actionnelle, telle que définie par le Cadre Européen Commun de Référence pour les Langues (CECRL), constitue aujourd'hui le cadre de référence principal de l'enseignement des langues en Europe. Cette approche considère l'apprenant comme un acteur social qui utilise la langue pour accomplir des tâches dans des contextes spécifiques.

L'apprentissage est organisé autour de projets et de tâches complexes, qui mobilisent plusieurs compétences langagières (compréhension orale et écrite, production orale et écrite, interaction). Par exemple, les apprenants peuvent être amenés à organiser un voyage, préparer une présentation ou réaliser un projet collaboratif. Cette approche favorise l'autonomie, la motivation et l'implication active des apprenants, tout en développant des compétences transversales telles que la coopération et la résolution de problèmes.

3. La classe inversée

La classe inversée représente une modalité pédagogique innovante qui modifie la répartition traditionnelle des activités d'enseignement et d'apprentissage. Dans ce modèle, les contenus théoriques sont étudiés en dehors de la classe, à l'aide de supports numériques (vidéos, podcasts, documents en ligne), tandis que le temps de classe est consacré à la pratique, à l'interaction et à l'accompagnement pédagogique.

Appliquée à l'enseignement du FLE, la classe inversée permet de consacrer davantage de temps aux activités communicatives, telles que les échanges oraux, les jeux de rôle et les travaux de groupe. Elle favorise également l'autonomie des apprenants et permet à l'enseignant d'adapter son intervention aux besoins individuels de chaque élève.

4. L'apprentissage collaboratif

L'apprentissage collaboratif repose sur le principe selon lequel les interactions sociales jouent un rôle essentiel dans la construction des connaissances. Cette méthode encourage le travail en groupe et la coopération entre les apprenants, qui sont amenés à échanger des idées, à négocier le sens et à co-construire leurs savoirs.

En classe de FLE, l'apprentissage collaboratif contribue au développement des compétences communicatives et sociales, tout en renforçant la motivation et la confiance en soi des apprenants. Les activités collaboratives, telles que les projets de groupe, les débats ou la rédaction collective de textes, permettent de créer un climat d'apprentissage dynamique et participatif.

5. L'intégration des technologies éducatives (TICE)

Les technologies de l'information et de la communication pour l'enseignement (TICE) occupent une place de plus en plus importante dans les pratiques pédagogiques contemporaines. Elles offrent de nombreuses possibilités pour diversifier les supports d'apprentissage et faciliter l'accès à des ressources authentiques.

Dans l'enseignement du FLE, l'utilisation de plateformes numériques, d'applications interactives et de ressources audiovisuelles permet de développer les compétences langagières de manière plus attractive et plus efficace. Les TICE favorisent également l'apprentissage autonome et l'individualisation des parcours d'apprentissage.

6. L'approche interculturelle

L'approche interculturelle constitue une dimension essentielle de l'enseignement du FLE. Elle vise à développer chez les apprenants une compétence interculturelle, indispensable pour communiquer de manière appropriée dans un contexte francophone. Cette approche permet de sensibiliser les apprenants aux différences culturelles et de favoriser la comparaison entre la culture cible et la culture d'origine.

L'intégration de documents culturels authentiques, tels que des textes, des films ou des chansons, contribue à une meilleure compréhension des pratiques sociales et culturelles des pays francophones. Ainsi, l'apprentissage de la langue devient également un moyen d'ouverture à l'altérité et au dialogue interculturel.

Conclusion

Les méthodes modernes d'enseignement utilisées en classe de FLE témoignent d'une évolution profonde des pratiques pédagogiques, orientées vers une approche centrée sur l'apprenant, l'action et la communication. L'approche communicative, l'approche actionnelle, la classe inversée, l'apprentissage collaboratif, l'intégration des TICE et l'approche interculturelle contribuent toutes à un apprentissage plus efficace et plus motivant.

En mettant l'accent sur l'utilisation de la langue dans des situations authentiques et sur le développement de compétences globales, ces méthodes préparent les apprenants à utiliser le français de manière autonome et appropriée dans des contextes réels. Elles répondent ainsi aux exigences éducatives et sociales du monde contemporain.

Bibliographie:

Bérard, É., *L'approche communicative: théorie et pratiques*. CLE International, Paris, 1991.

Conseil de l'Europe. *Cadre européen commun de référence pour les langues: volume complémentaire avec de nouveaux descripteurs*. Didier, Paris, 2018.

Cuq, J.-P., Gruca, I., *Cours de didactique du français langue étrangère et seconde*. Presses Universitaires de Grenoble, Grenoble, 2005.

Puren, C., *L'approche actionnelle dans la perspective de l'enseignement des langues*. CLE International, Paris, 2004.

Rosen, É., *La perspective actionnelle et l'approche par les tâches*. CLE International, Paris, 2009.

Springer, C., *La dimension sociale dans le CECRL*. Didier, Paris, 2010.

Tagliante, C., *La classe de langue*. CLE International, Paris, 2006.

METODE ACTIVE ÎN EDUCAȚIE: PERSPECTIVE TEORETICE ȘI APLICABILITATE

Profesor Delia-Lăcrimioara MAROGEL
Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj
Profesor Paulina-Liliana BĂLĂ
Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj

Educația contemporană trece printr-un proces continuu de schimbare, determinat de transformările sociale, tehnologice și culturale care influențează modul în care elevii învață și interacționează cu informația. În acest context, predarea tradițională, centrată predominant pe profesor, își demonstrează tot mai des limitele, în timp ce metodele de învățare activă câștigă teren datorită potențialului lor de a implica elevii în procese autentice de gândire, colaborare și aplicare practică.

Învățarea activă nu reprezintă doar o colecție de tehnici moderne, ci o schimbare de paradigmă în învățământ: trecerea de la transmiterea pasivă a cunoștințelor la construirea lor prin implicarea directă a elevului. Această abordare răspunde nevoilor reale ale copilului secolului XXI, care trebuie să dezvolte nu doar cunoștințe, ci și competențe esențiale precum gândirea critică, rezolvarea de probleme, creativitatea, colaborarea și autonomia.

Scopul acestui referat este de a analiza principalele perspective teoretice care susțin învățarea activă, de a prezenta metodele active utilizate în școală, precum și de a evidenția modalitățile concrete prin care acestea pot fi integrate în practica didactică, atât la nivel primar, cât și gimnazial sau liceal. În final, se propune o reflecție asupra impactului acestor metode asupra performanței elevilor și asupra rolului profesorului într-un sistem educațional orientat spre activizare.

1. Fundamente teoretice ale învățării active

1.1. Constructivismul – baza conceptuală a învățării active. Teoria constructivistă a lui Jean Piaget, completată ulterior de perspectiva socio-constructivistă a lui Lev Vygotsky, afirmă că învățarea este un proces prin care elevul construiește noi cunoștințe pe baza experiențelor proprii. Conform acestor teorii: elevul este un participant activ, nu un receptor pasiv al informației; cunoașterea se construiește prin interacțiune, experimentare și reflecție; învățarea are loc eficient în zona proximei dezvoltări, unde profesorul mediază și sprijină progresul elevului.

Aceste idei au fundamentat apariția metodelor active actuale, care pun accent pe participarea elevului, pe colaborare și pe rezolvarea de situații autentice.

1.2. *Învățarea experiențială (D. Kolb)*. David Kolb propune un model al ciclului învățării experiențiale, care include: experiența concretă, reflecția asupra experienței, conceptualizarea, aplicarea. Metodele active – proiectele, studiile de caz, experimentele – respectă exact acest ciclu, asigurând o înțelegere profundă și durabilă.

1.3. *Învățarea prin descoperire (J. Bruner)*. Jerome Bruner a subliniat importanța descoperirii și a ghidării în procesul de învățare. Elevilor trebuie să li se ofere situații problematice prin care să identifice singuri conexiuni, principii și soluții.

2. Predarea activă – concept și caracteristici

Predarea activă reprezintă un ansamblu de strategii, metode și tehnici prin care profesorul îi implică pe elevi în activități de gândire, analiză, experimentare, colaborare și aplicare.

Caracteristicile predării active: implicare directă a elevului în sarcini; accent pe competențe, nu doar pe cunoștințe; interacțiune constantă între elevi și profesor; încurajarea cooperării și comunicării; conectarea conținuturilor la situații reale; rolul profesorului este de facilitator și ghid, nu doar de furnizor de informații.

3. Metode active utilizate în educație

3.1. *Învățarea prin proiecte*. Metoda proiectului stimulează autonomia elevilor, munca în echipă și aplicarea interdisciplinară a cunoștințelor. Exemple: proiecte de cercetare, prezentări multimedia, realizarea unui produs final: afiș, machetă, portofoliu. Beneficii: dezvoltarea responsabilității, gândirii critice, abilităților digitale și creativității.

3.2. *Învățarea prin problematizare*. Elevilor li se oferă situații problemă reale sau simulate, care presupun analiza cauzelor, identificarea soluțiilor și argumentarea opțiunilor.

Exemplu: analiza unui fenomen natural („De ce apare eclipsa?”) sau social („Cum putem reduce risipa alimentară în școală?”).

3.3. *Studiul de caz*. Este o metodă excelentă pentru disciplinelor socio-umane, economie, științe sau management. Elevii analizează un caz real, identifică problemele, propun soluții și argumentează.

3.4. *Învață-teaching (reciprocal teaching)*. Elevii devin profesori pentru colegii lor. Pregătesc un concept, îl explică, formulează întrebări, verifică înțelegerea. Această metodă crește motivația și responsabilitatea și consolidează cunoștințele prin predare.

3.5. *Învățarea prin joc (game-based learning)*. Include jocuri didactice, simulări, role-play, jocuri digitale. Beneficii: implicare emoțională ridicată, dezvoltarea creativității și exersarea competențelor sociale.

3.6. *Dezbaterea*. Antrenează argumentarea, analiza critică și comunicarea. Poate fi utilizată la limba română, istorie, educație civică sau chiar științe.

4. Aplicabilitatea metodelor active în practica didactică

4.1. *Nivelul primar*. Activitățile sunt adaptate vârstei și includ: jocuri de rol, lucru în centre de activitate, proiecte mici (realizarea unei cărți, a unui colaj), experimente simple la științe. Rolul profesorului: oferă suport constant, clarifică sarcini, creează un climat pozitiv.

4.2. *Nivelul gimnazial*. Se integrează sarcini mai complexe, precum: proiecte interdisciplinare, dezbateri, utilizarea platformelor digitale pentru colaborare și studii de caz în istorie, biologie sau geografie. Elevii sunt încurajați să își asume responsabilitatea pentru propriul proces de învățare.

4.3. *Nivelul liceal*. Accent pe: cercetare și analiză critică, proiecte pe termen lung, portofolii și activități de orientare profesională fundamentate pe învățare experiențială. Predarea activă devine un instrument esențial pentru formarea competențelor necesare integrării în viața adultă.

6. Rolul profesorului în contextul învățării active

Profesorul devine: facilitator al învățării, mediator între elev și conținut, designer de situații de învățare, analist și evaluator al progresului elevilor. Competențele profesorului modern includ abilități de comunicare, management al clasei, adaptare, utilizare a tehnologiei și reflecție asupra propriei practici.

În concluzie, învățarea și predarea activă reprezintă nu doar un set de metode moderne, ci o schimbare fundamentală în modul în care profesorii și elevii interacționează cu procesul educațional. Aceste strategii stimulează autonomia, creativitatea și gândirea critică, pregătind elevii pentru cerințele unei societăți în continuă transformare. Aplicarea lor în practică necesită efort, flexibilitate și colaborare între profesori, dar beneficiile asupra motivației și performanțelor elevilor justifică pe deplin această tranziție de la teorie la practică. În final, metodele active contribuie la formarea unui elev implicat, curios și capabil să învețe pe tot parcursul vieții – obiectiv central al educației moderne.

Bibliografie:

Bocoș, M., *Strategii didactice interactive*. Editura Polirom, Iași, 2013.

Bruner, J., *The Process of Education*. Harvard University Press, Cambridge (MA), 1960.

Cerghit, I., *Metode de învățământ*. Editura Polirom, Iași, 2006.

Cucoș, C., *Pedagogie*. Editura Polirom, Iași, 2014.

Ionescu, M., Radu, I., *Didactica modernă*. Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995.

Kolb, D., *Experiential Learning: Experience as the Source of Learning and Development*. Prentice Hall, Englewood Cliffs (NJ), 1984.

Piaget, J., *Psihologia inteligenței*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 1971.

Vygotsky, L., *Mind in Society*. Harvard University Press, Cambridge (MA), 1978.

METODE MODERNE DE DEZVOLTARE A GÂNDIRII CRITICE LA ELEVII DE LA LICEELE ECONOMICE

Profesor Dorina Nicoleta MĂNESCU
Colegiul Economic „Gheorghe Chițu”, Craiova, Dolj

Rezumat

Dezvoltarea gândirii critice la elevii de liceu care studiază discipline economice se poate face cu o serie de metode moderne precum tehnica See-Think-Wonder, hărțile de argumentare Toulmin, studiile de caz și rezolvarea de probleme autentice din viața reală, metoda cubului, tehnica celor 6 pălării de gândire ale lui Edward de Bono, jurnalul reflexiv și metacogniția. Lucrarea prezintă necesitatea utilizării gândirii critice pentru cei care studiază profilul economic pentru a evita erorile de judecată ce pot avea consecințe financiare majore și detaliază modul în care metoda cubului este utilă în predarea disciplinelor economice, deoarece un fenomen sau proces economic este analizat din șase perspective: descrie, comparare, asociere, analiză, aplicare și argumentare pro/contra, elevul fiind determinat să nu rămână la nivelul memorării mecanice, ci să înțeleagă fenomenul în profunzime. De asemenea conține și un exemplu concret pentru rezolvarea unei aplicații contabile cu ajutorul metodei cubului la disciplina Contabilitate.

Gândirea critică reprezintă capacitatea de a analiza obiectiv informațiile, de a evalua argumente și dovezi, de a identifica presupuneri implicite, de a trage concluzii logice și de a lua decizii fundamentate. Ea implică atât abilități cognitive superioare (analiză, sinteză, evaluare), cât și atitudini precum deschiderea față de idei noi, scepticismul constructiv și curiozitatea intelectuală.

Elevii de liceu se află într-o etapă de tranziție spre maturitate intelectuală și profesională. În special cei care studiază profilul economic, ei vor lucra ulterior în domenii în care erorile de judecată pot avea consecințe financiare majore (contabilitate, audit, fiscalitate, management financiar). Dezvoltarea gândirii critice îi ajută să:

- înțeleagă nu doar „cum” se face o înregistrare contabilă, ci și „de ce” se alege o anumită soluție în detrimentul alteia;
- identifice erori sau fraude contabile;
- interpreteze corect situațiile financiare în contexte reale ambigue;
- se adapteze rapid la modificări legislative sau la noi standarde contabile

În absența gândirii critice, elevul rămâne la nivelul memorării mecanice și al aplicării de rețete, ceea ce devine insuficient în practica profesională actuală.

Dezvoltarea gândirii critice la elevii de liceu se poate realiza eficient printr-o combinație variată de metode active, printre care: dialogul socratic bazat pe întrebări provocatoare de tipul „De ce?”, „Ce dovezi ai?”, „Care sunt consecințele?”, dezbaterile structurate în care elevii sunt obligați să apere și poziția opusă, analiza surselor și fact-checking-ul articolelor de presă reale, tehnica See-Think-Wonder, hărțile de argumentare Toulmin, studiile de caz și rezolvarea de probleme autentice din viața reală, metoda cubului (prin care aceeași temă sau obiect este analizat din șase perspective: descrie, comparare, asociere, analiză, aplicare și argumentare pro/contra), tehnica celor 6 pălării de gândire ale lui Edward de Bono, jurnalul reflexiv și metacogniția („I used to think... Now I think...”), discuțiile filosofice P4C pe texte provocatoare, proiectele interdisciplinare, jocurile și simulările de tip escape room sau Argument Wars, precum și feedback-ul structurat între colegi.

Metoda cubului este una dintre cele mai potrivite și preferate strategii pentru predarea disciplinelor economice, în special a contabilității la liceu, din următoarele motive concrete și demonstrate în practica didactică:

În primul rând, contabilitatea este prin excelență o disciplină multilaterală: același element contabil (o factură, un cont, o operațiune de închidere) poate și trebuie privit din mai multe unghiuri. Cele șase fețe clasice ale cubului (Describe → Compară → Asociază → Analizează → Aplică → Argumentează pro/contra sau Pentru/Împotriva) obligă elevul să nu rămână la nivelul memorării mecanice, ci să înțeleagă fenomenul în profunzime. De exemplu, când studiază contul 401 „Furnizori”, elevul este forțat să treacă prin toate cele șase etape și astfel să nu mai învețe doar „debit furnizori = plată, credit = factură primită”, ci să înțeleagă logica economică și juridică din spatele lui.

În al doilea rând, metoda cubului dezvoltă exact competențele de care are nevoie un viitor economist sau contabil: gândire analitică, capacitatea de a identifica relații și corespondențe între conturi, aplicarea regulilor în situații noi și, mai ales, argumentarea deciziilor contabile. Fața „Argumentează pentru și împotriva” este deosebit de valoroasă în contabilitate, unde foarte multe operațiuni au cel puțin două tratamente posibile (ex: cheltuială deductibilă vs. nedeductibilă, imobilizare vs. obiect de inventar, etc.). Elevul învață astfel să justifice alegerea făcută, exact cum va face în practică în fața unui auditor sau inspector fiscal.

În al treilea rând, metoda este extrem de structurată și vizuală, ceea ce reduce semnificativ anxietatea specifică contabilității la liceeni („nu înțeleg nimic, totul e doar debit-credit”). Cubul fizic sau desenat pe tablă/fișă devine un suport concret: elevii văd clar că nu există haos, ci doar șase întrebări logice la care trebuie să răspundă în ordine. Acest lucru crește încrederea în sine și motivația.

În al patrulea rând, permite diferențierea foarte ușoară: elevii slabi rămân la primele trei fețe (Describe, Compară, Asociază), medie la Analizează și Aplică, iar cei foarte buni ajung obligatoriu la Argumentare și chiar la crearea propriilor exemple sau contraexemple. Astfel, toată clasa avansează, dar nimeni nu este nici plictisit, nici copleșit.

În al cincilea rând, se potrivește perfect cu specificul examenului de Bacalaureat la Economie și cu cerințele din firme: subiectele de tip „prezențați tratamentul contabil al operațiunii X, argumentând conturile utilizate sunt rezolvate aproape automat dacă elevul a exersat constant fața „Analizează” și „Argumentează” din cub.

In continuare voi prezenta un exemplu concret: Metoda Cubului aplicată pentru rezolvarea următoarei aplicații contabile „Tratamentul contabil al achiziției de mărfuri cu factura nr. 123 din 15.10.2025 de la SC Delta SRL în valoare totală de 24.200 lei (din care TVA 21 % = 4.200 lei)”

Elevii primesc (sau li se desenează pe tablă) un cub cu următoarele 6 fețe:

1. DESCRIE Ce vezi exact în document/în operațiunea asta? Răspuns elevi:

Factură de la furnizor pentru mărfuri, Valoare totală 24.200 lei, TVA 4.200 lei → bază impozabilă 20.000 lei, Achiziție de mărfuri (nu immobilizări, nu servicii)

2. COMPARĂ Cu ce alte operațiuni seamănă și cu ce NU seamănă? Răspuns elevi:

Seamănă cu orice achiziție de stocuri (371 vs. 301 vs 302 vs 303 vs 345), NU seamănă cu achiziția de immobilizări (nu folosim 404), NU seamănă cu serviciile (nu apare 628 în debit)

3. ASOCIAZĂ Ce concepte, conturi, principii contabile „se aprind” când vezi asta? Răspuns elevi:

Conturi: 401 „Furnizori”, 371 „Mărfuri”, 4426 „TVA deductibilă”, Principii: prudența, separarea exercițiilor, imaginea fidelă, Documente asociate: factură, aviz, recepție cantitativ-valorică

4. ANALIZEAZĂ De ce exact aceste conturi și nu altele? Ce se întâmplă în patrimoniu? Răspuns elevi:

Crește stocul de mărfuri → activ (+20.000), Crește datoria către furnizor → pasiv (+24.200),

5. APLICĂ Dă tu un exemplu similar sau modifică ușor situația. Elevi (exemple create de ei):

„Dacă factura ar fi fost de la furnizor UE cu TVA în regim de taxare inversă?” → dispare 4426 în debit, apare 4427 în debit și credit, „Dacă am fi plătit factura în aceeași zi cu card bancar?” → apare 5121 în credit și nu 401

6. ARGUMENTEAZĂ PENTRU ȘI ÎMPOTRIVĂ Este corectă înregistrarea propusă?

PENTRU (argumente pro): Respectă principiul contabilității de angajamente (înregistrăm când apare datoria, nu când plătim), Permite deducerea imediată a TVA-ului → flux de numerar mai bun, Reflectă fidel situația patrimonială la 15.10.2025

ÎMPOTRIVĂ (contraargumente posibile): Dacă firma este plătitoare mică de TVA sau neplătitoare → nu avem voie să înregistrăm 4426 în debit → trebuie stornat, Dacă recepția nu s-a făcut încă → unii contabili preferă 408 „Furnizori – facturi nesosite” până la recepție

Rezultatul după parcurgerea cubului: Elevul nu mai știe doar formula $371 + 4426 = 401$, ci înțelege de ce, poate justifica în fața unui auditor, poate adapta la situații noi și nu va mai uita niciodată logica operațiunii.

În concluzie, metoda cubului transformă contabilitatea dintr-o disciplină percepută ca aridă și memoristică într-una logică, vie și relevantă profesional, dezvoltând simultan gândirea critică, competențele de argumentare și încrederea că „pot să înțeleg și să explic oricui de ce am înregistrat așa”.

Bibliografie:

Albulescu I., *Învățarea autonomă. Editura Didactica*, Publishing House, București, 2025.

Druță, M.E., *Didactica disciplinelor economice*. ASE, București, 2002.

Istrate O., *Velea S., Ceobanu C., Pedagogie digitală*. Polirom, București, 2025.

TEHNOLOGIA EDUCAȚIONALĂ – INSTRUMENT ESENȚIAL PENTRU OPTIMIZAREA ÎNVĂȚĂRII LA GIMNAZIU

**Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare la orele de Geografie și
Limba engleză (nivel gimnazial)**

Profesor Simona Venera MĂRGINEANU

Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova, Dolj

Profesor Gilda Elena CIALÎCU

Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova, Dolj

Abstract

The article analyzes the importance of integrating new technologies into the teaching–learning–assessment process at lower secondary school level, with a focus on Geography and English language classes. In the context of educational digitalization, the use of digital resources becomes a key factor in modernizing teaching practices and developing the competencies outlined in the national curriculum. The paper highlights concrete ways of using educational technologies through interactive applications and platforms that support active learning, the development of digital and language skills, and increased student motivation. Furthermore, the article emphasizes the role of teachers' digital competencies and the significance of technology-based assessment in monitoring students' learning progress. The conclusions underline that the balanced and responsible use of technology enhances the effectiveness of the educational process and supports the adaptation of schools to the demands of contemporary society.

Keywords: *educational technology, key competences, lower secondary education, digital teaching, technology-assisted assessment, Geography, English Language.*

Rezumat

Articolul analizează importanța integrării noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare la nivel gimnazial, cu accent pe disciplinele Geografie și Limba engleză. În contextul digitalizării educației, utilizarea resurselor digitale devine un factor esențial pentru modernizarea actului didactic și pentru formarea competențelor prevăzute în curriculumul național. Sunt evidențiate modalități concrete de valorificare a tehnologiei educaționale prin aplicații și platforme interactive, care sprijină învățarea activă, dezvoltarea competențelor digitale și lingvistice, precum și creșterea motivației elevilor. De asemenea, articolul subliniază rolul competențelor digitale ale profesorului și importanța evaluării asistate de tehnologie în monitorizarea progresului școlar. Concluziile evidențiază faptul că utilizarea echilibrată și responsabilă a tehnologiei contribuie la creșterea eficienței procesului educațional și la adaptarea școlii la cerințele societății contemporane.

Cuvinte-cheie: *tehnologie educațională, competențe-cheie, învățământ gimnazial, predare digitală, evaluare asistată de tehnologie, Geografie, Limba engleză.*

Introducere

Digitalizarea educației a determinat reconsiderarea strategiilor didactice tradiționale și orientarea către metode moderne, centrate pe elev. La nivel gimnazial, utilizarea tehnologiei educaționale contribuie la creșterea motivației pentru învățare, la dezvoltarea competențelor-cheie și la adaptarea procesului educațional la particularitățile de vârstă ale elevilor. Disciplinele Geografie și Limba engleză oferă multiple oportunități de integrare a resurselor digitale, datorită caracterului lor aplicativ, vizual și comunicativ.

Integrarea tehnologiei la orele de Geografie – corelare cu competențele specifice

Conform programei școlare pentru gimnaziu, studiul geografiei vizează dezvoltarea unor competențe precum: utilizarea limbajului geografic specific, interpretarea hărților și a reprezentărilor grafice, explicarea fenomenelor geografice și relaționarea acestora cu activitățile umane.

În acest context, utilizarea aplicațiilor **Google Earth** și **Google Maps** sprijină formarea competenței de localizare și orientare spațială, permițând elevilor să identifice elemente de relief, unități geografice și așezări umane. Platformele **LearningApps** și **Wordwall** facilitează consolidarea cunoștințelor prin exerciții interactive, contribuind la dezvoltarea competențelor de analiză și interpretare a informațiilor geografice.

Prezentările multimedia realizate cu **Canva** sau **PowerPoint**, precum și materialele video educaționale, susțin înțelegerea proceselor geografice și dezvoltarea gândirii critice, prin corelarea informațiilor teoretice cu exemple din realitatea înconjurătoare.

Integrarea tehnologiei la orele de Limba engleză – corelare cu competențele specifice

La disciplina Limba engleză, competențele specifice urmărite la nivel gimnazial includ: receptarea mesajelor orale și scrise, producerea de mesaje simple și coerente, interacțiunea verbală și scrisă în contexte uzuale de comunicare.

Platforme educaționale precum **British Council – LearnEnglish**, **Duolingo** și **Liveworksheets** sprijină dezvoltarea competențelor lingvistice prin exerciții interactive de vocabular, gramatică și înțelegere a mesajului scris. Utilizarea materialelor audio-video autentice contribuie la dezvoltarea competențelor de listening și speaking, favorizând învățarea contextualizată a limbii engleze.

Instrumente digitale precum **Kahoot**, **Quizizz** și **Mentimeter** pot fi integrate în activitățile de consolidare și evaluare formativă, stimulând participarea activă și comunicarea în limba engleză.

Tehnologia și procesul de evaluare

Evaluarea asistată de tehnologie contribuie la dezvoltarea competențelor de autoevaluare și la monitorizarea progresului școlar. Utilizarea **Google Forms** pentru teste online, a portofoliilor digitale

sau a proiectelor colaborative realizate pe platforme precum **Padlet** și **Google Classroom** permite o evaluare continuă, obiectivă și adaptată ritmului de învățare al elevilor.

Rolul competențelor digitale ale profesorului în integrarea tehnologiei

Un factor determinant în integrarea eficientă a noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare îl reprezintă nivelul competențelor digitale ale cadrului didactic. La nivel gimnazial, profesorul nu este doar un furnizor de informații, ci un facilitator al învățării, capabil să selecteze, să adapteze și să utilizeze critic resursele digitale în funcție de obiectivele lecției și de particularitățile elevilor. Competența digitală a profesorului presupune nu doar utilizarea tehnică a aplicațiilor și platformelor educaționale, ci și integrarea acestora într-un demers didactic coerent, centrat pe dezvoltarea competențelor elevilor.

Formarea continuă a cadrelor didactice în domeniul tehnologiei educaționale contribuie la diversificarea strategiilor de predare și la creșterea calității actului educațional. Prin utilizarea responsabilă a resurselor digitale, profesorul poate stimula gândirea critică, colaborarea și autonomia elevilor. Totodată, este esențial ca utilizarea tehnologiei să fie realizată într-un mod echilibrat, evitând suprasolicitarea digitală și asigurând complementaritatea dintre metodele tradiționale și cele moderne. Astfel, competențele digitale ale profesorului devin un element-cheie în realizarea unui învățământ eficient, adaptat cerințelor societății contemporane.

Impactul utilizării tehnologiei asupra motivației și implicării elevilor

Integrarea noilor tehnologii în activitatea didactică la nivel gimnazial are un impact semnificativ asupra motivației pentru învățare și asupra gradului de implicare activă a elevilor. Utilizarea aplicațiilor interactive, a jocurilor educaționale și a resurselor multimedia creează un mediu de învățare atractiv, favorabil participării și colaborării. Elevii devin mai receptivi la conținuturile predate atunci când acestea sunt prezentate într-o formă dinamică, adaptată stilurilor lor de învățare.

La orele de Geografie și Limba engleză, tehnologia facilitează învățarea prin descoperire și învățarea experiențială, oferind elevilor posibilitatea de a explora, de a experimenta și de a aplica cunoștințele dobândite. Activitățile realizate pe platforme digitale contribuie la dezvoltarea responsabilității față de propria învățare și la formarea competențelor de colaborare și comunicare. În acest context, motivația intrinsecă a elevilor este stimulată, iar procesul educațional devine mai eficient și mai relevant. Prin urmare, utilizarea tehnologiei educaționale nu doar modernizează actul didactic, ci și susține implicarea activă a elevilor în procesul de învățare.

Concluzii

Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare la nivel gimnazial, în cadrul disciplinelor Geografie și Limba engleză, contribuie semnificativ la formarea competențelor prevăzute

de curriculumul național. Utilizată în mod echilibrat, tehnologia educațională sprijină învățarea activă, dezvoltarea competențelor digitale și lingvistice, precum și creșterea motivației elevilor pentru învățare. Rolul profesorului rămâne esențial în selectarea și valorificarea resurselor digitale ca instrumente pedagogice eficiente.

Bibliografie:

British Council. *Teaching English with Technology*. British Council, Londra, 2015.

Cerghit, I., *Metode de învățământ*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980.

European Commission. *Digital Education Action Plan (2021-2027)*. European Commission, Bruxelles, 2020.

Joița, E., *Instruirea centrată pe elev*. Editura Polirom, Iași, 2006.

Ministerul Educației. *Programele școlare pentru gimnaziu*. Ministerul Educației, București, 2017.

METODE INTERACTIVE DE GRUP ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

Profesor educație timpurie Alina MITRACHE

Grădinița cu Program Prelungit „Floare albastră”, Craiova, Dolj

Metodele interactive de grup sunt modalități moderne de stimulare a învățării experiențiale, de exersare a capacităților de analiză, de dezvoltare a creativității copiilor. Specific acestor metode este faptul că ele promovează interacțiunea dintre preșcolari, schimbul de idei, de cunoștințe, asigurând un demers interactiv al actului de predare-învățare-evaluare. Prin folosirea acestor metode, preșcolarii depun un efort intelectual, de exersare a proceselor psihice, de abordare a altor demersuri interdisciplinare prin studiul mediului concret și prin corelațiile elaborate interactiv, în care își asumă responsabilități, formulează și verifică soluții.

De asemenea, aceste metode activează toți copiii și le dezvoltă comunicarea, creativitatea, independența în gândire și acțiune, îi ajută să ia decizii corecte și să argumenteze deciziile luate. Aceste metode presupun respectarea particularităților de vârstă, îmbinarea diferitelor forme de activitate, îmbinarea muncii individuale cu munca pe grupuri și activitatea frontală, evaluarea corectă a rezultatelor obținute și reconstituirea relației educatoare-copil. Metodele de învățare activă implică copiii în procesul de învățare în sensul formării lor ca participanți activi la procesul de educare, astfel fiind ajutați să înțeleagă lumea în care trăiesc și să aplice în diferite situații de învățare ceea ce au învățat. Aceste metode sunt folosite din ce în ce mai mult în practica educațională alături de cele tradiționale ori în combinație cu acestea.

Bula dublă - este o metodă de predare-învățare, ușor de aplicat, care grupează asemănările și deosebirile dintre două obiecte, fenomene, idei, concepte etc.. Ea este reprezentată grafic din două cercuri mari în care se așează câte o imagine care denumește subiectul abordat. De cele două cercuri mari se află relaționate prin linii alte cercuri mici situate între cercurile mari în care se specifică asemănările, iar în cercurile exterioare se specifică caracteristicile fiecărui termen, particularitățile sau deosebirile. *Exemplu.-* La activitatea DLC-convorbire „Ce știm despre anotimpuri?” în cercurile mari am așezat imagini reprezentative despre anotimpurile toamna și iarna. Copiii au completat două caracteristici ale anotimpului toamna (cad frunzele, pleacă păsările călătoare), două caracteristici ale anotimpului iarna (ninge, îngheață apa) în cercurile exterioare și două asemănări (anotimp, 3 luni) în cercurile mici din mijloc. O altă activitate la care am folosit metoda Bula dublă a fost o activitate DLC-joc didactic „În curând voi fi școlar,.. În acest joc în cele două cercuri mari am așezat imagini cu preșcolari și școlari, iar

copiii au completat cercurile mici din mijloc cu asemănările existente între preșcolari și școlari (sunt copii, se hrănesc și cresc), iar în cercurile exterioare au completat cu caracteristicile acestora (preșcolarii se joacă, merg la grădiniță, școlarii merg la școală, învață).

Schimbă perechea este o altă metodă interactivă pe care am folosit-o în activitățile cu preșcolarii. Această metodă are ca obiectiv stimularea comunicării și rezolvarea de probleme prin lucru în pereche. Metoda „Schimbă perechea,, am folosit-o în activități de observare, activități de convorbire, activități practice, etc. *Exemplu* - La activitatea de observare cu tema „Fructe de toamnă ”, am urmărit ca prin lucru în pereche, copiii să descopere cât mai multe caracteristici ale fructelor care se coc în anotimpul toamna. Am organizat copiii în două cercuri concentrice după ecusoanele pe care le aveau în piept, în interior copiii cu frunze galbene, în exterior copiii cu frunze verzi. La îndemnul educatoarei, copiii au luat din coș un fruct la alegere pe care l-au observat, l-au analizat pentru a spune totul despre el. Perechea a analizat fructul timp de 3-5 minute. La comanda educatoarei „Schimbă perechea” copiii din interior s-au deplasat și au format o nouă pereche. Copiii din cercul exterior au făcut o sinteză a observațiilor anterioare și au continuat analiza cu noua pereche pentru descoperirea caracteristicilor fructului prin câți mai mulți analizatori. Perechile s-au schimbat atunci când s-au epuizat toate ideile copiilor și când fiecare copil a făcut pereche cu toți membrii grupei.

Brainstormingul, în traducere directă „furtună în creier, sau „asalt de idei,, este o metodă pe care am folosit-o pentru a ajuta copiii să emită cât mai multe idei pentru soluționarea unor probleme, fără a critica soluțiile găsite. Această metodă am utilizat-o frecvent în activitățile de dezvoltare a limbajului pentru a da frâu liber imaginației copiilor și a le dezvolta capacitățile creatoare. Cu rezultate bune am folosit brainstormingul în cadrul povestirilor create după un tablou, sau un șir de ilustrații, în lecturile după imagini, convorbiri și jocuri didactice. *Exemplu*. În activitatea DLC-convorbire cu tema „De ce îmi place anotimpul vara?” la începutul activității copiii au stabilit împreună caracteristicile anotimpului vara pornind de la întrebarea „Ce știți despre anotimpul vara?”. Fiecare copil a răspuns printr-un enunț scurt în ordinea stabilită fără a repeta ideile colegilor. Ideile emise sunt direct proporționale cu numărul membrilor grupului. După enunțarea ideilor, copiii au fost rugați să reflecteze asupra lor și să se pronunțe care sunt cele mai aproape de adevăr. Au fost subliniate ideile care se încadrau în sarcina didactică și care conturau ideea finală. Aceste caracteristici sunt împărțite în 3 categorii:

- Caracteristici care țin de evoluția naturii;
- Caracteristici care țin de relația omului cu mediul în anotimpul vara;
- Caracteristici care nu se încadrează în nici o categorie și care vor fi eliminate.

Explozia stelară este o altă metodă pe care am folosit-o în procesul instructiv educativ. Este o metodă de stimulare a creativității și o modalitate de relaxare a copiilor. Ea se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme. Am folosit această metodă cu bune rezultate în activitățile de lecturi după imagini, convorbiri, memorizări, povestiri. Ca material didactic am folosit o stea mare, cinci stele mici de culoare galbenă, cinci săgeți roșii și jetoane. Pe steluța mare am așezat o imagine legată de tema abordată, iar pe cele cinci steluțe mici am scris câte o întrebare de tipul CE?, CINE?, UNDE?, DE CE?, CÂND?.

Prin folosirea acestei metode, am urmărit dezvoltarea potențialului creativ al preșcolarilor, familiarizarea lor cu strategia elaborării de întrebări de tipul prezentat mai sus, exersarea capacității acestora de a alcătui propoziții interogative pe baza conținutului unor imagini și nu în ultimul rând rezolvarea problemelor prin găsirea răspunsurilor la întrebările adresate.

Diagrama Venn este o metodă interactivă, de fixare, consolidare și evaluare a cunoștințelor. Această metodă are o largă aplicabilitate și am folosit-o cu succes în activitățile de observare, povestiri, convorbiri, jocuri didactice, etc.. Diagrama Venn este formată din 2 cercuri care se suprapun parțial. În spațiul care intersectează cele două cercuri am așezat, desenate sau scrise, asemănările dintre două obiecte, idei, concepte, iar în cele două cercuri am așezat aspectele specifice ale acestora. Pentru fixarea și evaluarea cunoștințelor copiilor, am folosit aceasta metodă în activitățile de povestire, observare, convorbire, etc. *Exemplu.* În activitatea DLC-convorbire „Totul despre păsări”, preșcolarii au realizat o diagramă în care au evidențiat asemănările și deosebirile existente între păsările de curte și păsările sălbătice. De asemenea, am folosit această metodă în jocul didactic „În lumea poveștilor” cu scopul de a verifica cunoștințele copiilor privind poveștile învățate. În cadrul acestui joc, copiii au realizat o diagramă Venn în care au așezat în cele două cercuri personajele specifice fiecărei povești, iar în arealul în care se suprapun cele două cercuri au așezat personajele comune .

Din multitudinea de metode interactive, am prezentat pe scurt doar câteva pe care le-am aplicat la grupă, metode prin care noul și căutarea de idei conferă activității „un mister didactic” în care copilul e participant activ la propria formare. Pe lângă metodele interactive prezentate mai sus, cu rezultate bune am mai folosit și alte metode cum sunt: metoda cubului, turul galeriei, ciorchinele, tehnica blazonului, pălăriuțele gânditoare, studiu de caz etc..

Bibliografie:

Breben, S., Goncea, E., Ruiu, G., Fulga, M., *Metode interactive de grup-ghid metodice*. Arves, 2002.

Breben, S., Ruiu, G., Gongea, E., *Activități bazate pe inteligențe multiple*, Reprograph, Craiova, 2005.

Gluiga, L., Spiro, J., *Învățarea activă, Ghid pentru formatori și cadre didactice*, Centrul Educația 2000+, București, 2001.

ÎNVATAREA ACTIVA ÎN GRĂDINIȚĂ DE LA TEORIE LA PRACTICĂ

Profesor educație timpurie Camelia Roxana NĂNĂU

Grădinița cu Program Prelungit „Floare Albastră”, Craiova, Dolj

Profesor educație timpurie Maria STAN

Grădinița cu Program Prelungit „Floare Albastră”, Craiova, Dolj

***Motto:** „Este imposibil ca elevii să învețe ceva cât timp gândurile lor sunt robite și tulburate de vreo patimă. Întrețineți-i deci într-o stare de spirit plăcută, dacă vreți să vă primească învățăturile.*

Este tot atât de imposibil să imprimi un caracter frumos și armonios într-un suflet care tremură, pe cât este de greu să tragi linii frumoase și drepte pe o hârtie care se mișcă”

(John Locke - „Some Thoughts Concerning Education”)

Rezumat

Lucrarea pornește de la premisele psihopedagogiei moderne, care definesc învățarea activă ca un proces dinamic, centrat pe acțiune directă, explorare și interacțiune socială. La vârsta preșcolară, teoria învățării active este indisolubil legată de joc, care devine instrumentul principal prin care copilul experimentează, descoperă și asimilează informații. Implementarea învățării active în grădiniță depășește simpla utilizare a unor metode noi; reprezintă o schimbare de paradigmă. Rezultatele practice demonstrează creștere semnificativă a motivației copiilor, o mai bună dezvoltare a gândirii critice și a competențelor sociale (colaborare, comunicare), pregătindu-i eficient pentru cerințele școlii și ale vieții.

Învățarea activă în grădiniță este o abordare educațională esențială care transformă spațiul de învățare într-un mediu dinamic, centrat pe curiozitatea naturală și jocul copilului preșcolar. Trecerea de la teorie la practică în acest context înseamnă aplicarea principiilor pedagogice prin activități concrete, adecvate vârstei.

Iată cum se transpune teoria învățării active în practica de zi cu zi din grădiniță:

1. Fundamentele Teoretice Adaptate Preșcolarilor

Teoria învățării active se bazează pe ideea că **copiii învață cel mai bine făcând, explorând și interacționând** cu mediul înconjurător și cu ceilalți copii. La vârsta preșcolară, aceasta înseamnă:

- **Jocul ca metodă fundamentală:** Jocul nu este o pauză de la învățare, ci este *învățarea* însăși. Prin joc, copiii experimentează roluri sociale, rezolvă probleme simple, folosesc limbajul și își dezvoltă motricitatea.
- **Explorarea senzorială și manipularea obiectelor:** Copiii mici învață concret, prin simțuri

(văz, auz, tactil, gustativ). Teoria susține că materialele didactice trebuie să fie accesibile, sigure și variate.

- **Centrarea pe interesele copilului:** Eficiența învățării crește exponențial când activitățile sunt aliniate cu curiozitățile și întrebările copiilor.

2. Trecerea la Practică: Metode și Activități Concrete

Practica învățării active în grădiniță se manifestă prin organizarea strategică a spațiului și a timpului, oferind copiilor oportunități de a alege și de a acționa independent.

A. Organizarea Mediului Educațional

Mediul trebuie să fie un "al treilea educator" (conform pedagogiei Reggio Emilia), oferind stimuli și posibilități de explorare:

- **Centre de Interes (sau Zone de Activitate):** Clasa este împărțită în zone tematice (ex: Zona Artă, Zona Construcții, Biblioteca, Zona Nisip și Apă, Colțul Naturii). Copiii aleg liber unde doresc să lucreze, gestionându-și timpul și materialele.

- **Materiale la îndemână:** Resursele trebuie să fie accesibile copiilor, etichetate corespunzător, pentru a încuraja autonomia și responsabilitatea.

B. Tehnici și Activități Practice

Educatoarea folosește metode care stimulează participarea directă:

Metodă Practică	Aplicare în Grădiniță	Scopul Teoretic
Învățarea prin Proiecte	Investigarea unui subiect aprofundat (ex: „Cum cresc plantele?”) pe parcursul mai multor zile/săptămâni, implicând experimente, observații și documentare.	Dezvoltarea curiozității, a muncii în echipă și a gândirii de tip științific.
Jocul de Rol (Dramatizarea)	Amenajarea unui „magazin”, „cabinet medical” sau „bucătărie” unde copiii preiau roluri și interacționează.	Exersarea limbajului, rezolvarea de conflicte, înțelegerea normelor sociale.
Munca în Grupuri Mici	Sarcini adaptate (ex: sortarea unor obiecte după culoare, construirea unui castel din lego după un plan).	Colaborare, negociere, comunicare eficientă.
„Masa Senzorială”	Explorarea liberă a materialelor cu texturi, mirosuri sau consistențe diferite (slime, orez colorat, spumă de ras).	Dezvoltarea senzorială și motricitatea fină.

3. Rolul Educatoarei: De la Profesor la Partener de Joacă

În învățarea activă, educatoarea nu este cea care "predă" în sensul clasic, ci cea care **observă, ghidează și provoacă** copiii:

- **Observarea atentă:** Identificarea intereselor și nevoilor fiecărui copil pentru a planifica activități relevante.

- **Punerea întrebărilor deschise:** În loc de "Ce culoare e asta?", se folosește „Spune-mi mai multe despre cum ai amestecat culorile acestea?”.

- **Modelarea comportamentelor:** Educatoarea participă alături de copii la activități, arătând cum să folosească instrumentele, cum să colaboreze sau cum să pună întrebări.

Concluzie

Învățarea activă în grădiniță transformă teoria pedagogică în experiențe de viață concrete. Oferind copiilor libertatea de a explora, de a alege și de a se juca într-un mediu structurat, educatoarele nu doar că le captează atenția, ci le pun bazele pentru o iubire de durată față de procesul de învățare.

Bibliografie:

https://www.google.com/search?q=referat+invatarea+activa+de+la+teorie+la+practica&sca_esv=9c318bad663a3542&sxsr=AE3TifMcnPWAsIwxh0mLeO1IZcuOdg0nQ%3A1765366424448&u

TECHNOLOGY-ENHANCED EDUCATION: NEW APPROACHES TO TEACHING AND ASSESSMENT

Profesor Gabriela NEGHINĂ

Școala Gimnazială „N.B. Locusteanu”, Leu, Dolj

Abstract

This paper analyses the integration of digital technologies in the teaching–learning–assessment process and their impact on modern educational practices. It highlights how technology-enhanced approaches support interactive teaching, student-centered learning, and formative assessment through increased engagement, personalization, and timely feedback. The study also addresses key challenges related to access to digital resources, teacher training, and the need for pedagogical balance. It concludes that digital technologies are most effective when thoughtfully integrated into instructional design, contributing to improved educational quality and better preparation of learners for the demands of contemporary society.

In the recent decades, the rapid development of digital technologies has profoundly transformed all areas of society, including education. The traditional educational model, based mainly on teacher-centered instruction and passive learning, is gradually being replaced by a more dynamic, interactive, and student-centered approach. The integration of new technologies into the teaching–learning–assessment process has become essential in order to meet the needs of 21st-century learners, who are digital natives accustomed to accessing information quickly and interactively.

New technologies offer educators innovative tools to improve teaching efficiency, enhance student engagement, and ensure more accurate and personalized assessment. This paper aims to analyse the role and impact of new technologies in the teaching–learning–assessment process, highlighting their benefits, challenges, and educational implications.

The Role of Technology in the Teaching Process

The teaching process has undergone significant changes due to the integration of digital tools and platforms. Teachers are no longer limited to traditional methods such as lectures and textbooks, but can now use interactive presentations, educational software, digital simulations, and multimedia resources. Technologies such as interactive whiteboards, learning management systems (LMS), and online collaboration tools allow teachers to present content in a more attractive and accessible manner. Visual and audio materials, videos, animations, and virtual reality applications help clarify complex concepts

and facilitate deeper understanding. Moreover, technology supports differentiated instruction by allowing teachers to adapt content to different learning styles and levels.

Another important aspect is the shift in the teacher's role. Instead of being the sole source of information, the teacher becomes a facilitator and guide, supporting students in their learning journey. Through technology, teachers can encourage inquiry-based learning, problem-solving, and critical thinking skills.

Technology and the Learning Process

From the learners' perspective, technology plays a crucial role in promoting active and autonomous learning. Digital tools provide students with opportunities to learn at their own pace, revisit content when necessary, and explore topics in greater depth.

E-learning platforms, educational apps, and online resources foster independent learning and self-regulation. Students can access information anytime and anywhere, which enhances flexibility and inclusiveness in education. Collaborative tools such as online forums, shared documents, and virtual classrooms encourage teamwork, communication, and social learning.

Furthermore, technology increases student motivation and engagement. Gamification elements, interactive quizzes, and virtual experiments make learning more enjoyable and relevant. Students are more likely to participate actively when learning activities are interactive and connected to real-life contexts. However, it is important to emphasize that technology should be used as a means to support learning, not as an end in itself. Effective learning occurs when digital tools are integrated purposefully into well-designed educational activities.

The Impact of Technology on Assessment

Assessment is another key area where new technologies bring significant improvements. Traditional assessment methods, often limited to written tests and exams, can be complemented or replaced by digital assessment tools that provide immediate feedback and more accurate evaluation of student progress.

Online quizzes, digital portfolios, automated tests, and learning analytics allow teachers to monitor student performance in real time. These tools support formative assessment by identifying learning gaps early and enabling timely intervention. Students also benefit from instant feedback, which helps them understand their mistakes and improve continuously.

Technology also promotes alternative assessment methods, such as project-based learning, presentations, and collaborative tasks. Digital portfolios, for example, allow students to showcase their learning progress, creativity, and skills over time, rather than being evaluated solely based on final exams.

Moreover, technology enhances transparency and objectivity in assessment. Automated grading systems reduce human error and bias, while data analysis tools provide valuable insights into learning outcomes.

Benefits and Challenges of Integrating New Technologies

The integration of new technologies in education offers numerous benefits. These include improved accessibility to information, personalized learning experiences, increased student motivation, and more efficient assessment practices. Technology also prepares students for the digital world, developing essential skills such as digital literacy, critical thinking, and problem-solving.

Despite these advantages, there are also challenges that must be addressed. Lack of adequate infrastructure, insufficient teacher training, and unequal access to digital resources can limit the effectiveness of technology integration. Additionally, excessive reliance on technology may reduce face-to-face interaction and lead to distractions if not properly managed.

Therefore, successful integration requires careful planning, continuous professional development for teachers, and a balanced approach that combines traditional and modern teaching methods.

In conclusion, the integration of new technologies into the teaching–learning–assessment process represents a fundamental shift in modern education. When used effectively, technology enhances teaching practices, supports active and personalized learning, and improves assessment accuracy and relevance.

However, technology alone cannot guarantee educational success. Its effectiveness depends on how it is integrated into pedagogical strategies and aligned with educational objectives. Teachers play a vital role in selecting appropriate tools and guiding students in meaningful learning experiences.

As education continues to evolve in the digital age, the thoughtful and responsible use of new technologies will remain a key factor in improving educational quality and preparing students for the challenges of the future.

Bibliography:

Bates, A. W., *Teaching in a Digital Age: Guidelines for Designing Teaching and Learning*. Tony Bates Associates Ltd., Vancouver, 2019.

Garrison, D. R., Vaughan, N. D., *Blended Learning in Higher Education: Framework, Principles, and Guidelines*. Jossey-Bass, San Francisco, 2008.

Koehler, M. J., Mishra, P., *Technological Pedagogical Content Knowledge: Contemporary Issues*. In “Technology and Teacher Education”. Routledge, New York, 2009.

Selwyn, N., *Education and Technology: Key Issues and Debates*. Bloomsbury Academic, London, 2016.

Voogt, J., Erstad, O., Dede, C., Mishra, P., *Challenges to Learning and Schooling*. In “The Digital Networked World”. Springer, Dordrecht, 2013.

INTERDISCIPLINARITATEA – BAZA UNUI ÎNVĂȚĂMÂNT CONTEMPORAN DE CALITATE

Profesor Mariana NICOLAE

Liceul Tehnologic de Transporturi Auto Craiova, Dolj

Conceptul de interdisciplinaritate a câștigat tot mai mult teren în modul de abordare a lecției moderne. Acest termen reprezintă o modalitate de organizare a conținuturilor învățării cu implicații asupra întregii strategii de proiectare a curriculumului, care oferă o imagine unitară asupra fenomenelor și proceselor studiate în cadrul diferitelor discipline de învățământ și care permite contextualizarea și aplicarea cunoștințelor dobândite. Este o componentă a procesului de instruire prin care se asigură aspectul activ și formativ de dirijare efectivă a învățării.

Reforma conținuturilor învățământului românesc din perioada contemporană a creat cadrul unor transformări la nivel de curriculum, între care se distinge perspectiva interdisciplinară. În procesul de învățământ se regăsesc demersuri interdisciplinare la nivelul corelațiilor minimale obligatorii, sugerate chiar de planul de învățământ sau de programele disciplinelor sau ariilor curriculare. În înfăptuirea unui învățământ modern, formativ, predarea - învățarea interdisciplinară este o condiție importantă. Corelarea cunoștințelor de la diferite discipline de învățământ contribuie substanțial la realizarea educației elevilor, la formarea și dezvoltarea flexibilității gândirii, a capacităților de a aplica cunoștințele în practică, corelarea cunoștințelor fixează și sistematizează mai bine cunoștințele, o disciplină o ajută pe cealaltă să fie mai bine însușită.

Posibilitățile de corelare a cunoștințelor dintre diferite discipline de învățământ sunt nelimitate. Important este ca predarea - învățarea să fie văzută ca o modalitate modernă de realizare a eficienței lecțiilor, iar profesorul, pentru a-și atinge obiectivele propuse trebuie să se pregătească din timp și să apeleze la capacitatea sa creatoare. Predarea-învățarea prin corelarea obiectelor de studiu reprezintă noul în lecții, care activează elevii, le stimulează creativitatea și contribuie la unitatea procesului instructiv-educativ, la consolidarea bazei unei culturi vaste.

Legătura dintre discipline se poate realiza la nivelul conținuturilor și obiectivelor, dar se creează și un mediu propice pentru ca fiecare elev să se exprime liber, să lucreze în echipă.

Cunoștințele pe care elevii le acumulează în mod tradițional, reprezintă cel mai adesea un ansamblu de elemente izolate, ducând la o cunoaștere statică a lumii. Abordarea interdisciplinară pornește de la ideea că nicio disciplină de învățământ nu constituie un domeniu închis, ci se pot stabili legături între acestea.

În cadrul ariei curriculare matematică și științe ale naturii, interdisciplinaritatea este absolut obligatorie, având în vedere aplicabilitatea directă în practică a chimiei, fizicii, biologiei și matematicii. Interdisciplinaritatea în cadrul aceleiași arii curriculare înseamnă studii și acțiuni în planul conținuturilor și al metodologiilor, care să ofere cunoașterea fenomenelor în dinamica lor, deschizând calea spre sinteze generalizatoare.

Educația ecologică nu are nevoie de o disciplină specială, ea se regăsește în toate disciplinele din cadrul ariilor curriculare, prin diferite tipuri de activități.

Limba și literatura română este o disciplină ce oferă o atmosferă adecvată manifestărilor de ordin afectiv, studierea unor texte despre natură, crearea unor texte în versuri sau proză, elaborarea unor scrisori, mesaje afișe pe teme ecologice sunt doar câteva mijloace care mobilizează elevii.

Educația civică are un rol aparte datorită contribuției la dezvoltarea conștiinței legate de protecția mediului. Elaborarea și discutarea unor situații care să ilustreze relațiile dintre om și plante sau om și animale, realizarea unor scurte povestiri pornind de la o situație dată, de la un comportament potrivit sau nepotrivit față de mediu, discutarea încălcării dreptului la sănătate atunci când copiii trăiesc într-un oraș poluat, discutarea unor cazuri reale sau imaginare care solicită exprimarea părerilor personale, sunt doar câteva modalități de educare în spirit ecologic prin intermediul educației civice. Calitatea educației reprezintă baza devenirii umane într-o lume morală, civilizată și plină de respect față de copil, iar interdisciplinaritatea contribuie la creșterea calității.

Predarea în manieră integrată a disciplinelor în școli, în care se urmărește fundamentarea integrată a studiului disciplinelor particulare, pentru construirea unei viziuni integrative a realității este o practică a multor țări. În școlile gimnaziale temele interdisciplinare sunt incluse atât prin intermediul Curriculumului Național cât și prin abordări organizate deja în școli care s-au dovedit a fi un succes. Abordarea interdisciplinară pornește de la ideea că nicio disciplină de învățământ nu constituie un domeniu închis, ci se pot stabili legături între discipline. Conținutul unui învățământ interdisciplinar poate fi promovat la nivelul planului de învățământ, la nivelul programelor școlare, la nivelul manualelor școlare și prin conținutul lecțiilor.

„Interdisciplinaritatea este o formă a cooperării între discipline diferite cu privire la o problematică a cărei complexitate nu poate fi surprinsă decât printr-o convergență și o combinație prudentă a mai multor puncte de vedere”. (C. Cucuș, 1996)

„Interdisciplinaritatea presupune o intersecție a diferitelor arii curriculare” aceasta necesită o interacțiune între competențe și conținuturi a două sau mai multe discipline de învățământ și implică stabilirea și folosirea unor conexiuni între limbaje și operații. La nivelul activităților de predare – învățare se pot căuta teme comune pentru diferite obiecte de studiu care pot determina realizarea unor obiective de nivel înalt cum ar fi: rezolvarea de probleme, însușirea unor metode de învățare eficiente etc.

Învățământul modern, formativ, presupune existența predării – învățării interdisciplinare ca o condiție obligatorie. Corelarea cunoștințelor dobândite de elevi la diferite discipline contribuie la formarea și dezvoltarea flexibilității gândirii, a capacității de aplicare a acestora în practică.

Legătura dintre discipline se poate realiza la nivelul conținuturilor, obiectivelor, dar se creează și un mediu propice pentru ca fiecare elev să se exprime liber, să lucreze eficient individual sau în echipă.

Dintre avantajele interdisciplinarității se pot aminti:

- clarifică mai bine și cu mai multă ușurință o anumită temă;
- elevul dobândește informații despre procese, fenomene care vor fi aprofundate pe parcursul anilor școlari viitori;
- permite aplicarea cunoștințelor teoretice în domenii diferite.

Pentru realizarea unei bune interdisciplinarități sunt necesare unele condiții: profesorul să aibă o cultură generală temeinică și să cunoască bine atât metodologia disciplinei cât și a celorlalte discipline din aria curriculară iar elevii să fie informați despre existența interdisciplinarității între disciplinele de învățământ. De exemplu plecând de la una din competențele generale ale disciplinei fizicii care se referă la rezolvarea de probleme practice și teoretice prin metode specifice și ajungând la competențele specifice de realizarea de transferuri interdisciplinare aplicarea în studiul unor fenomene din domeniile: optică, mecanică, căldură, electricitate putem desfășura activități interdisciplinare care presupun realizarea de lucrări practice ce necesită utilizare cunoștințelor de matematică(ecuatii, teoreme), abilităților de utilizarea a calculatorului pentru realizarea de tabele și grafice cu sprijinul aplicației Excel sau Word. Proiectarea și desfășurarea activităților de laborator presupune o cultură interdisciplinară bogată a profesorului.

Promovarea interdisciplinarității/transdisciplinarității în învățământul românesc actual este o necesitate impusă de schimbările și acumulările cognitive din multiplele domenii ale cunoașterii, precum și de complexitatea și diversitatea problemelor cu care se confruntă omenirea. Astăzi, mai mult ca

oricând, adolescentul trebuie să și asume roluri și responsabilități, să ia decizii pentru cei din jur, să răspundă rapid și bine la diversele provocări ale vieții; succesul și performanța apar doar dacă deține cunoștințe integrate, dacă privește realitatea ca o imagine unitară și dacă gândește flexibil și creator.

Specialiștii în curriculum definesc interdisciplinaritatea ca formă de cooperare între discipline/științe, respectând logica fiecăror în parte, adaptată particularității legii didactice; vizează formarea la elevi a unei imagini unitare a realității și a unei gândiri integratoare; în același timp, este privită și ca o modalitate de organizare a conținuturilor învățării și ca o conexiune de limbaje explicative menite să spargă granițele dintre discipline. La acestea se adaugă și avantajele vizând formarea personalității elevului pe diverse planuri: intelectual, emoțional, social, estetic și fizic.

Transdisciplinaritatea este privită ca o formă superioară a interdisciplinarității și presupune concepte, metodologie și limbaj care tind să devină universale (robotizarea, modelizarea, cibernetica, teoria sistemelor, a informației etc.). De asemenea, presupune descoperirea unor noi câmpuri de investigație, fiind centrată pe viața reală cu multiplele ei probleme. A fost numită și prin sintagma „o nouă viziune asupra lumii“. Există discipline reale care nu pot fi studiate temeinic decât transdisciplinar, de exemplu astronomia, care utilizează cunoștințe temeinice de matematică, fizică, chimie și geografie.

Astăzi, abordările didactice inter și transdisciplinare îi aduc pe elevi mult mai aproape de realitate, dezvoltându-le o gândire flexibilă și creatoare, în măsură să ofere soluții și să i îndrume astfel spre o carieră școlară și profesională la standarde europene.

Bibliografie:

Cozma, T., *O nouă provocare pentru educație: interculturalitatea*, Editura Polirom, Iași, 2001.

Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 1996.

Ionescu, M., Radu, I., *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.

Pălășan, T., Crocan, D.O., Huțanu, E., *Interdisciplinaritate și integrare – o nouă abordare a științelor în învățământul preuniversitar*. În Revista „Formarea continuă a CNFP din învățământul preuniversitar”, București, 2003.

METODA PROIECTELOR – BENEFICII ÎN ACTIVIZAREA ÎNVĂȚĂRII LA NIVEL PREȘCOLAR

**Profesor educație timpurie Simona Oana NICOLAE
Grădinița cu Program Prelungit „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj**

Educația preșcolară reprezintă fundamentul dezvoltării globale a copilului, un spațiu în care învățarea trebuie să fie activă, atractivă și centrată pe nevoile reale ale copilului. În acest sens, metoda proiectelor este una dintre cele mai eficiente strategii didactice moderne, deoarece oferă copiilor posibilitatea de a descoperi, de a investiga și de a crea în mod autonom. Metoda proiectelor promovează participarea activă, colaborarea, explorarea directă și învățarea prin experiențe autentice - elemente esențiale pentru copilul preșcolar, care învață predominant prin acțiune și interacțiune cu mediul.

Metoda proiectelor se bazează pe ideea realizării unei activități complexe, centrate pe o temă de interes pentru copii, desfășurată pe o perioadă mai lungă de timp și având ca finalitate un produs, o prezentare sau o experiență comună. Proiectul presupune o învățare integrată, interdisciplinară, în care copiii explorează o temă prin mijloace diverse: observații, experimente, discuții, creații, jocuri, realizarea de materiale, vizite și interacțiuni cu mediul real. Caracteristicile principale ale metodei proiectelor includ:

- activizarea copilului și implicarea directă în procesul de descoperire;
- colaborarea și comunicarea în grup;
- libertatea copilului în alegerea unor activități și soluții;
- folosirea învățării prin experiență directă;
- evaluarea prin observarea progresului, a produselor și a implicării copiilor.

Beneficiile metodei proiectelor în activizarea învățării la nivel preșcolar:

1. Dezvoltarea curiozității și a dorinței de explorare

Copiii sunt motivați să exploreze o temă care îi interesează. În proiectul „*Apa și secretele ei*”, copiii au observat cum îngheață apa, cum se evaporă și cum se colorează. Curiozitatea i-a determinat să pună întrebări și să formuleze explicații personale, dezvoltându-și astfel gândirea științifică.

2. Învățare integrată și interdisciplinară

O temă de proiect integrează cunoștințe din diferite domenii: limbaj, științe, artă, matematică, muzică, mișcare. Proiectul „*Animalele de la fermă*” a îmbinat:

- limbajul (povestiri, denumiri, descrieri),
- științele (ce mănâncă animalele, unde trăiesc),
- activități artistice (modelarea animalelor din plastilină),
- matematică (numărarea puilor, clasificări),
- jocuri de rol (fermier, cumpărător).

3. Dezvoltarea cooperării și a competențelor sociale

Proiectele îi determină pe copii să lucreze împreună, să împartă materiale și să ia decizii comune. În proiectul „*Construim orașul nostru*”, copiii au lucrat în echipe pentru a realiza clădiri, străzi și parcuri. Ei au discutat, au negociat și au colaborat pentru a finaliza „orașul”.

4. Creșterea autonomiei și responsabilității

Copiii iau decizii, aleg materiale, propun activități și participă la organizarea proiectului. În proiectul „*Grădina de primăvară*”, fiecare copil a avut responsabilitatea de a îngriji o plantă. Ei au udat-o, au observat-o și au prezentat rezultatele colegilor.

5. Stimularea creativității și a expresivității

Metoda proiectelor include activități variate de artă, construcții, dramatizări, povești, colaje. În proiectul „*Dinozaurii*”, copiii au creat propriile lor specii imaginare de dinozauri, le-au dat nume și au inventat povești despre ele, stimulând limbajul și imaginația.

6. Dezvoltarea gândirii critice și a rezolvării de probleme

Copiii sunt încurajați să găsească soluții, să pună întrebări și să investigheze. În proiectul „*Cum funcționează mijloacele de transport?*”, copiii au construit vehicule din lego și au testat ce tip de roți rulează mai ușor, discutând cauzele și efectele.

7. Înțelegerea realității prin experiențe directe

Proiectele includ adesea vizite, interacțiuni cu specialiști sau observarea direct a mediului. În proiectul „*Meseriile*”, copiii au vizitat un atelier de croitorie, au văzut cum funcționează mașina de cusut și au realizat împreună o mini-eșarfă.

Rolul educatoarei în implementarea metodei proiectelor

În metoda proiectelor, educatoarea devine facilitator al învățării. Rolurile sale includ:

- identificarea intereselor copiilor și propunerea unei teme atractive;
- organizarea materialelor și crearea unui mediu de explorare;
- ghidarea discretă a copiilor în descoperire, fără a impune soluții;

- încurajarea colaborării și comunicării între copii;
- documentarea procesului de învățare (fotografii, afișe, portofolii);
- evaluarea continuă, pe baza progresului, a produselor și a implicării.

Educatorea sprijină copilul să devină responsabil, creativ, autonom și să își exprime ideile.

Metoda proiectelor reprezintă una dintre cele mai valoroase strategii didactice moderne aplicabile în educația timpurie, deoarece răspunde în mod direct nevoilor naturale de dezvoltare ale copilului preșcolar. Această metodă depășește limitele activităților tradiționale și transformă procesul de predare–învățare într-o experiență dinamică, integrată și centrată pe copil. Prin caracterul său complex, metoda proiectelor permite explorarea realității din multiple perspective și încurajează participarea activă, gândirea critică, colaborarea și exprimarea liberă.

Unul dintre principalele avantaje ale metodei este faptul că îi oferă copilului ocazia de a învăța prin **experiență directă**, nu doar prin intermediul explicațiilor oferite de adult. Copiii sunt implicați în mod autentic în activități care îi provoacă să observe, să experimenteze, să pună întrebări, să propună soluții și să evalueze rezultatele. Astfel, învățarea devine un proces firesc, plăcut și motivant, în care curiozitatea copilului este motorul principal. În plus, proiectele permit o abordare interdisciplinară a conținuturilor, ceea ce contribuie la formarea unei înțelegeri unitare asupra lumii și la dezvoltarea unor competențe diverse.

Un alt beneficiu major constă în stimularea **dezvoltării sociale și emoționale**. Proiectele implică în mod constant munca în echipă, dialogul, negocierea și cooperarea. Copiii învață să își exprime ideile, să le respecte pe ale altora, să ducă la bun sfârșit o sarcină comună și să se bucure de realizările grupului. Astfel, se formează abilități esențiale pentru viață: empatia, respectul, responsabilitatea și capacitatea de a lucra în comunitate.

De asemenea, metoda proiectelor contribuie semnificativ la dezvoltarea **autonomiei și încrederii în sine**. Copiii sunt încurajați să își asume roluri, să facă alegeri, să găsească soluții și să își prezinte rezultatele. Într-un asemenea cadru, ei se simt valorizați și capabili, ceea ce influențează în mod pozitiv autoevaluarea și motivația pentru învățare.

Pentru educatoare, metoda proiectelor reprezintă oportunitatea de a adopta rolul de facilitator și ghid, nu de simplu furnizor de informații. În acest mod, procesul educativ devine unul flexibil, adaptat ritmului și nevoilor fiecărui copil. Educatorea observă, sprijină, încurajează și creează contexte de explorare, contribuind astfel la un climat educațional pozitiv, deschis și stimulant.

În concluzie, metoda proiectelor se dovedește a fi un instrument eficient și complet pentru activizarea învățării la nivelul preșcolar. Prin intermediul proiectelor, copiii descoperă lumea într-un mod

activ, creativ și colaborativ, își dezvoltă competențe complexe și își formează atitudini pozitive față de învățare. Această metodă nu doar sprijină dezvoltarea cognitivă, ci și pe cea socială, emoțională și morală, pregătind copilul pentru următoarele etape educaționale și pentru viață. Într-o educație modernă, orientată spre formarea integrală a copilului, metoda proiectelor rămâne una dintre cele mai valoroase practici pedagogice, fiind capabilă să transforme învățarea într-o experiență autentică, semnificativă și de durată.

Bibliografie:

- Cerghit, I., *Metode de învățământ (ediția a IV-a revăzută și adăugită)*. Polirom, Iași, 2006.
- Cucoș, C., *Pedagogie*. Polirom, Iași, 2014.
- Golu, P., *Psihologia copilului: (învățare-dezvoltare): manual pentru clasa a XI-a școli normale*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996.
- Joița, E., *Învățarea constructivistă-O alternativă*. Aramis, București, 2002.
- Ministerul Educației Naționale, *Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie (0–7 ani)*. București, 2018.
- Neacșu, I., *Instruire și învățare: teorii, modele, strategii*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999.
- Vrășmaș, E., *Educația timpurie*. Arlequin, București, 2019.

METODE MODERNE DE PREDARE ÎN GRĂDINIȚA DE COPII

Profesor educație timpurie Claudia NICULEȚ

Liceul Tehnologic Segarcea, Dolj

Rezumat

Metodele active și interactive au multiple valențe formative care contribuie la dezvoltarea gândirii critice, la dezvoltarea creativității, implică activ elevii în învățare, punându-i în situația de a gândi critic, de a realiza conexiuni logice, de a produce idei și opinii proprii argumentate, de a le comunica și celorlalți, de a sintetiza/ esențializa informațiile, se bazează pe învățarea independentă și prin cooperare, elevii învață să respecte părerile colegilor. Scolii i se cere să deschidă căile ce stimulează combinațiile intelectuale unice ale fiecărui copil - sarcini potrivite profilului lor intelectual/ capacitațiilor proprii care permit, probleme contextualizate (de tipul celor cu care se vor confrunta în viață, în societate), încurajarea libertăților de bază, de studiu și de pregătire, de explorare, investigare și exprimare. Sunt considerate activ-participative toate acele metode care sunt capabile să mobilizeze energiile elevilor și să le concentreze atenția, să-i determine să urmărească cu interes și curiozitate lecția, să-i câștige adeviziunea logică și afectivă față de cele nou-învățate, care-i îndeamnă să-și pună în joc imaginația, înțelegerea, puterea de anticipare, memoria etc.

Imperativul calității în educație obligă la o reconsiderare a demersului educațional al profesorului, astfel încât strategiile didactice elaborate să fie centrate pe învățare și, respectiv, pe cel care învață. Pentru a asigura dezvoltarea și valorificarea resurselor lor cognitive, afective și acționale, pentru a-i „instrumenta” în vederea adaptării și inserției optime în mediul socio-profesional, este esențială construirea unor strategii didactice bazate pe acțiune, aplicare, cercetare, experimentare.

În general, metodele activ-participative se disting prin caracterul lor solicitant, ele pun în acțiune, sub multiple aspecte, forțele intelectuale ale elevului – gândirea, imaginația, memoria și voința acestuia. Datorită acestei solicitări, ele fac parte din procesul de învățământ, un amplu și veritabil exercițiu al capacitațiilor intelectuale și fizice.

Învățarea activă îi determină pe elevi să-și formeze propria înțelegere a materialului. Când învățarea este „pasivă”, creierul nu face aceste legături. Un computer nu reține informația procesată decât dacă acționăm butonul „salvare”. Creierul uman trebuie să testeze informația sau să o explice altcuiva pentru a o stoca. Elevii trebuie să organizeze ceea ce au auzit și văzut într-un tot ordonat și plin de semnificații. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuției, a investigației, a acțiunii și eventual a predării, învățarea nu are loc.

Metodele activ-participative precum „Pălăriile gânditoare”, „Metoda cubului”, „Știu/vreau să tiu/am învățat”, „Studiu de caz” etc. transformă elevul din obiect în subiect al învățării, este participant la propria formare, angajează intens toate forțele psihice de cunoaștere, asigură elevului condiții optime de a se afirma individual și în echipă, dezvoltă gândirea critică și motivația pentru învățare, permite evaluarea propriei activități, vizează dezvoltarea inteligenței emoționale și a abilităților sociale.

„Pălăriile gânditoare” reprezintă o tehnică interactivă, de stimulare a creativității participanților care se bazează pe interpretarea de roluri în funcție de pălăria aleasă. Fiecare dintre cele 6 pălării gânditoare au câte o culoare: alb, roșu, galben, verde, albastru și negru. Membrii grupului își aleg pălăriile și vor interpreta astfel rolul precis, așa cum consideră mai bine. Rolurile se pot inversa, participanții sunt liberi să spună ce gândesc, dar să fie în acord cu rolul pe care îl joacă. Culoarea pălăriei este cea care definește rolul. Tehnica pălăriilor gânditoare este folosită pentru a determina elevii să-și schimbe perspectiva de gândire, să ia în considerație și alte puncte de vedere.

„Ciorchinele” este o tehnică eficientă de predare și învățare care încurajează elevii să gândească liber și deschis. Metoda este un "brainstorming" necesar, prin care se stimulează evidențierea legăturilor dintre idei, o modalitate de a construi sau realiza asociații noi de idei sau de a releva noi sensuri ale ideilor. Totodată, este o tehnică de căutare a căilor de acces spre propriile cunoștințe, evidențiind modul de a înțelege o anumită temă, un anumit conținut. Această tehnică este foarte flexibilă și poate fi utilizată atât individual cât și ca activitate de grup. Atunci când se aplică individual, tema discutată trebuie să fie familiară elevilor care nu mai pot culege informații de la colegi. În acest caz, utilizarea acestei tehnici poate reprezenta o pauză în brainstorming-ul de grup, dând posibilitatea elevilor să gândească în mod independent. Când este folosită în grup, elevii pot afla ideile altora și cunoștințele se îmbogățesc. Se poate folosi tehnica în faza de fixare-consolidare a cunoștințelor sub denumirea de „ciorchine revizuit”, elevii fiind dirijați, cu ajutorul unor întrebări, în gruparea informațiilor în funcție de anumite criterii. Astfel se fixează mai bine ideile și se structurează facilitându-se reținerea și înțelegerea lor. Adesea poate rezulta un „ciorchine cu mai mulți sateliți”. Folosirea acestor metode asigură condiții optime elevilor să se afirme atât individual cât și în echipă, să beneficieze de avantajele învățării individuale, cât și de cele ale învățării prin cooperare. Stimulează participarea activă a elevilor la propria lor formare și îi încurajează să gândească liber și deschis.

Cubul este o strategie de predare utilizată pentru studierea unei teme, a unui subiect, a unei situații, din mai multe perspective. Metoda poate fi folosită în orice moment al lecției și oferă elevilor posibilitatea de a-și dezvolta competențele necesare unor abordări complexe.

Prin metoda „Știu - Vreau să știu - Am învățat” se trece în revistă ceea ce elevii știu deja despre o anumită temă și apoi se formulează întrebări la care se așteaptă găsirea răspunsurilor în lecție. Metoda se poate folosi în orice tip de lecție.

„Studiul de caz” reprezintă o metodă de confruntare directă a participanților cu o situație reală, autentică, luată drept exemplu tipic, reprezentativ pentru un set de situații și evenimente problematice.

Metodele activ-participative de predare-învățare oferă elevilor ocazia de a realiza achiziții durabile, utilizate și transferate în diverse contexte instrucționale și nu numai. Beneficiind de o îndrumare competentă, având suportul unor profesori care îi respectă și sunt interesați continuu de ameliorarea nivelului lor de achiziții și competențe, elevii vor avea posibilitatea să realizeze obiectivele învățării și să finalizeze cu succes această activitate, sporind considerabil șansele lor de reușită socială.

Bibliografie:

Breban S, Gongea E, Ruiu G, Fulga M, *Metode interactive de grup*, Arves, 2020.

Mândru E., Borbeli L., Filip D., Gall M., Nicolae A., Nemțoc M., Todoruț D., Topliceanu F., *Strategii didactice interactive*, Editura Didactica Publishing House, București, 2010.

PERSPECTIVE MODERNE ÎN ABORDAREA STRATEGIILOR DE INSTRUIRE ÎN GRĂDINIȚA DE COPII

Profesor educație timpurie Maria-Cristina NICULEȚ
Liceul Tehnologic Segarcea, Dolj

Rezumat

Strategiile reprezintă, de fapt, aspectul dinamic, activ, prin care cadrul didactic dirijează învățarea. Instruirea înseamnă un proces de predare a cunoștințelor și deprinderilor într-o instituție de învățământ. Cadrul didactic întreprinde seturi de activități și comportamente identice la nivelul procesului de instruire, orientând în final întreprinderea didactică către maximum de rezultate educaționale. Analiza resurselor, a condițiilor, a factorilor educaționali care pot maximiza rezultatele instructiv educative constituite demersuri necesare pentru cristalizarea unei autentice strategii educaționale. Noțiunea de strategie a fost introdusă din nevoia de a găsi o alternativă practicilor tradiționale utilizate în învățământ: conceperea predării unei discipline, elaborarea conținuturilor, predarea unei simple activități educaționale. Din punct de vedere funcțional strategia se situează pe traiectul de la intenție la realitate, sarcinile de instruire fiind traduse astfel într-un ansamblu de decizii condiționale.

Lumea în care trăim se schimbă și odată cu ea educația; sursele de informare pentru adulți și copii sunt multe încât pentru cei atrași de nou, de spectaculos, una pare mai atractivă decât alta.

Copiii primesc prin diferite „căi”, canale, prea multe informații pe care nu le rețin și nu au nici capacitatea de selecție a acestora.

„Fericit este copilul care găsește în fiecare etapă a drumului său pe educatorul capabil să-i insuflă treptat forța și elanul necesar împlinirii destinului său ca om”. -Maurice Debesse

Unul din obiectivele concrete ale reformei în învățământul românesc este și reevaluarea conținuturilor de predare-învățare, conținuturi care implică convertirea învățământului dintr-unul preponderent reproductiv într-unul în esență creativ.

Conținuturile sunt orientate spre copil și se adresează nouă, educatoarelor și învățătorilor, care avem posibilitatea să ne punem în valoare creativitatea și libertatea de a alege tema și mijloacele de realizare în funcție de specificul grupei sau clasei, grădiniței, școlii și al comunității locale.

Cadrul în care se desfășoară activitatea, trebuie să aibă o dotare aparte. Aici este locul unde dragostea se revarsă din plin dinspre fiecare în parte. Activitatea instructiv-educativă în grădiniță trebuie să se desfășoare la un nivel corespunzător cerințelor actuale. Nimic din ceea ce făurește omul în efemera

sa existentă nu se ridică atât de sublim la creație, dăruire de sine, jertfă și împlinire, ca strădania noastră pentru dezvoltarea și educarea copiilor. Să nu uităm nici o clipă că ei reprezintă viitorul umanității însăși.

Predarea reprezintă una din condițiile esențiale ale învățării. Pentru că demersul comun al educatoarei și al preșcolariilor să fie eficient, este necesară adoptarea unor strategii de acțiune, a unui anumit mod de abordare și rezolvare a sarcinilor concrete de instruire. Se constată că multe cadre didactice rămân legate de principii, modele și strategii specifice sistemului tradițional de învățământ. În plan metodologic, adepții practicii acestui sistem recurg, aproape în exclusivitate, la metode și procedee prin care se urmărește îndeosebi mobilizarea activității gândirii pentru receptarea cunoștințelor transmise.

Astăzi, strategiile de predare urmăresc, folosirea celor mai adecvate metode și procedee de predare, corelate mijloacelor de învățământ moderne, în baza alternării, îmbinării formelor de organizare existente. Urmărind îndeplinirea obiectivelor propuse, educatoarea optează pentru o manieră de abordare a activității instructiv-educative, pentru un model de acțiune cu valoare normativă, ce presupune două componente distincte, dar interdependente: o componentă epistemologică și una metodologică. Centrându-se atenția pe problematica strategiilor de predare, ne interesează în mod special cea de-a doua componentă care se referă la metodele, mijloacele și formele de organizare capabile să asigure funcționalitatea celei dintâi.

Strategia reprezintă o componentă a programului de instruire, reprezentând, din perspectiva cadrului didactic, aspectul activ, dinamic, al formei de dirijare efectivă a învățării. Vlăsceanu (1993) definea strategia ca „un ansamblu de acțiuni coordonate și armonios integrate menite să dirijeze învățarea în vederea realizării obiectivelor reformulate”. Strategiei nu i se atribuie o soluție fixă, ea nu este imuabilă. Ea mai poate fi privită atât ca o imagine globală programată inițial și investită cu imuabilitate, cât și ca o variantă ori ca o alternativă permanent perfectibilă, caracterul său dinamic fiind determinant.

Cerghit (1993) definea strategia ca un „ansamblu de resurse și metode planificate și organizate de profesor în scopul de a permite elevilor să atingă obiectivele stabilite” sau „un mod de abordare a învățării și predării, de combinare și organizare optimă a metodelor și mijloacelor avute la dispoziție, precum și a formelor de grupare a elevilor, în vederea atingerii obiectivelor stabilite”. Din acest punct de vedere, strategia sugerează modul de abordare a unei situații de instruire, punând în contact elevul cu noul conținut studiat.

Prin metodele interactive, de grup preșcolarii și elevii își exersează capacitatea de a selecta, combina, lucrurile de care au nevoie în viața școlară și de adult. Însă conexiunile pe care le fac aceștia uimesc mintea unui adult.

Stimularea creativității copiilor este favorizată de metodele interactive. Copiii descoperă o nouă experiență, interrelaționează în grupuri de învățare activă, studiază, investighează și capătă încredere în capacitățile individuale și ale grupului. Situațiile de învățare rezolvate prin metodele interactive de grup dezvoltă copiii gândirea democratică deoarece ei exersează gândirea critică și înțeleg că atunci când analizează un personaj, comportamentul unui copil, o faptă, o idee, un eveniment critică comportamentul, ideea, fapta, nu critică personajul din poveste sau copilul, adultul.

După fiecare metodă aplicată se pot obține performanțe pe care copiii le percep și-i fac responsabili în rezolvarea sarcinilor de lucru viitoare. Copiii înțeleg și observă că implicarea lor este diferită, dar încurajați își vor cultiva dorința de a se implica în rezolvarea sarcinilor de grup, să aibă răbdare cu ei, exersând și toleranța reciprocă.

Bibliografie:

Cerghit, I., *Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii*, Aramis, București, 2004.

Iucu R., *Instruire școlară. Perspective teoretice și aplicative în Pedagogie*, Polirom, Iași, 2001.

Pătrăuță, T., *Teoria și metodologia instruirii și evaluării*. Vasile Goldiș Universitz Press, Arad, 2008.

INTEGRAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN PROCESUL DE PREDARE– ÎNVĂȚARE–EVALUARE

**Profesor educație timpurie Atena OGLICE
Grădinița cu Program Prelungit „Floare albastră”, Craiova, Dolj**

Rezumat

Integrarea noilor tehnologii în educație a devenit esențială în contextul digitalizării societății. Tehnologia modernă transformă procesul de predare, oferind profesorilor instrumente interactive precum platforme educaționale, resurse multimedia și aplicații colaborative. În procesul de învățare, elevii beneficiază de acces rapid la informații, de posibilitatea personalizării ritmului de studiu și de experiențe inovatoare prin realitate augmentată și virtuală. Evaluarea este, de asemenea, modernizată prin teste online, portofolii digitale și simulări educaționale, care permit feedback imediat și o analiză mai detaliată a progresului. Integrarea tehnologiei aduce numeroase avantaje – creșterea motivației, flexibilitate și dezvoltarea competențelor digitale – dar și provocări precum necesitatea formării profesorilor, asigurarea infrastructurii și evitarea inegalităților digitale. În concluzie, tehnologia, utilizată corect, contribuie la modernizarea și eficientizarea procesului educațional.

Transformările rapide din domeniul tehnologiei informației au determinat schimbări semnificative în sistemele educaționale din întreaga lume. Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare a devenit o necesitate, nu doar o opțiune. Elevii și studenții de astăzi sunt „nativi digitali”, obișnuiți cu accesul rapid la informație, cu comunicarea online și cu medii interactive. Astfel, școala modernă trebuie să răspundă acestor nevoi, îmbunătățind calitatea actului educațional.

1. Rolul tehnologiei în procesul de predare

Tehnologiile moderne facilitează diversificarea metodelor de predare și permit profesorilor să transforme lecțiile tradiționale în experiențe interactive și atractive.

1.1 Utilizarea resurselor digitale

Platformele educaționale (Google Classroom, Moodle, Microsoft Teams), manualele digitale și aplicațiile interactive oferă acces la conținuturi variate și actualizate. Profesorii pot utiliza:

- prezentări multimedia;
- simulări și animații;
- videoclipuri explicative;
- laboratoare virtuale.

Aceste resurse sprijină înțelegerea conceptelor abstracte și permit adaptarea conținutului la nivelul fiecărui elev.

1.2 Instrumente de comunicare și colaborare

Tehnologia facilitează o comunicare eficientă între profesori și elevi. De asemenea, platformele colaborative (Padlet, Jamboard, Wiki-uri) permit realizarea proiectelor în echipă, încurajând cooperarea și schimbul de idei.

2. Tehnologia în procesul de învățare

Integrarea tehnologiei în învățare pune accent pe rolul activ al elevului, transformându-l din simplu receptor de informații în participant direct la procesul educațional.

2.1 Învățarea personalizată

Softurile educaționale pot adapta ritmul de învățare, tipurile de exerciții și nivelul de dificultate în funcție de performanțele fiecărui elev. Astfel, se reduce riscul de plictiseală sau suprasolicitare.

2.2 Învățarea prin descoperire și explorare virtuală

Instrumente precum realitatea augmentată (AR) și realitatea virtuală (VR) oferă oportunități unice:

- vizite virtuale la muzee și situri istorice;
- explorarea spațiului în 3D;
- observarea experimentelor științifice într-un mediu sigur.

Aceste tehnologii stimulează curiozitatea și gândirea critică.

2.3 Acces egal la informație

Internetul și dispozitivele digitale facilitează accesul la resurse diverse pentru toți elevii. Totuși, este important ca școlile să ofere infrastructura necesară pentru a evita apariția inegalităților digitale.

3. Tehnologia în procesul de evaluare

Evaluarea tradițională este completată tot mai des de instrumente digitale, care permit măsurarea mai exactă și mai rapidă a competențelor elevilor.

3.1 Teste și evaluări online

Platformele digitale permit realizarea testelor în timp real, oferind:

- corectare automată;
- feedback imediat;
- statistici detaliate ale progresului.

Exemple comune includ Kahoot!, Quizziz, Socrative sau teste integrate în platformele de e-learning.

3.2 Portofoliul digital

Elevii pot aduna într-un portofoliu online proiecte, prezentări, eseuri și realizări. Acesta oferă o imagine holistică asupra dezvoltării lor și facilitează monitorizarea progresului pe termen lung.

3.3 Evaluarea competențelor practice prin simulări

În domenii precum medicina, ingineria sau informatica, simulările digitale permit testarea abilităților într-un mediu controlat, realist, fără riscuri.

4. Avantajele integrării tehnologiei în educație

- creșterea motivației și implicării elevilor;
- acces rapid la informații relevante;
- posibilitatea învățării independente;
- flexibilitatea timpului și spațiului de studiu;
- dezvoltarea competențelor digitale necesare în societatea contemporană.

5. Provocări și limite

Integrarea tehnologiei nu este lipsită de dificultăți:

- lipsa infrastructurii în unele școli;
- necesitatea formării continue a profesorilor;
- dependența excesivă de dispozitive;
- riscuri privind securitatea datelor și confidențialitatea;
- diferențele sociale privind accesul la tehnologie (digital divide).

Depășirea acestor provocări necesită investiții, planificare și politici educaționale coerente.

Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare-învățare-evaluare reprezintă un pas esențial spre modernizarea educației. Tehnologia nu înlocuiește profesorul, ci îi oferă noi instrumente pentru a crea un mediu de învățare dinamic, interactiv și adaptat nevoilor actuale ale elevilor. Utilizată în mod responsabil și eficient, aceasta poate transforma radical modul în care se predă, se învață și se evaluează în școala contemporană.

Bibliografie:

- Cerghit, I., *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006.
- Drăghicescu, L. M., *Tehnologii moderne în educație*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2018.
- Olteanu, R. & Pânișoară, I.O., *Tehnologii educaționale*, Editura Polirom, Iași, 2019.

ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE

Profesor Maria OLARIU

Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Craiova, Dolj

Profesor Dorina CHIRION-TÂNCĂ

Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Craiova, Dolj

„Într-o situație de învățare prin cooperare, interacțiunea este caracterizată de o interdependență pozitivă dintre obiectiv și răspunderea individuală.” (Johnson & Johnson 1998)

Rezumat

În contextul unei clase, gruparea elevilor le oferă acestora posibilități de a învăța unul de la altul și de a se învăța unul pe celălalt în condițiile specifice „lumii reale”. Învățarea prin cooperare trebuie utilizată în mod strategic. Există momente și locuri potrivite pentru a apela la structuri de grupuri. „Cercetările au arătat că structurile de cooperare sunt mai bune decât cele competitive și bazate pe individualism, atât din punct de vedere al performanțelor școlare, cât și social, indiferent de conținut și de nivelul de învățământ.” (Kagan 1997). Există multe strategii de grupare a elevilor în vederea cooperării, fiecare fiind sprijinită de cercetări și putând fi utilizată la diferite discipline și niveluri de învățământ: Metoda predării reciproce, Metoda mozaicului, Metoda Gândiți – Lucrați în perechi – Comunicați (Think-Pair-Share), Grupuri de brainstorming. Etapele unei activități de predare reciprocă sunt ușor de organizat. Profesorul atribuie câte un pasaj de text fiecărui elev. Fiecare elev citește pasajul și scrie întrebări de rezumare, clarificare sau previziune despre ceea ce a citit. Tehnica mozaic de învățare prin cooperare (the jigsaw strategy) promovează un proces mai bun de învățare, îmbunătățește motivația elevilor și permite ca un volum mai mare de conținut să fie studiat și împărtășit de membrii unui grup. Metoda Gândiți – Lucrați în perechi – Comunicați (Think-Pair-Share)- introduce elementele de „timp de gândire” și interacțiune „cu colegul”, acestea fiind două caracteristici importante ale învățării prin cooperare. Folosirea activității de brainstorming prin cooperare este o strategie valoroasă și eficientă prin care echipe de elevi trebuie să vină cu idei și să-și dezvolte unul altuia ideile într-un mediu sigur. De-a lungul a multor ani de cercetare și formare, Dr. Spencer Kagan a elaborat și a perfecționat peste 160 de structuri. Toate acestea le oferă profesorilor un mod bine planificat de a grupa elevii și de a le preda conținuturi importante într-un fel distractiv și care îi implică în procesul de învățare.

Gruparea elevilor le permite acestora să lucreze împreună pentru a maximiza învățarea proprie și pe cea a altora. Două capete învață mai bine. Această variație a unei vechi zicale se aplică și elevilor dintr-o clasă. Lucrul în grup prin cooperare constituie o parte importantă a unei clase eficiente. Totuși, a „grupa” activitățile procesului de învățare înseamnă mai mult decât a le cere elevilor „să lucreze

împreună”. Obiectivul principal al lucrului în grup este de a-i implica pe elevi activ în procesul de învățare atunci când există un scop comun acceptat de toată lumea.

Un element de frustrare întâlnit la mulți profesori, elevi și părinți, în legătură cu învățarea prin cooperare, este acela că de multe ori elevii cei mai buni îndeplinesc cea mai mare parte a sarcinilor, în timp ce ceilalți doar se țin după ei. Pentru ca o grupare în vederea învățării prin cooperare să fie eficientă și ca timpul disponibil al clasei să fie folosit în mod corespunzător, elevii trebuie să aibă responsabilități clare potrivit rolului fiecăruia, obiective ale grupului definite și răspundere individuală.

În contextul unei clase, gruparea elevilor le oferă acestora posibilități de a învăța unul de la altul și de a se învăța unul pe celălalt în condițiile specifice „lumii reale”. „În anii 1990, lucrul în echipă devenise deja cea mai apreciată competență managerială, după cum arătau studii ale unor organizații de peste tot din lume” (Goleman 1998). Îi putem pregăti pe elevi pentru perioada în care vor avea o slujbă oferindu-le aceste oportunități de a lucra împreună pentru a crea produse sau a rezolva probleme. Prin organizarea unei clase astfel încât elevii să învețe prin cooperare, scopul final este acela ca ei să se implice activ în procesul de învățare. Gruparea elevilor în perechi sau în grupuri mici sporește șansele ca aceștia să devină implicați. Elevii resimt mai puțină presiune atunci când li se cere să realizeze o sarcină împreună cu un coleg decât atunci când trebuie să facă acest lucru în mod independent.

Învățarea prin cooperare trebuie utilizată în mod strategic. Există momente și locuri potrivite pentru a apela la structuri de grupuri. „Cercetările au arătat că structurile de cooperare sunt mai bune decât cele competitive și bazate pe individualism, atât din punct de vedere al performanțelor școlare, cât și social, indiferent de conținut și de nivelul de învățământ.” (Kagan 1997). Elevii văd adesea în școală o organizație bazată pe competiție, în care încearcă să-i depășească pe colegii lor. Cercetările arată că elevii au o atitudine mai bună față de școală, de disciplină și față de profesori atunci când au posibilitatea de a lucra prin cooperare (Johnson & Johnson). Cu timp și răbdare, orice profesor, la orice nivel, poate integra învățarea prin cooperare în procesul de predare-învățare. Cheia succesului constă în menținerea unor așteptări înalte, răspunderea individuală și de grup a elevilor și crearea unui mediu în sala de clasă în care cooperarea să fie încurajată.

Există multe strategii de grupare a elevilor în vederea cooperării, fiecare fiind sprijinită de cercetări și putând fi utilizată la diferite discipline și niveluri de învățământ.

Metoda predării reciproce - Predarea reciprocă (Palincsar, 1984) reprezintă o strategie de grupare pentru a învăța prin cooperare, în care elevii trebuie să devină „profesori” și să lucreze în grup pentru a da înțeles unui text. Profesorii și elevii se implică într-un dialog referitor la diferite segmente de text.

Dialogul este structurat cu ajutorul a patru operații: Rezumarea, Generarea întrebărilor, Clarificarea, Previziunea.

Este important ca fiecare dintre operațiile de mai sus să fi fost predată și exersată înainte ca predarea reciprocă să aibă loc. Etapele unei activități de predare reciprocă sunt ușor de organizat. Profesorul atribuie câte un pasaj de text fiecărui elev. Fiecare elev citește pasajul și scrie întrebări de rezumare, clarificare sau previziune despre ceea ce a citit. „Profesorul” grupului, pune una dintre întrebări. „Profesorul” este șeful grupului care începe să pună întrebările. Un membru al grupului răspunde, folosindu-se de text pentru a argumenta răspunsul. Apoi, este rândul elevului care a răspuns la întrebare să pună o întrebare și procesul se repetă.

Metoda mozaicului - Tehnica mozaic de învățare prin cooperare (the jigsaw strategy) promovează un proces mai bun de învățare, îmbunătățește motivația elevilor și permite ca un volum mai mare de conținut să fie studiat și împărtășit de membrii unui grup. Tehnica mozaic a fost elaborată inițial de Elliot Aronson și studenții săi. Tehnica asigură: O modalitate eficientă de învățare a conținuturilor, Ascultare, implicare și empatie, Interdependență și Interacțiuni între elevi.

Elevii sunt împărțiți în grupuri mici de cinci sau șase membri. Sarcina fiecărui grup este de a învăța despre un aspect al unui subiect și de a deveni „experți” în acel subiect. În acest grup de experți, elevii efectuează activități de investigare împreună și creează prin colaborare un raport sau o prezentare. De asemenea, fiecare elev răspunde individual și le va preda ulterior și celorlalți o parte din conținut. După ce elevii au devenit „experți”, sunt redistribuiți într-un alt grup. Fiecare grup nou este format din „experți” din grupurile inițiale. Sarcina fiecărui „expert” este de a le preda celorlalți membri ai grupului conținutul studiat. Luarea de notițe și întrebările sunt strategii care pot fi folosite de toți membrii grupului pentru a înțelege informațiile mai bine. După ce toți „experții” au efectuat prezentările, fiecare membru al grupului a învățat cinci sau șase noi aspecte ale subiectului și este pregătit să susțină un examen, să scrie un eseu sau să se grupeze cu un alt „expert” pentru a crea o prezentare multimedia.

Metoda Gândiți – Lucrați în perechi – Comunicați (Think-Pair-Share) - este o strategie de discuție prin cooperare, care cuprinde trei etape de acțiune, în care elevii vorbesc despre conținut și discută idei înainte de a le împărtăși cu întregul grup. Metoda introduce elementele de „timp de gândire” și interacțiune „cu colegul”, acestea fiind două caracteristici importante ale învățării prin cooperare. Scopul acestei metode este de a-i ajuta pe elevi să proceseze informații și să le dezvolte competențele de comunicare și procesele de gândire.

Prin această strategie, profesorul: Adresează o întrebare deschisă sau ridică o problemă, le dă elevilor un minut sau două pentru a se gândi la răspuns, îi grupează pe elevi în perechi pentru a discuta răspunsul

și a-și împărtăși ideile, le oferă elevilor posibilitatea de a-și împărtăși răspunsul unui grup mic sau cu toată clasa. Deoarece elevii au timp să se gândească la răspuns, apoi îl comunică unui coleg și au parte de o perspectivă diferită, pot fi mai dornici și mai puțin îngrijorați de a-și împărtăși răspunsul unui grup mai mare. Această metodă le oferă și timp pentru a-și schimba răspunsul dacă este necesar și diminuează teama de a da un răspuns „greșit”.

Grupuri de brainstorming- Folosirea activității de brainstorming prin cooperare este o strategie valoroasă și eficientă prin care echipe de elevi trebuie să vină cu idei și să-și dezvolte unul altuia ideile într-un mediu sigur. Prin grupări distractive și creative, elevii au ocazia de a lucra împreună și a învăța în același timp lucruri importante ce țin de conținut. Dr. Spencer Kagan a conceput o mulțime de structuri de grupare bazate pe cooperare, care pot fi utilizate cu elevi de toate vârstele. Principalul obiectiv al acestor structuri este de a promova: participarea prin interacțiuni structurate, participarea în mod egal, interacțiunea elevilor cu privire la orice conținut, comunicarea eficientă, lucrul împreună pentru a învăța împreună, învățarea prin cooperare ca parte a oricărei lecții

De-a lungul a multor ani de cercetare și formare, Dr. Spencer Kagan a elaborat și a perfecționat peste 160 de structuri. Toate acestea le oferă profesorilor un mod bine planificat de a grupa elevii și de a le preda conținuturi importante într-un fel distractiv și care îi implică în procesul de învățare.

Bibliografie:

- Goleman, D., *What makes a leader?*. Harvard Business Review. Boston. 1998, pp. 93-102.
- Johnson, D., Johnson, R., *Cooperative learning and social interdependence theory: Cooperative leaning*. Interaction Book Company, Minneapolis, 1998. Disponibil online la: co-operation.org.
- Kagan, L., Kagan, M., Kagan, S., *Cooperative Learning Structures For Teambuilding*. Kagan Cooperative Learning. San Clemente (CA). 1997.

INTEGRATING ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN THE EFL CLASSROOM

Profesor Denisa Bianca PASĂRE

“Henri Coandă” Theoretical High School, Craiova, Dolj

Integrating Artificial Intelligence (AI) in the English as a Foreign Language (EFL) classroom can revolutionize language learning by providing personalized, interactive, and engaging experiences for students.

AI can analyze students' strengths, weaknesses, and learning styles to create personalized learning paths. By tracking progress and adapting lessons to individual needs, AI ensures that each student receives a tailored learning experience.

Personalized learning paths utilize AI to tailor educational experiences to the individual needs, strengths, and preferences of each student. This approach ensures that learners progress at their own pace and receive targeted instruction that addresses their specific challenges. AI tools can conduct comprehensive initial assessments to determine each student's proficiency level, learning style, and areas of improvement. Ongoing assessments help track progress and adjust learning paths dynamically. Systems like Duolingo and Babbel use AI algorithms to adjust the difficulty and type of content based on the learner's performance.

AI can recommend specific exercises, readings, or multimedia resources that align with the student's current level and learning goals.

AI provides instant feedback on assignments, quizzes, and practice exercises, helping students understand their mistakes and learn from them. Based on common errors and progress, AI can offer personalized tips and strategies to improve specific language skills. AI can identify a student's preferred learning style and adapt content presentation accordingly, whether through videos, audio recordings, or interactive activities. AI adjusts the pace of learning and provides scaffolding, such as hints or step-by-step guides, to ensure that students are neither bored nor overwhelmed. Learners can access dashboards that show their progress, strengths, and areas needing improvement. Teachers receive detailed reports on student performance, allowing them to intervene when necessary and adjust their teaching strategies.

Personalized learning paths, powered by AI, hold significant potential to transform EFL education by offering tailored, engaging, and effective learning experiences. By implementing these strategies

thoughtfully, educators can enhance student outcomes and foster a more dynamic and responsive learning environment.

Customizable Learning Plans: Software can develop specific lesson plans that focus on areas where a student needs improvement, such as grammar, vocabulary, or pronunciation.

AI-powered chatbots can simulate conversations with native speakers, providing students with opportunities to practice speaking and listening skills in real-time. Integrating AI-powered interactive chatbots and virtual assistants into the EFL (English as a Foreign Language) classroom can significantly enhance language learning. These tools provide students with real-time practice, personalized feedback, and engaging interactions that mimic real-world communication. Students can practice speaking and listening skills through simulated conversations with chatbots. AI provides immediate corrections and suggestions, helping students learn from their mistakes on the spot. Chatbots can adapt conversations based on the learner's proficiency level, interests, and learning goals. Virtual assistants track student performance over time, offering personalized recommendations and exercises. Engaging dialogues and interactive scenarios make learning more enjoyable and less intimidating. Some chatbots incorporate game-like elements, such as rewards and challenges, to keep students motivated. Students can practice anytime and anywhere, making learning more flexible. Chatbots can provide visual, auditory, and text-based interactions to cater to different learning preferences.

Interactive chatbots and virtual assistants offer valuable tools for enhancing EFL education. By providing real-time practice, personalized feedback, and engaging interactions, these AI-driven tools can significantly improve language learning outcomes. Thoughtful integration of chatbots and virtual assistants, combined with traditional teaching methods, can create a dynamic and effective learning environment tailored to the needs of each student.

Implementation: Language Practice Bots: Chatbots like Replika or Google Assistant can engage students in conversations, offering instant feedback and corrections.

Virtual Classrooms: AI can facilitate virtual classrooms where students interact with both human teachers and AI assistants, enhancing their speaking and listening skills.

AI can provide instant feedback on assignments, quizzes, and speaking exercises, allowing students to understand their mistakes and learn from them promptly. Automated assessment and feedback systems powered by AI can greatly enhance the learning experience in the English as a Foreign Language (EFL) classroom. These systems provide immediate, objective, and detailed evaluations, helping students and teachers alike.

Students receive immediate feedback on their assignments, enabling them to understand and correct their mistakes promptly. The rapid turnaround allows for more frequent practice and continuous improvement. Automated systems ensure consistent grading standards, eliminating subjective bias. Provides detailed breakdowns of student performance, highlighting specific areas for improvement. Reduces the workload for teachers by automating routine assessments, allowing them to focus on more personalized instruction. Can handle large volumes of assessments efficiently, making it ideal for larger classes.

Automated assessment and feedback systems offer powerful tools for enhancing the EFL learning experience. By providing immediate, objective, and detailed evaluations, these systems support continuous improvement and efficient teaching. Careful selection and integration of automated tools, combined with teacher oversight and personalized feedback, can create a robust and effective language learning environment tailored to the needs of each student.

AI can create gamified learning experiences that make language learning more engaging and fun. By incorporating elements of game design, students are motivated to practice more frequently.

Gamification involves incorporating game-like elements into non-game contexts, such as education, to increase engagement and motivation. In the English as a Foreign Language (EFL) classroom, gamification can make learning more interactive, enjoyable, and effective.

Completing levels and earning rewards gives students a sense of accomplishment. Games and interactive elements keep students engaged and focused on learning activities. Making learning fun encourages students to participate more willingly. Repetitive practice through games helps reinforce language skills and improves retention.

Engaging with content actively rather than passively listening or reading improves memory and understanding. Multiplayer games and challenges promote social interaction and teamwork among students. Students can learn from each other through collaborative game activities.

Gamification can significantly enhance engagement and motivation in the EFL classroom by making learning interactive, fun, and rewarding. By thoughtfully integrating game elements into language learning activities, educators can create a dynamic and effective learning environment that encourages active participation and continuous improvement. Balancing gamified activities with traditional teaching methods and ensuring inclusivity and educational relevance are key to the successful implementation of gamification in EFL education.

Progress Tracking and Rewards: AI can monitor student progress and provide rewards or badges for reaching milestones, encouraging continuous learning.

AI can analyze large amounts of data to provide teachers with insights into student performance and learning trends, helping them to make informed decisions about their teaching strategies.

Utilizing data-driven insights allows teachers to make informed decisions about their instructional strategies and tailor their teaching to meet the needs of their students more effectively. In the EFL (English as a Foreign Language) classroom, leveraging data can enhance student outcomes by providing targeted support and personalized learning experiences. Data helps in creating individualized learning plans based on students' strengths and weaknesses. Identify students who need additional support and provide targeted interventions to address specific challenges. Track student progress over time to ensure they are meeting learning objectives. Detect potential issues early and intervene before they become significant problems.

Allocate resources effectively based on data insights, ensuring that time and effort are spent where they are needed most. Focus teaching efforts on areas where students struggle the most, improving overall efficiency.

Data-driven insights can significantly enhance the effectiveness of teaching in the EFL classroom by providing a clear understanding of student performance and engagement. By utilizing the right tools and strategies, educators can personalize instruction, improve student outcomes, and efficiently allocate resources. Overcoming challenges related to data privacy, quality, and integration is essential to fully leverage the benefits of data-driven teaching. With proper implementation and continuous professional development, data-driven insights can transform the EFL educational experience. AI can predict which students might struggle and suggest interventions before issues become critical.

AI can help create immersive learning environments that expose students to cultural and contextual nuances of the English language, aiding in a deeper understanding and better communication skills.

Cultural and contextual learning involves integrating cultural elements and real-life contexts into language instruction to enhance understanding and engagement. In the EFL (English as a Foreign Language) classroom, this approach not only improves language skills but also fosters cultural awareness and appreciation. Students grasp language concepts better when they are presented in familiar and meaningful contexts. Understanding cultural references and nuances helps students use the language more appropriately and naturally. Culturally relevant content engages students by connecting language learning to their interests and experiences. Cultural activities and real-life scenarios make learning more interactive and enjoyable. Contextual learning emphasizes practical language use, preparing students for real-world communication. Developing cultural awareness enables students to communicate more effectively and appropriately in diverse settings.

Integrating cultural and contextual learning into the EFL classroom enriches the educational experience by making language learning more relevant, engaging, and practical. By incorporating authentic materials, real-life scenarios, and cross-cultural comparisons, educators can enhance students' language proficiency and cultural competence. Thoughtful implementation, cultural sensitivity, and effective use of resources are key to creating a dynamic and inclusive learning environment that prepares students for real-world communication in a global context.

AI has the potential to transform EFL education by offering personalized, interactive, and engaging learning experiences. By leveraging AI technologies, educators can provide more effective and efficient language instruction, ultimately enhancing student outcomes and fostering a love for learning English.

Bibliography:

Alkhatib, H., *The Impact of Artificial Intelligence on Language Learning*. Language Learning Journal. Londra. 2019. pp. 243-257.

Brown, H. D., *Principles of Language Learning and Teaching* (5th ed.). Pearson Education. New York. 2007.

Healey, D., *Gamification in Language Learning: Engaging Students with AI Technologies*. TESOL Journal. Alexandria (VA). 2018. pp. 752-767.

Levy, M., Stockwell, G., *CALL Dimensions: Options and Issues in Computer-Assisted Language Learning*. Lawrence Erlbaum Associates. Mahwah (NJ). 2006.

Luckin, R., Holmes, W., Griffiths, M., Forcier, L. B., *Intelligence Unleashed: An Argument for AI in Education*. Pearson. Londra. 2016.

Reinders, H., Benson, P., *Research Agenda: Language Learning and Digital Technology*. Language Teaching. Cambridge. 2017. pp. 522-536.

Warschauer, M., Grimes, D., *Automated Writing Assessment in the Classroom*. Pedagogies: An International Journal. Londra. 2008. pp. 22-36.

STRATEGII DIVERSE DE PREDARE-EVALUARE

Profesor educație timpurie Florina Alina PASCU

Grădinița cu Program Prelungit „Floare albastră”, Craiova, Dolj

„Elevii trebuie să-și spună unii altora și să spună lumii ceea ce știu – pentru a afla ce știu.

Spunând, vor învăța. Spunând, vor interpreta lumea așa cum o văd ei, pentru noi, ceilalți.”

(Judith Renyi)

Rezumat

Un învățământ modern bine conceput încurajează inițiativa, spontaneitatea și creativitatea elevilor, în timp ce profesorul dobândește un rol de ghid, îndrumător și coparticipant alături de elevi, depășind funcția tradițională de simplu furnizor de informații. Utilizarea metodelor interactive de predare-învățare contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ, având un caracter activ-participativ și o valoare formativă reală asupra personalității elevilor, valorificând întreg potențialul uman și stimulând autoinstruirea treptată. Maria Montessori consideră copilul „punctul cel mai fraged al vieții, în care totul se poate încă hotări și înnoi”, subliniind importanța dezvoltării creativității și a resurselor interne ale acestuia. Metodele de învățământ reprezintă căile practice prin care idealul educațional se transformă în formarea multilaterală a elevilor, iar profesorul, aplicând principiile psihologiei contemporane, urmărește obținerea celor mai bune rezultate cu mijloace adecvate. Strategiile didactice urmăresc stabilirea relațiilor optime între activitatea profesorului și cea a elevului, adaptându-se la particularitățile psihologice, de vârstă și individuale ale acestora, astfel încât adolescenții, cu gândirea lor abstractă și logică, să poată înțelege esența fenomenelor, să redescopere teoriile prin efort propriu și să se mobilizeze eficient pentru atingerea scopurilor educaționale.

Un învățământ modern, bine conceput permite inițiativa, spontaneitatea și creativitatea copiilor, dar și dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valențe, depășind optica tradițională prin care era un furnizor de informații. În organizarea unui învățământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activitățile desfășurate. El însoțește și încadrează copilul pe drumul spre cunoaștere. Utilizarea metodelor interactive de predare – învățare în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ și o reală valoare activ – formativă asupra personalității elevului. Metodele interactive de grup sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe. Interactivitatea presupune o învățare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii și argumente, crează situații de învățare centrate pe disponibilitatea și dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă

și activă, pe influența reciprocă din interiorul microgrupurilor și interacțiunea socială a membrilor unui grup. Implementarea acestor instrumente didactice moderne presupune un cumul de calități și disponibilități din partea cadrului didactic: receptivitate la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorință de autoperfecționare, gândire reflexivă și modernă, creativitate, inteligența de a accepta noul și o mare flexibilitate în concepții. În cadrul activității didactice am sesizat ceea ce înseamnă pentru elevi aplicarea metodelor activ-interactive. Acestea îmbină munca individuală cu munca în echipă și în colectiv, dezvoltă copiilor o motivație intrinsecă, implică întreg colectivul, elevul devine obiect și subiect al actului de instruire și educare, îmbină armonios învățarea individuală cu învățarea socială, stabilesc relații de colaborare și comunicare între membrii unui grup.

Maria Montessori numește copilul ca fiind „punctul cel mai fraged al vieții, în care totul se poate încă hotărî, în care totul se poate încă înnoi”, căci acolo, „totul palpită arzând de viață, acolo sunt ascunse tainele sufletului, acolo se plămădește creațiunea omului”. În cadrul învățării școlare trebuie să se urmărească valorificarea pleneră a potențialului uman prin antrenarea pe toate planurile a forțelor energetice ale elevului, declanșarea și dirijarea mecanismelor învățării, cu acordarea treptată a unei libertăți crescânde până la autoinstruire și autoînvățare.

Metodele de învățământ reprezintă căile de transformare în practică a idealului educațional, de dezvoltare multilaterală a personalității elevilor, căile prin care aceștia se instruiesc și se formează sub îndrumarea cadrelor didactice. În activitatea de predare, profesorul, aplicând principiile moderne ale psihologiei contemporane, urmărește obținerea de rezultate cât mai bune cu mijloace cât mai adecvate și potrivite scopului urmărit.

Strategiile didactice urmăresc formarea și stabilizarea relațiilor optime între activitatea de predare a profesorului și cea de învățare a elevului, în strânsă legătură cu particularitățile psihologice de vârstă și individuale ale elevilor, precum și cu condițiile concrete în care se desfășoară activitatea didactică. Alegerea strategiilor didactice trebuie să țină cont de dezvoltarea psihică a elevului, de faptul că adolescentul are gândirea predominant abstractă, logică, înțelege esența fenomenelor, este la vârsta redescoperirii teoriilor științifice prin efort propriu și se poate mobiliza cu succes pentru realizarea unui scop. Ținând cont de dezvoltarea psihică a elevului, de conținutul informațional, de particularitățile individuale, profesorul, urmărind multiple scopuri instructive și educative, alege și folosește diferite strategii didactice, urmărind să asigure o învățare independentă, creatoare care determină o eficiență sporită procesului de asimilare a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor.

Orice strategie este rezultatul interacțiunii mai multor metode și procedee. În mod obișnuit, profesorul folosește pentru predarea unei lecții mai multe metode de învățământ. Alegerea metodelor se

face ținând cont de realizarea scopului urmărit, de dezvoltarea elevilor, specificul lecției respective precum și de mijloacele de învățământ care-i sunt la dispoziție.

Bibliografie:

Bocoș, M., *Instruire interactivă*, Editura Press Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2002.

Ionescu, M., Radu, I., *Didactica modernă*, Dacia, Cluj-Napoca, 1995.

Breben, S., Gongea, E., *Metode interactive de grup*, Arves, Craiova, 2002.

TEHNOLOGIA CA SPRIJIN REAL ÎN FORMAREA COMPETENȚELOR ELEVILOR DIN CICLUL PRIMAR

Învățător Maria Adina PĂUN

Școala Gimnazială „Sf. Gheorghe”, Craiova, Dolj

Profesor învățământ primar Ileana Monica BĂRBULESCU

Școala Gimnazială „Sf. Gheorghe”, Craiova, Dolj

Transformările din societatea actuală ne arată cu claritate că educația se află în fața unui moment decisiv. Digitalizarea, un fenomen care inițial părea un lux sau o direcție viitoare, a ajuns să fie o parte firească a vieții de zi cu zi, inclusiv în școală. În învățământul primar, unde încă domină emoția, jocul, experiența directă și relația apropiată dintre elev și învățător, integrarea tehnologiei pare la început o provocare.

Cu toate acestea, experiența ultimilor ani mi-a arătat că digitalizarea, făcută cu măsură și discernământ, nu diminuează farmecul acestei etape de școlaritate, ci poate să-l completeze și să-l sprijine.

Atunci când am introdus primele resurse digitale în orele mele, am făcut-o cu o oarecare rezervă. Îmi era teamă să nu pierd din naturalețea interacțiunilor cu elevii sau din ritmul învățării tradiționale, la care țin foarte mult. Copiii din ciclul primar au nevoie de scris de mână, de manipulare directă a materialelor, de discuții, de contact vizual, de un ritm care să le permită înțelegerea profundă. Totuși, odată cu primele încercări, am observat că tehnologia poate crea punți între modalitățile clasice de învățare și nevoile copilului contemporan.

Astfel, la lecțiile de comunicare în limba română, imaginile dinamice și fragmentele audio au adus o nouă energie. De exemplu, într-o lecție despre descrierea personajelor, am folosit o aplicație care permitea redarea unor ilustrații animate. Copiii au început, firesc, să povestească ceea ce vedeau, să numească trăsături, să intuiască emoții. Un elev care până atunci participa mai puțin a ridicat mâna și a spus: „Pare supărat pentru că i se mișcă sprâncenele.” Acest detaliu, minor la prima vedere, arată cât de mult poate dezvălui un suport vizual bine ales. Copilul nu ar fi observat un astfel de aspect într-o imagine statică din manual.

La matematică, folosirea aplicațiilor interactive a avut un impact neașteptat. Într-o lecție despre numerele naturale, aplicația permitea adăugarea și îndepărtarea unor obiecte virtuale, exact ca într-o operație de adunare sau scădere cu suport concret. Copiii vedeau în timp real cum se schimbă grupările, iar cei care aveau dificultăți în înțelegerea algoritmilor au început să capete mai multă încredere. S-a observat un efect interesant: elevii care de obicei terminau repede sarcinile au început să își testeze singuri ideile, explorând fără presiune și ieșind din tiparul exercițiilor standard. Se vedea că tehnologia reușea să activeze curiozitatea în mod natural.

Integrarea instrumentelor digitale a favorizat și dezvoltarea competențelor de autonomie. La începutul anului școlar, am introdus o platformă prin care elevii puteau primi sarcini scurte, cu feedback imediat. La primele activități, elevii aveau nevoie de ghidaj aproape permanent, însă după câteva săptămâni am observat că înțeleg intuitiv modul de funcționare. Unii își verificau singuri rezultatele, alții reveneau la un exercițiu pentru a-l îmbunătăți. Toate acestea au produs o schimbare de atitudine față de greșeli: greșeala nu mai era privită cu teamă, ci ca parte a unei încercări firești. La vârste atât de fragede, această schimbare de perspectivă este mai importantă decât orice rezultat imediat.

În același timp, tehnologia s-a dovedit un sprijin real în activitățile cu caracter ludic. Jocurile educative, incluse în anumite momente ale lecției, îi determină pe elevi să participe cu entuziasm. Într-o lecție despre animale, am folosit un joc de identificare a sunetelor. Elevii ascultau diferite fragmente audio și trebuiau să recunoască animalul. S-a creat o atmosferă de joc autentic, în care învățarea se realiza aproape fără efort, natural. Copiii se bucurau, comentau între ei, așteptau cu nerăbdare următorul sunet. Inclusiv elevii care, de obicei, se implicau mai greu, au început să participe activ, iar o fetiță foarte timidă a solicitat să repete un sunet pentru a fi sigură că a identificat corect. Momentul acela m-a convins că tehnologia poate aduce la suprafață resurse interioare pe care copilul nu le exprimă în contexte tradiționale.

Totuși, digitalizarea nu presupune o renunțare la metodele clasice. Consider că rolul meu, ca învățător, este să păstrez un echilibru între cele două direcții. Elevii continuă să scrie în caiete, să decupeze, să coloreze, să modeleze, să construiască.

Aceste activități sunt esențiale pentru dezvoltarea motricității fine și pentru exersarea răbdării. Însă în momente în care imaginea, sunetul sau interactivitatea pot adăuga un plus de claritate, aleg să folosesc tehnologia. Uneori, o explicație proiectată, combinată cu o discuție în clasă, poate scurta drumul către înțelegere. Alteori, o animație poate să clarifice ceea ce niciun desen static nu poate reda.

Am remarcat și un efect colateral al digitalizării: schimbarea relației dintre elevi. În momentele în care folosim instrumente digitale, elevii tind să colaboreze spontan, să își arate unii altora ce au

descoperit, să ofere ajutor colegilor care întâmpină dificultăți. Fără să le cer explicit, se creează o atmosferă de cooperare, în care copilul care pricepe mai repede devine un sprijin pentru ceilalți. Această solidaritate între elevi este deosebit de valoroasă în ciclul primar și este un efect pe care nu îl anticipasem.

Sigur că există și limite. Nu toți elevii au acasă acces la dispozitive sau la internet, ceea ce creează uneori diferențe în ritmul de lucru. La fel, tehnologia poate crea dependență de stimuli vizuali puternici, de aceea consider necesar ca profesorul să dozeze cu atenție activitățile digitale. În unele zile, aleg deliberat să nu folosesc tehnologia, pentru a-i ajuta pe elevi să își dezvolte răbdarea, concentrarea și capacitatea de a lucra cu materiale tradiționale. În clasele primare, echilibrul este cheia.

O preocupare permanentă rămâne siguranța digitală. Chiar dacă elevii din ciclul primar nu sunt încă utilizatori independenți ai tehnologiei, consider important să le vorbesc despre reguli simple: să nu dea date personale, să închidă un site necunoscut, să îi întrebe pe adulți înainte de a accesa orice material. Deși par lucruri mărunte, aceste discuții construiesc de timpuriu o atitudine responsabilă.

Digitalizarea m-a învățat și pe mine să fiu mai flexibilă. Am învățat, uneori prin încercări repetate, cum să folosesc platforme, cum să adaptez un exercițiu, cum să îmbin resursele. Am descoperit că nu este nevoie să știu totul de la început, ci să fiu dispusă să explorez. Întotdeauna le spun colegilor că, dacă încercăm, tehnologia devine un aliat, nu o povară.

În final, cred cu tărie că digitalizarea în învățământul primar nu este despre dispozitive, ci despre calitatea învățării. Copiii au nevoie în continuare de prezență, de răbdare, de sprijin, de emoție, de contact uman. Tehnologia nu va înlocui niciodată aceste nevoi. Dar poate să le susțină, să le îmbogățească și să ofere copiilor experiențe de învățare adaptate lumii în care trăiesc. Rolul nostru este să păstrăm măsura, să rămânem ancorați în pedagogie și, în același timp, deschiși la nou. Doar astfel digitalizarea devine o resursă reală, nu un scop în sine.

Bibliografie:

Cerghit, I., *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006.

European Commission, *Digital Education Action Plan*, Bruxelles, 2020.

Jucan, D., *Educația în era digitală*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2021.

Mândruț, O., *Pedagogie pentru învățământul primar*, Editura Polirom, Iași, 2017.

DE LA CRETĂ LA CLICK: TEHNOLOGIA CA PUNTE ÎNTRE PREDARE- ÎNVĂȚARE-EVALUARE ÎN STUDIUL LIMBII ROMÂNE ȘI AL LIMBII ENGLEZE

Profesor Maria-Mădălina POIANĂ
Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova, Dolj
Profesor Mădălina Mihaela DĂESCU
Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova, Dolj

Rezumat

În cele ce urmează vom analiza importanța integrării noilor tehnologii în procesul de predare-învățare-evaluare, cu aplicabilitate la disciplinele Limba și literatura română și Limba engleză, într-un context educațional marcat de digitalizare accelerată. Pornind de la necesitatea adaptării școlii la profilul elevului contemporan, textul evidențiază modul în care tehnologia contribuie la modernizarea demersului didactic și la creșterea eficienței actului educațional. În etapa de predare, utilizarea resurselor multimedia, a platformelor educaționale și a aplicațiilor interactive facilitează înțelegerea conținuturilor, stimulează interesul elevilor și diversifică strategiile didactice. Procesul de învățare este susținut prin dezvoltarea autonomiei, a colaborării și a creativității elevilor, care pot realiza proiecte digitale, portofolii electronice sau activități interactive adaptate ritmului propriu. Evaluarea asistată de tehnologie permite utilizarea unor instrumente moderne, oferind feedback rapid și obiectiv și punând accent pe evaluarea continuă și formativă. Subliniem, de asemenea, avantajele și provocările integrării tehnologiei, evidențiind necesitatea unui echilibru între metodele tradiționale și cele moderne. Concluzia accentuează rolul esențial al profesorului în utilizarea responsabilă și pedagogică a tehnologiei pentru formarea unor elevi competenți și adaptați societății actuale.

În contextul societății contemporane, profund influențată de digitalizare și de evoluția rapidă a tehnologiilor informaționale, sistemul educațional se află într-un proces continuu de adaptare și transformare. Școala nu mai poate funcționa exclusiv prin metode tradiționale, centrate pe profesor și pe transmiterea unilaterală a informației, ci trebuie să răspundă nevoilor unei generații de elevi familiarizați cu mediul digital. Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare-învățare-evaluare reprezintă, astfel, o necesitate, nu doar o opțiune, contribuind la eficientizarea actului educațional și la creșterea motivației pentru învățare. Disciplinele Limba și literatura română și Limba engleză oferă un cadru deosebit de favorabil utilizării resurselor digitale, datorită caracterului lor comunicativ, creativ și interdisciplinar.

Rolul noilor tehnologii în procesul de predare

În etapa de predare, noile tehnologii facilitează diversificarea strategiilor didactice și adaptarea acestora la stilurile de învățare ale elevilor. Utilizarea prezentărilor multimedia, a platformelor educaționale, a manualelor digitale sau a aplicațiilor interactive transformă lecția într-un demers atractiv și dinamic. La disciplina Limba și literatura română, profesorul poate valorifica materiale audio-video, fragmente de filme artistice sau documentare, înregistrări de lecturi expresive ori resurse online care contextualizează opera literară și epoca în care a fost creată. Astfel, elevii pot înțelege mai ușor mesajul textului și pot face conexiuni între literatură și realitatea culturală.

În predarea limbii engleze, tehnologia are un rol esențial în expunerea elevilor la limba autentică. Platformele de învățare, videoclipurile educaționale, podcasturile sau aplicațiile de tip „language learning” oferă modele corecte de pronunție, intonație și vocabular actual. De asemenea, utilizarea tablei interactive sau a aplicațiilor de tip quiz stimulează participarea activă și învățarea prin descoperire. Profesorul devine un facilitator al cunoașterii, ghidând elevii în explorarea resurselor digitale și în construirea propriului parcurs de învățare.

Tehnologia în procesul de învățare

În etapa de învățare, noile tehnologii sprijină dezvoltarea autonomiei elevilor și învățarea colaborativă. Accesul rapid la informație și la resurse variate permite elevilor să aprofundeze conținuturile studiate și să învețe în ritm propriu. La Limba și literatura română, elevii pot realiza proiecte digitale, prezentări, bloguri literare sau portofolii electronice, în care să includă eseuri, recenzii, creații proprii sau interpretări personale ale textelor studiate. Acest tip de activitate stimulează gândirea critică, creativitatea și capacitatea de argumentare.

În cazul limbii engleze, învățarea este îmbunătățită prin utilizarea platformelor online care încurajează exersarea competențelor de comunicare. Forumurile, aplicațiile de conversație, jocurile educative sau colaborările internaționale (eTwinning, schimburi virtuale) creează contexte reale de utilizare a limbii. Elevii sunt motivați să comunice, să greșească și să își corecteze erorile într-un mediu sigur și prietenos. În plus, tehnologia facilitează învățarea diferențiată, permițând adaptarea sarcinilor la nivelul fiecărui elev.

Evaluarea asistată de tehnologie

Evaluarea reprezintă o componentă esențială a procesului educațional, iar integrarea noilor tehnologii aduce beneficii semnificative în acest sens. Instrumentele digitale permit realizarea unor evaluări variate, obiective și eficiente, oferind feedback imediat și relevant. Testele online, chestionarele interactive, aplicațiile de tip Kahoot, Quizizz sau Google Forms sunt utilizate atât la Limba română, cât

și la Limba engleză, pentru verificarea cunoștințelor de vocabular, gramatică, înțelegerea textului sau competențele de analiză literară.

La Limba și literatura română, evaluarea digitală poate include realizarea de eseuri electronice, portofolii digitale sau proiecte multimedia, care reflectă progresul elevului pe termen lung. Aceste forme alternative de evaluare pun accent pe proces, nu doar pe rezultat, și încurajează autoevaluarea și reflecția asupra propriei învățări. În cazul limbii engleze, tehnologia permite evaluarea competențelor de ascultare și vorbire prin înregistrări audio sau video, aspect dificil de realizat prin metode tradiționale.

Avantaje și provocări ale integrării tehnologiei

Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare aduce numeroase avantaje: creșterea motivației elevilor, accesul la resurse variate, dezvoltarea competențelor digitale și a gândirii critice, precum și eficientizarea timpului didactic. Atât la Limba română, cât și la Limba engleză, tehnologia contribuie la formarea unor competențe esențiale pentru societatea actuală, precum comunicarea eficientă, colaborarea și adaptabilitatea.

Cu toate acestea, utilizarea tehnologiei implică și anumite provocări. Accesul inegal la dispozitive digitale, lipsa competențelor digitale ale unor cadre didactice sau riscul utilizării excesive a tehnologiei pot afecta calitatea actului educațional. De aceea, este necesară o integrare echilibrată, în care tehnologia să completeze metodele tradiționale, nu să le înlocuiască complet.

În concluzie, integrarea noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare reprezintă un pas esențial în modernizarea educației și în adaptarea acesteia la cerințele societății contemporane. Disciplinele Limba și literatura română și Limba engleză beneficiază în mod deosebit de pe urma utilizării resurselor digitale, care îmbogățesc experiența de învățare și contribuie la formarea unor elevi activi, creativi și autonomi. Rolul profesorului rămâne fundamental, acesta având responsabilitatea de a selecta și utiliza tehnologia într-un mod pedagogic, echilibrat și eficient, astfel încât procesul educațional să devină relevant și valoros pentru fiecare elev.

Bibliografie:

Cerghit, I., *Metode de învățământ*. Polirom, Iași, 2006.

Cucoș, C., *Pedagogie*. Polirom, Iași, 2014.

Joița, E., *Management educațional și strategii didactice*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.

OECD, *Students, Computers and Learning: Making the Connection*, OECD Publishing, Paris, 2015.

- Redecker, C., *European Framework for the Digital Competence of Educators (DigCompEdu)*. Publications Office of the European Union, Luxembourg, 2017.
- Stan, E., *Evaluarea educațională*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2013.
- Tomlinson, B., *Developing Materials for Language Teaching*. Bloomsbury, London, 2013.
- Ur, P., *A Course in Language Teaching: Practice and Theory*. Cambridge University Press, Cambridge, 2012.
- Voiculescu, E., *Evaluarea în învățământul preuniversitar*. Aramis, București, 2001.
- Zaharia, S., *Didactica limbii și literaturii române*. Editura Universitară, București, 2018.

INTERACTIVE AND CROSS-CURRICULAR APPROACHES TO EDUCATION FOR SUSTAINABILITY

Profesor Daniela Maria POPA

“Tudor Vladimirescu” National Military High School, Craiova, Dolj

Profesor Verona-Elena POPA

“Tudor Vladimirescu” National Military High School, Craiova, Dolj

Abstract

Education for Sustainability has become a strategic response to European and global ecological challenges, climate change, and the urgent need for responsible citizenship. Drawing on insights from the Erasmus+ course “Green Democracy for a Sustainable Future”, this article explores how interactive, innovative, and cross-curricular teaching methodologies - integrating ecological education with English language learning and social sciences - can support the development of green competences, critical thinking, and democratic participation. Based on international research and policy frameworks, the paper highlights best practices aligned with the program of a multidisciplinary round table on sustainability education.

Why Education for Sustainability?

Education for Sustainability goes beyond traditional environmental education by addressing the complex interconnections between ecological integrity, social justice, economic responsibility, and democratic participation. In the context of accelerating climate change, biodiversity loss, and resource overconsumption - symbolized by “Earth Overshoot Day” -schools are increasingly recognized as key agents of change.

International studies emphasize that Education for Sustainability equips learners with the knowledge, skills, values, and attitudes necessary to act responsibly for present and future generations (UNESCO, 2017). It comes as no surprise that responsibility for the future is therefore shared among educators, institutions, policymakers, and learners themselves.

From Environmental Education to Green Democracy

While environmental education traditionally focuses on ecological knowledge and awareness, Education for Sustainability integrates a broader perspective, including citizenship, ethics, and participation in decision-making processes - often referred to as “green democracy”. This approach encourages learners to critically interpret environmental issues, understand rights and responsibilities, and actively contribute

to sustainable solutions at local and global levels. Comparative research (Tilbury, 2011) shows that EfS differs from environmental education by:

- Emphasizing systems thinking and interdisciplinarity;
- Linking environmental issues with social and economic dimensions;
- Promoting action-oriented and participatory learning.

Interactive and Innovative Teaching Methodologies

To move from theory to practice, in line with the title and objectives of the round table, this article highlights a range of learner-centered methodologies proven effective in sustainability education:

- ***Fishbone Diagram (Cause–Effect Analysis)***: Used to explore the multiple causes of climate change, integrating scientific reasoning, geography, and civic education.
- ***Six Thinking Hats***: Encourages parallel thinking and democratic dialogue on citizens’ rights and responsibilities related to sustainability.
- ***D.I.E. Exercise (Describe–Interpret–Evaluate)***: Applied to plastic pollution, fostering critical thinking, media literacy, and ethical reflection.
- ***PhotoVoice and Outdoor Learning***: Learners document biodiversity and environmental issues through photography, combining ecological observation, visual literacy, and language skills.
- ***Project-Based Learning (PBL)***: Development of a “Waste Manifesto” (posters, videos, digital stories) integrates ICT, arts, English, and environmental science.

Research confirms that experiential and participatory methods significantly increase student engagement and pro-environmental behavior (Kolb, 2015; OECD, 2020).

Cross-Curricular Integration: Practice-Oriented School Case Studies

Education for Sustainability becomes meaningful when translated into concrete school practices. The following illustrative case studies, inspired by the program activities, demonstrate how cross-curricular integration functions in real educational contexts:

❖ Case Study 1: Climate Change Through English and Science

Lower- and upper-secondary students investigate climate change using Fishbone diagrams. In science classes, learners could identify causes (greenhouse gas emissions, deforestation, overconsumption), while in English lessons they could debate solutions, write argumentative essays, and deliver oral presentations. Research shows that content and language integrated learning (CLIL) enhances both subject understanding and language proficiency (Coyle et al., 2010).

❖ Case Study 2: Earth Overshoot Day and Ecological Footprint Projects

Students calculate their ecological footprints using mathematical and geographical data, then interpret results in civic education classes. Outcomes might include infographics, reflective journals, and school-wide awareness campaigns. Such project-based learning approaches have been shown to improve systems thinking and sustainability literacy (OECD, 2020).

❖ **Case Study 3: Plastic Pollution and Democratic Participation**

Through the D.I.E. exercise, students analyze plastic pollution at school level. They document findings through PhotoVoice activities and propose policy changes to school management. This participatory approach supports democratic competences and aligns with green democracy principles (UNESCO, 2017).

What Is a Green School and How to Green It? Practical Models

A “green school” functions as a real-life laboratory where sustainability principles are embedded into everyday practices. Practical school-based models include:

- ❖ **Waste Reduction Programs:** Student-led audits followed by action plans to reduce plastic and paper waste.
- ❖ **Intercultural Sustainability Events:** Collaborative intercultural activities where students explore and present sustainability practices from different countries, fostering geographical awareness, social understanding, and communication skills in a foreign language.
- ❖ **Green Committees:** Mixed teams of students and teachers responsible for monitoring sustainability goals.

Empirical studies indicate that whole-school approaches significantly increase long-term pro-environmental behaviors among students (Evans et al., 2017).

The Teacher’s Role and the ECO Green Toolkit

Teachers play a pivotal role as facilitators, mentors, and change agents. The “ECO Green Toolkit for Educators” supports teaching environmental education through multiple disciplines, reinforcing methodological diversity and reflective practice. Studies highlight that teacher professional development is essential for successful Education for Sustainability implementation (Evans et al., 2017).

Conclusions

Interactive, innovative, and cross-curricular methodologies are fundamental to effective Education for Sustainability. By combining ecological education with language learning and socio-human sciences, schools can foster informed, responsible, and active citizens.

Future collaboration, project-based partnerships, and reflective practices—concluded through discussions, summaries, and certification—ensure the sustainability of learning outcomes beyond the classroom.

Bibliography:

- Drake, S. M., Reid, J., *Integrated Curriculum as an Effective Way to Teach 21st Century Capabilities*. In “Asia Pacific Journal of Educational Research”, vol. 3, no. 1, pp. 31–50, 2020.
- Evans, N., Stevenson, R. B., Lasen, M., Ferreira, J.-A., & Davis, J., *Approaches to Embedding Sustainability in Teacher Education: A Synthesis of the Literature*. In “Teaching and Teacher Education”, vol. 63, pp. 405–417, 2017. <https://doi.org/10.1016/j.tate.2017.01.013>.
- Kolb, D. A., *Experiential Learning: Experience as the Source of Learning and Development*, 2nd ed., Pearson Education, 2015.
- OECD, *Education for Sustainable Development: Learning Objectives*, OECD Publishing, 2020. <https://doi.org/10.1787/3b4d6a59-en>
- Sterling, S., & Orr, S., *Sustainable Education: Re-visioning Learning and Change*, Green Books, 2001.
- Tilbury, D., *Education for Sustainable Development: An Expert Review of Processes and Learning*, UNESCO, 2011.
- UNESCO, *Education for Sustainable Development Goals: Learning Objectives*, UNESCO Publishing, 2017.

METODE INTERACTIVE FOLOSITE ÎN PROCESUL INSTRUCTIV- EDUCATIV

PIPP. Ramona POPA

Școala Gimnazială „C-Tin Gheorghită”, Podari, Dolj

PIPP. Mara TEODORESCU

Școala Gimnazială „C-Tin Gheorghită”, Podari, Dolj

Rezumat

Instruirea interactivă este asociată cu un tip superior de învățare, numit învățare interactivă care presupune că educația pune la dispoziția elevului/studentului un mediu interactiv și creativ care să-i permită să conștientizeze nivelul propriei cunoașteri și a diversității modalităților de cunoaștere, să problematizeze, să asculte, să discute, să rezolve, să aplice, să cerceteze, să descopere etc. Metodele activ-participative presupun activism, curiozitate intrinsecă, dorința de a observa, a explica, a explora, a descoperi. Sunt considerate activ-participative acele metode care mobilizează energiile elevului, care îl ajută să își concentreze atenția, să-i stârnească curiozitatea. Metodele activ-participative pun accent pe cunoașterea operațională, pe învățarea prin acțiune, aduc elevii în contact nemijlocit cu situațiile de viață reală. Rolul profesorului este de a organiza învățarea, de a susține efortul elevilor și de a nu lua asupra lui, integral sau parțial, această strădanie. Se subînțelege că metodele activparticipative sunt mai dificil de aplicat în practică și din acest motiv necesită o muncă mai atentă și diferențiată. Astfel promovarea lor necesită o schimbare de atitudine din partea profesorului, și prin ea, o transformare a conduitei, la proprii săi elevi/studenti.

Instruirea interactivă este asociată cu un tip superior de învățare, numit învățare interactivă care presupune că educația pune la dispoziția elevului/studentului un mediu interactiv și creativ care să-i permită să conștientizeze nivelul propriei cunoașteri și a diversității modalităților de cunoaștere, să problematizeze, să asculte, să discute, să rezolve, să aplice, să cerceteze, să descopere etc.

Este un tip de învățare care are la bază implicarea individuală profundă - intelectuală, psihomotorie, afectivă și volitivă – a subiectului învățării în însușirea activă și creativă a cunoștințelor, în formarea și dezvoltarea abilităților și competențelor.

Atât în învățarea activă cât și în cea interactivă sunt angajate capacități și structuri cognitive, de imaginație care generează resurse creative și motivaționale. Sunt cazuri în care unii elevi apelează mai mult la memorie, la operații de memorare și de înțelegere; alții la gândire (capacitatea de a pune și de a rezolva probleme).

Pedagogia și instruirea interactivă operează cu metode, tehnici și mijloace educaționale centrate pe activitatea de învățare a elevului/studentului. Vorbim, astfel, despre o pedagogie centrată pe elev/student, care devine actor în actul educativ, în elaborarea de reglementări și reguli cu privire la ritm de lucru, stil de învățare, grile de lectură a realității determinate de particularități de personalitate, abilități de adaptare și afirmare socială.

Metodele activ-participative presupun activism, curiozitate intrinsecă, dorința de a observa, a explica, a explora, a descoperi. Sunt considerate activ-participative acele metode care mobilizează energiile elevului, care îl ajută să își concentreze atenția, să-i stârnească curiozitatea. Metodele activ-participative pun accent pe cunoașterea operațională, pe învățarea prin acțiune, aduc elevii în contact nemijlocit cu situațiile de viață reală. Aceste metode au caracter educativ, exemplu: lectura independentă, dialogul euristic, învățarea prin explorare și descoperire, discuțiile colective etc. Prin urmare, învățarea este o activitate personală, care aparține individului; este un act personal care implică elevul în totalitate.

În lucrul cu metodele moderne, profesorul joacă un rol esențial. Acesta trebuie să-și pună în joc toate cunoștințele sale și întreaga lui pricepere, nu pentru a transmite pur și simplu cunoștințe care urmează a fi însușite mecanic, ci pentru a insufla elevilor săi dorința de a le dobândi, prin ei înșiși, printr-un studiu cât mai activ și mai intens.

Rolul profesorului este de a organiza învățarea, de a susține efortul elevilor și de a nu lua asupra lui, integral sau parțial, această strădanie. Se subînțelege că metodele activparticipative sunt mai dificil de aplicat în practică și din acest motiv necesită o muncă mai atentă și diferențiată. Astfel promovarea lor necesită o schimbare de atitudine din partea profesorului, și prin ea, o transformare a conduitei, la proprii săi elevi/studenti.

Plecând de la o literatură în acest domeniu, Constantin Cucoș (2005, 2008, 2014), avansează următoarele clasificări posibile ale metodelor didactice, cu criteriile subsecvente:

- a) din punct de vedere istoric: • metode tradiționale, clasice (expunerea, conversația, exercițiul etc.); • metode moderne, de dată mai recentă (algoritmizarea, problematizarea, brainstorming-ul, instruirea programată etc.).
- b) în funcție de extensiunea sferei de aplicabilitate: • metode generale (expunerea, prelegerea, conversația, cursul magistral etc.); • metode particulare sau speciale (restrânse la predarea unor discipline de învățământ sau aplicabile pe anumite trepte ale instrucției și educației, cum ar fi exercițiul moral sau exercițiul matematic).

- c) pornind de la modalitatea principală de prezentare a cunoștințelor: • metode verbale, bazate pe cuvântul scris sau rostit; • metode intuitive, bazate pe observarea directă, concret-senzorială a obiectelor și fenomenelor realității sau a substitutelor acestora.
- d) după gradul de angajare a elevilor la lecție: • metode expositive sau pasive, centrate pe memoria reproductivă și pe ascultarea pasivă; • metode active, care suscită activitatea de explorare personală a realității.
- e) după funcția didactică principală: • cu funcția principală de predare și comunicare; • cu funcția principală de fixare și consolidare; • cu funcția principală de verificare și apreciere a rezultatelor muncii. f) după forma de organizare a muncii: • metode individuale, pentru fiecare elev în parte; • metode de predare-învățare în grupuri (de nivel sau omogene și pe grupe eterogene); • metode frontale, cu întreaga clasă; • metode combinate, prin alternări între variantele de mai sus. g) în funcție de axa învățare mecanică (prin receptare) – învățare conștientă (prin descoperire): • metode bazate pe învățarea prin receptare (expunerea, demonstrația cu caracter expositiv); • metode care aparțin preponderent descoperirii dirijate (conversația euristică, observația dirijată, instruirea programată, studiul de caz etc.); • metode de descoperire propriu-zisă (observarea independentă, exercițiul euristic, rezolvarea de probleme, brainstorming-ul etc.).

Am ales să dezvolt următoarele două metode:

A. **Interviul în trei trepte** (Temple, Steele și Meredith, 2003) este o metodă de învățare prin colaborare în cadrul căreia partenerii se interviează reciproc în legătură cu un anumit subiect.

1. Profesorul creează echipe de câte trei persoane, urmărește să se distribuie rolurile și să se decidă asupra schimbărilor ulterioare de rol.
2. Profesorul va distribui textele care vor fi citite și la care se vor adresa întrebări.
3. În timpul interviului (unul întreabă, altul răspunde), un al treilea membru al echipei exercită funcția de secretar/observator și înregistrează toate informațiile. Prin rotație, fiecare dintre participanți este interviat, interviator și observator.
4. Timpul pentru interviu este limitat 3-5-7 minute.
5. La nivelul grupului mare se vor discuta cele mai interesante întrebări din trei interviuri ale fiecărei echipe, se va face o generalizare a celor învățate, sau se vor ierarhiza informațiile în funcție de un criteriu ales.
6. Se poate solicita, într-o a treia etapă a exercițiului, să utilizeze, să aplice, să implementeze, într-o anumită formă, ideile principale învățate.

B. **Diagrama cauzelor și a efectului**

Constituirea digramei cauzelor și a efectului oferă posibilitatea punerii în evidență a izvoarelor unei probleme, unui eveniment sau unui rezultat. Diagramele sunt folosite de grup ca un proces creativ de generare și organizare a cauzelor majore (principale) și minore (secundare) ale unui efect.

Regulile de organizare și etapele de realizare a diagramei cauzelor și a efectului sunt următoarele:

1. Se împarte clasa în echipe de lucru;
2. Se stabilește problema de discutat care este rezultatul unei întâmplări sau unui eveniment deosebit – efectul. Fiecare grup are de analizat câte un efect.
3. Are loc dezbaterea în fiecare grup pentru a descoperi cauzele care au condus al efectul discutat. Înregistrarea cauzelor se face pe hârtie sau pe tablă.
4. Construirea diagramei cauzelor și a efectului astfel: pe axa principală a diagramei se trece efectul; pe ramurile axei principale se trec cauzele majore (principale) ale efectului, corespunzând celor 6 întrebări: CÂND?, UNDE?, CINE?, DE CE?, CE?, CUM? (s-a întâmplat);
5. Etapa examinării listei de cauze generate de fiecare grup: – examinarea patternurilor; – evaluarea modului în care s-a făcut distincție între cauzele majore și cele minore și a plasării lor corecte în diagramă, cele majore pe ramurile principale, cele minore pe cele secundare, relaționând și/sau decurgând din acestea; – evaluarea diagramei fiecărui grup și discutarea lor;
6. Stabilirea concluziilor și a importanței cauzelor majore: Diagramele pot fi folosite de asemeni, pentru a exersa capacitatea de a răspunde la întrebări legate de anumite probleme aflate în discuție.

Diagrama cauzelor și efectului este asemănătoare cu tehnica scheletul de pește. Acestea pot fi proiectate pentru a arăta interacțiunile cauzale ale unui eveniment complex. Calitatea alegerii și îmbinării metodelor didactice este dată de flexibilitatea și deschiderea ei față de situațiile și exigențele noi și complexe ale învățământului contemporan.

O metodă nu este bună sau rea în sine, ci depinde foarte mult de competențele cadrului didactic de a o aplica în funcție de nivelul de înțelegere al elevilor/studentilor și de a o adapta la o anumită realitate care o poate face mai mult sau mai puțin eficientă. În decursul timpului, metodele didactice sunt în dinamică. Fiecare metodă a suferit mai mult sau mai puțin transformări, atât sub aspectul formei, cât și sub cel al conținutului, adaptându-se noilor orientări ale sistemelor de instruire.

De asemenea, există o mare diversitate de moduri în care copiii și tinerii învață în școală, dar și în afara școlii. Din acest punct de vedere nicio situație de învățare nu seamănă cu alta deoarece învățarea este un act personal, care aparține fiecărui individ 36 în parte. Orice copil, adolescent sau tânăr este unic în felul său, prin urmare fiecare activitate/ acțiune de învățare este unică și diferă de la elev la elev.

Nicio metodă nu este singurul și unicul mod eficient în care s-ar putea proceda într-o situație de învățare. Nici unei metode nu i se poate acorda valoare absolută, ea nu poate fi la fel de eficace pentru toți elevii. Dacă o metodă este considerată bună pentru unii elevii nu este în mod necesar bună și pentru alții. Fiecare metodă reprezintă doar o posibilitate între alte posibilități de predare/ învățare. Aplicarea diversificată a metodelor ușurează trecerea cu rapiditate de la o activitate la alta, de la un nivel cognitiv la altul. Diversitatea previne și înlătură monotonia și plictiseala, oboseala și riscurile unei scăderi a randamentului în activitatea de pregătire teoretică și practică, face învățarea individuală mai atractivă, impune o mai mare răspundere atât din partea profesorului cât și din partea elevilor/studentilor.

Bibliografie:

Cerghit, I., *Metode de învățământ*. Polirom, Iași, 2006.

Cucos, C., *Pedagogie*. Polirom, Iași, 2006.

Oprea C.-L., *Strategii didactice interactive*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.

INNOVATIVE APPROACHES AND DIDACTIC STRATEGIES FOR TEACHING ENGLISH IN MODERN HIGH SCHOOLS

Profesor Dalia POPESCU

Liceul Energetic Craiova, Dolj

Profesor drd. Gabriela VÂLCU

Liceul Energetic Craiova, Dolj

Abstract

Teaching English in modern high schools requires a dynamic, adaptable, and learner-centered approach that acknowledges the needs, interests, and linguistic backgrounds of adolescents. As education shifts toward active learning paradigms, English language instruction must integrate communicative, collaborative, and technology-enhanced strategies that promote authentic language use and critical thinking. This paper explores contemporary methodologies consistently applied in high school English classrooms, including communicative language teaching, task-based learning, project-based approaches, blended learning, and multilingual pedagogies. It also examines the role of formative assessment, differentiated instruction, and digital literacy in enhancing student motivation and language acquisition. Through these strategies, English education becomes not only a process of mastering linguistic structures but also a platform for creativity, cultural understanding, and global citizenship. The paper concludes that modern didactic approaches—when implemented effectively—support holistic development and equip learners with essential 21st-century skills.

The teaching of English in modern high schools has undergone significant transformations in recent decades, driven by rapid technological change, increased globalization, and a renewed focus on student-centered learning. Traditional instruction, often based on rote memorization and grammar-translation methods, has gradually given way to dynamic pedagogies that engage learners actively and meaningfully in the process of language acquisition. Today's adolescents live in a digitally connected world and require instructional approaches that reflect this reality while preparing them to communicate effectively in diverse linguistic and cultural contexts. As a result, modern didactic strategies emphasize communication, collaboration, creativity, and critical thinking as essential pillars of English instruction.

One of the most influential frameworks in contemporary language teaching is Communicative Language Teaching (CLT), which prioritizes real-life communication and meaningful interaction over structural accuracy alone. CLT encourages learners to use English to express ideas, negotiate meaning, solve problems, and participate in authentic conversations. In high school settings, this approach helps

students overcome the fear of making mistakes by shifting the focus from flawless grammar to successful communication. Classroom activities such as debates, interviews, role-plays, dialogues, and peer discussions allow learners to practice language in socially relevant contexts. The teacher acts as a facilitator rather than a lecturer, designing communicative tasks that reflect the students' interests, cultural backgrounds, and real-world needs.

In addition to active learning strategies, modern English instruction relies heavily on technology-enhanced approaches. Blended learning, which combines in-person instruction with digital platforms, has become increasingly common in high schools. Online environments support vocabulary practice, grammar reinforcement, reading comprehension, and listening exercises through interactive tools, videos, and educational apps. Learners can explore virtual reality simulations, participate in online debates, use digital storytelling apps, or analyze multimedia texts. Technology enables personalized learning pathways, allowing students to progress at their own pace, revisit challenging concepts, or advance more quickly in areas of strength. For digital-native students, the integration of technology into English instruction ensures a familiar and engaging environment that supports both language development and digital competence.

Another important dimension of modern pedagogy is differentiated instruction, which recognizes that students possess varying levels of proficiency, learning styles, and motivational factors. In the high school English classroom, differentiation may involve offering multiple types of tasks, providing tiered reading materials, adjusting levels of support, or allowing students to choose topics that reflect their interests. Teachers may also use flexible grouping, pairing learners strategically for peer teaching, collaboration, or enrichment. Differentiation fosters equity by ensuring that all students, regardless of their prior knowledge or linguistic background, can participate meaningfully in the learning process. It also supports learners experiencing difficulties, including those with special educational needs, while simultaneously challenging advanced students to achieve higher-level outcomes.

Formative assessment plays an essential role in modern English instruction, serving both as a diagnostic tool and as a way to support ongoing learning. Unlike traditional summative assessments, which primarily evaluate final performance, formative assessments offer continuous feedback throughout the learning process. Tools such as learning journals, self-reflection forms, peer feedback, exit tickets, digital quizzes, or teacher conferences empower learners to monitor their progress and identify areas for growth. For high school students preparing for national examinations or international language tests, formative assessment develops metacognitive skills and helps them become active

participants in their learning. Feedback that is constructive, timely, and personalized strengthens students' confidence and encourages a growth mindset.

Cultural and intercultural competence represent another key focus of modern English teaching, reflecting the global nature of the language. High school learners must not only acquire linguistic accuracy but also understand cultural norms, communication styles, and perspectives from various English-speaking communities. Teachers can incorporate authentic materials—literature, films, interviews, online blogs, documentaries, and songs—to expose students to diverse cultural narratives. Discussions around identity, stereotypes, global citizenship, and media literacy help students develop empathy and critical awareness. Intercultural activities such as virtual exchanges with international students or collaborative online projects deepen the learners' ability to communicate respectfully in multicultural environments.

In multilingual classrooms, which are increasingly common in modern society, English teachers must also adopt inclusive strategies that validate students' linguistic repertoires. Translanguaging practices, for example, allow learners to use all their languages as cognitive resources during the learning process. By encouraging students to brainstorm in their first language, compare linguistic structures, or translate key concepts, teachers promote deeper understanding and reduce anxiety. Such approaches not only support language acquisition but also foster self-esteem and respect for linguistic diversity.

Classroom climate and teacher-student relationships are equally important components of effective English teaching. Adolescents thrive in supportive environments where they feel heard, valued, and encouraged to express their opinions. English lessons often involve personal reflection, creative expression, and open discussion, making it essential for teachers to cultivate trust and psychological safety. An inclusive climate promotes active participation, reduces fear of making mistakes, and enhances engagement. The teacher's attitude - enthusiastic, respectful, and empathetic - has a direct impact on learners' motivation and self-efficacy.

Ultimately, effective English instruction in modern high schools is characterized by flexibility, creativity, and responsiveness to student needs. Teachers must navigate a rapidly changing educational landscape, incorporating new research, pedagogical innovations, and technological tools. The most successful approaches combine communicative methodology, active learning, differentiation, and cultural awareness into a coherent system that supports holistic development. English becomes not only a subject to be studied but a medium through which students can explore ideas, connect with others, reflect on society, and prepare for future academic and professional challenges.

Teaching English in modern high schools requires a shift from traditional, teacher-centered instruction to dynamic, learner-centered pedagogies that foster communication, collaboration, and critical thinking. Approaches such as communicative language teaching, task-based learning, project-based learning, and blended instruction empower students to use English authentically and confidently. Differentiation, formative assessment, and intercultural competence further support diverse learners and promote meaningful engagement. These strategies not only improve linguistic proficiency but also contribute to the development of essential competencies for the 21st century, including creativity, digital literacy, and global awareness. When teachers implement innovative didactic approaches with sensitivity and professionalism, English becomes a powerful tool for personal growth, academic success, and active participation in today's interconnected world.

Bibliography:

- Brown, H. D., *Principles of Language Learning and Teaching*. Pearson Education, New York, 2007.
- Harmer, J., *The Practice of English Language Teaching*. Pearson, London, 2015.
- Kramsch, C., *Language and Culture*. Oxford University Press, Oxford, 1998.
- Larsen-Freeman, D., Anderson, M., *Techniques and Principles in Language Teaching*. Oxford University Press, Oxford, 2013.
- Richards, J. C., Rodgers, T., *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge University Press, Cambridge, 2014.
- Thomas, J. W., *A Review of Research on Project-Based Learning*. The Autodesk Foundation, San Rafael, 2000.
- Tomlinson, C. A., *The Differentiated Classroom: Responding to the Needs of All Learners*. ASCD, Alexandria, 2014.

LEARNER-CENTREDNESS IN TEACHING VOCABULARY

Profesor Ioana-Mădălina POPESCU

Colegiul National Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Predarea vocabularului reprezintă un element central în învățarea unei limbi străine, iar eficiența acesteia depinde în mare măsură de metodologia adoptată. Articolul de față analizează conceptul de *learner-centredness* în predarea vocabularului, evidențiind avantajele unei abordări centrate pe elev, strategiile didactice specifice învățării active, rolul tehnologiei și al resurselor autentice, precum și diferențele față de metodele tradiționale. Prin exemple concrete de activități, se demonstrează faptul că învățarea centrată pe elev conduce la o achiziție lexicală mai profundă și mai durabilă.

Learner-Centredness as a Pedagogical Approach

Învățarea centrată pe elev reprezintă o schimbare de paradigmă în educație, mutând accentul de la transmiterea informației către construirea activă a cunoașterii. În acest model, elevul este considerat un participant activ, responsabil pentru propria învățare, în timp ce profesorul are rolul de facilitator, organizator și sprijin în procesul educațional.

Aplicată în predarea vocabularului, această abordare presupune integrarea cuvintelor noi în contexte relevante și semnificative pentru elevi. De exemplu, vocabularul legat de viața cotidiană poate fi introdus prin simularea unor situații reale, precum cumpărături, conversații telefonice sau interacțiuni sociale, în care elevii descoperă și folosesc lexicul în mod funcțional.

Benefits of a Learner-Centred Approach to Vocabulary Teaching

Unul dintre cele mai importante avantaje ale abordării centrate pe elev este creșterea motivației. Elevii sunt mai implicați atunci când activitățile sunt interactive și adaptate intereselor lor. În loc să memoreze liste de cuvinte, aceștia învață vocabularul prin utilizare practică, ceea ce facilitează reținerea pe termen lung.

De asemenea, această abordare contribuie la dezvoltarea competențelor de comunicare și gândire critică. De exemplu, elevii pot realiza proiecte precum *My Dream Job* sau *My Ideal City*, în care folosesc vocabular specific pentru a-și exprima opiniile și ideile personale. Astfel, lexicul devine un instrument de comunicare autentică, nu un scop în sine.

Active Learning Strategies in Vocabulary Teaching

Învățarea activă constituie fundamentul unei abordări centrate pe elev. Strategia *learning by doing* presupune implicarea elevilor în sarcini practice, precum jocuri de rol, proiecte sau activități creative. De exemplu, pentru predarea vocabularului despre alimentație, elevii pot crea un meniu de restaurant sau pot simula un dialog client–chelner, folosind cuvintele noi în contexte realiste.

Învățarea colaborativă joacă un rol esențial în acest proces. Activitățile desfășurate în perechi sau în grupuri mici, precum *Think–Pair–Share*, *jigsaw activities* sau hărți lexicale, încurajează negocierea sensului și schimbul de idei. Elevii învață unii de la alții, iar vocabularul este consolidat prin interacțiune. Autoevaluarea sprijină dezvoltarea autonomiei și a responsabilității față de învățare. Jurnalele de vocabular, portofoliile sau fișele de reflecție permit elevilor să își monitorizeze progresul și să identifice dificultățile întâmpinate. De exemplu, elevii pot evalua dacă pot recunoaște, înțelege și utiliza activ un anumit set de cuvinte.

The Role of Technology and Authentic Resources

Tehnologia educațională oferă oportunități variate pentru predarea vocabularului într-un mod atractiv și personalizat. Platformele digitale și aplicațiile interactive permit exersarea vocabularului prin jocuri, teste rapide și activități multimedia, oferind feedback imediat și crescând gradul de implicare al elevilor.

Resursele autentice contribuie semnificativ la eficiența învățării lexicale. Utilizarea materialelor reale, precum articole online, videoclipuri, podcasturi, reclame sau postări din social media, expune elevii la limbaj autentic, utilizat în contexte naturale. De exemplu, analizarea unui videoclip scurt sau a unui anunț publicitar poate ajuta elevii să înțeleagă nu doar sensul cuvintelor, ci și modul lor de utilizare în comunicarea reală.

Learner-Centred Approach versus Traditional Methods

Metodele tradiționale de predare a vocabularului sunt, de regulă, centrate pe profesor și se bazează pe memorarea mecanică, traducere și exerciții repetitive. Deși aceste metode pot produce rezultate imediate, ele nu asigură întotdeauna transferul cunoștințelor în situații autentice de comunicare.

În contrast, abordarea centrată pe elev promovează o învățare profundă și durabilă. Evaluarea nu se limitează la teste scrise, ci include sarcini autentice, precum prezentări orale, proiecte sau dialoguri. Elevii demonstrează astfel nu doar cunoașterea vocabularului, ci și capacitatea de a-l utiliza eficient.

Conclusion

Learner-centredness in teaching vocabulary reprezintă o abordare eficientă și adaptată cerințelor educației contemporane. Prin implicarea activă a elevilor, utilizarea strategiilor de învățare activă, integrarea tehnologiei și a resurselor autentice, predarea vocabularului devine un proces dinamic și

relevant. Această abordare contribuie nu doar la îmbogățirea lexicală, ci și la dezvoltarea autonomiei, motivației și competenței de comunicare a elevilor.

Bibliography:

Ellis, R., *Second Language Acquisition*. Oxford University Press, Oxford, 1997, pp. 73–110.

Harmer, J., *How to Teach English*. Pearson Education, Harlow, 2007, pp. 19–35.

Nation, I. S. P., *Learning Vocabulary in Another Language*. Cambridge University Press, Cambridge, 2001. Disponibil online la: <https://doi.org/10.1017/CBO9781139524759>.

Richards, J. C., Rodgers, T. S., *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge University Press, Cambridge, 2014. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511667305>

Scrivener, J., *Learning Teaching: The Essential Guide to English Language Teaching*. Macmillan Education, Oxford, 2011.

METODE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE ACTIVĂ LA UNITATEA DE ÎNVĂȚARE: SOLUȚII CLASA A IX-A

Profesor Dana Mădălina POPOI

Liceul Teoretic „Tudor Arghezi”, Craiova, Dolj

Rezumat

Studiul chimiei ca disciplină în învățământul liceal este susținut de un sistem complex de documente: standarde naționale de calificare, standarde stabilite de IUPAC, reglementări precum REACH/ CLP ale Uniunii Europene, programe precum Erasmus+ și Horizon Europa, societățile științifice American Chemical Society (ACS) și Royal Society of Chemistry (RSC) - care completează cadrul esențial pentru educație, cercetare și inovare în chimie la toate nivelurile. Având în vedere importanța soluțiilor în practică, înțelegerea lor de către elevi este la fel de importantă, profesorului revenindu-i misiunea de a găsi metode captivante pentru a atrage elevii. Metodele utilizate pot fi clasice (experiment, problematizare, algoritimizare, proiect, referat) sau moderne (IBL, PBL, Laboratoare Virtuale și Simulări, Realitatea Augmentată și Mixtă). O modalitate de a-l atrage pe elev este aceea de a-l face partener la propria sa formare, demersul didactic fiind centrat pe elev. Profesorul din unic transmitător al informațiilor devine un facilitator al lor, transmiterea cunoștințelor de către profesor fiind înlocuită de participarea directă prin colaborare și explorare de către elevi în descoperirea noțiunilor de învățat.

Având în vedere importanța soluțiilor în practică, înțelegerea lor de către elevi este la fel de importantă, profesorului revenindu-i misiunea de a găsi metode captivante pentru a atrage elevii. O modalitate de a-l atrage pe elev este aceea de a-l face partener la propria sa formare, demersul didactic fiind centrat pe elev. Profesorul din unic transmitător al informațiilor devine un facilitator al lor, transmiterea cunoștințelor de către profesor fiind înlocuită de participarea directă prin colaborare și explorare de către elevi în descoperirea noțiunilor de învățat. Pedagogic vorbind, conceptul este de predare -învățare activă: profesorul este un ghid al descoperirii noțiunilor de către elevi printr-un sir de activități de el planificate, activități ce îi provoacă elevului o implicare intelectuală și emoțională, memorarea fiind înlocuită de operații de analiză, sinteză și evaluare.

Predarea dizolvării și a factorilor care o determină trebuie să își propună:

1. Definirea soluțiilor și a fenomenului de dizolvare
2. Precizarea componentelor soluției și indicarea dizolvatului și a dizolvantului unor soluții
3. Exemplificarea de soluții cu diferite stări de agregare
4. Stabilirea prin activități experimentale a factorilor care influențează dizolvarea substanțelor

5. Mânuirea corectă a vaselor și ustensilelor de laborator, completarea fișelor și notarea observațiilor

Experimentul trebuie să aibă la bază **învățarea prin descoperire**, elevii având la îndemână substanțe cunoscute (aceasta asigurând un transfer mai ușor al noțiunilor învățate în practică) : apă, NaCl, zahăr, ulei, oțet, nisip pe care le testează dacă se dizolvă sau nu în cealaltă.

Apoi tot elevii studiază influența temperaturii, a suprafeței de contact și a agitării, iar ca activitate suplimentară degajarea de energie. Reținerea informațiilor se poate face prin metoda „**Știu, Vreau să știu, Am învățat**” (KWL)Ț

- Știu: Elevii notează ce știu deja despre dizolvare (ex: zahărul și NaCl „se topesc” în apă).
- Vreau să știu: Elevii pun întrebări: De ce se dizolvă zahărul și NaCl dar nu și nisipul? Cum se desfășoară fenomenele, dacă încălzim apa?
- Ca fixare a cunoștințelor se pot folosi Brainstormingul și „Starbursting” :
- **Brainstorming:** Ce înseamnă dizolvare? Unde vedem dizolvarea în viața de zi cu zi? (Ceai, cafea, medicamente).
- **Starbursting:** Plecând de la definiția dizolvării, elevii generează întrebări (Cine? Ce? Când? Unde? De ce? Cum?) despre proces.

La studiul solubilității și a factorilor care o influențează elevii trebuie să atingă următoarele competențe:

1. Determinarea factorilor care influențează solubilitatea.
2. Deducerea experimentală a legăturii între natura solvatului și a solventului și solubilitate
3. Dezvoltarea deprinderilor de lucru cu aparatura de laborator.

Elementul de bază este tot învățarea prin descoperire: Pentru deducerea legăturii între solubilitatea substanțelor și solvenții polari / nepolari - elevii au la dispoziție NaCl, zahăr, I₂, ulei, toluen, CCl₄, apă minerală, apă de la robinet, CuSO₄·5H₂O. La începutul activității, în momentul reactualizării cunoștințelor pentru a înțelege solvenții polari și nepolari, profesorul lansează întrebări referitoare la structura moleculelor polare și nepolare. O metodă activă care se pretează la acest moment al lecției este **Gândiți / Lucrați în perechi / Comunicați (G/L/C)**.

Apoi pentru desfășurarea practică a investigației se poate utiliza **modelul Carusel**: Elevii se rotesc între mesele de lucru diferite, fiecare masă fiind dedicată unui experiment:

- Masa 1: Solubilitatea substanțelor solide și lichide în solvenți polari și nepolari
- Masa 2 : Influența temperaturii asupra solubilității substanțelor lichide și solide
- Masa 3 : Influența presiunii și temperaturii asupra solubilității gazelor (CO₂)

Și la sfârșitul experimentului elevii vor avea pe caiete influența acestor factori asupra solubilității. Fixarea cunoștințelor se poate face prin **metoda cubului sau Scheletul de Pește (Fishbone Map)**. Elevii capabili de performanțe pot face și o analiză a datelor folosind tablete / telefoane pentru a trasa curbe de solubilitate sau a descrie aplicațiile industriale ale solubilității.

Concentrația soluțiilor poate fi abordată plecând de la reamintirea concentrației procentuale studiată în clasa a VII-a. Ca metodă poate fi folosită **Schimbarea Perechii (Share-Pair Circles)** - care presupune discuții în perechi despre reamintirea expresiei matematice a concentrației procentuale și a mărimilor care intervin, urmate de împărtășirea ideilor cu grupul mărit sau întreaga clasă. Aceeași metodă sau **Harta Cognitivă / Conceptuală** poate fi folosită pentru calculul masei molare și a numărului de moli. Prin ultima metodă se descriu legătura dintre masa molară-masa atomică a elementului-formula compusului, dar și interdependența dintre numărul de moli, masa dată a compusului și masa molară. Deducerea formulei se poate face mai facil utilizând regula de trei simplă. Tot regula de trei simplă facilitează deducerea concentrației molare: dacă x moli sunt într-un litru, în y litri vor fi de XY moli.

Fixarea cunoștințelor presupune în fapt **rezolvarea de probleme** unde profesorul mută accentul de la rolul de receptor la cel de participant activ în procesul de învățare, transformând rezolvarea problemelor într-o experiență dinamică. O metodă de rezolvare poate fi **Brainstormingul**-pentru generarea rapidă a unui număr mare de idei de rezolvare pentru stimularea creativității, urmată apoi de o selecție a acestor soluții propuse în funcție de eficiență și rapiditate.

O altă metodă este **Învățarea prin Descoperire** - unde profesorul ghidează elevii să descopere singuri principiile și soluțiile, în loc să li se ofere direct.

Cristalohidrații pot fi abordați cu **ajutorul aplicațiilor digitale** care pot îmbunătăți procesul de învățare, în cazul acestei teme ele oferind elevilor o gamă largă de informații și conținuturi de învățare, ceea ce le permite să își personalizeze și extindă competențele multi- și trans-disciplinare. La nivel de competențe care se urmăresc a fi formate se pot propune:

- Definirea noțiunilor de cristalohidrat, apă de cristalizare, substanța anhidră, substanța hidratată, substanță higroscopică
- Cunoașterea importanței practice a unor cristalohidrați și substanțe higroscopice
- Aplicarea corectă a algoritmului de calcul a concentrației procentuale atunci când solutul este un cristalohidrat
- Identificarea noțiunilor studiate cu fenomenele întâlnite în viața de zi cu zi

Astfel pentru a crea un mediu activ de învățare și pentru a dezvolta competențele elevilor, profesorul poate prezenta o schemă a lecției în aplicația Canva, clipuri video cu experimente utile și greu de realizat

în laborator în care sunt implicați diverși cristalohidrați, descrierea structurilor chimice, rezolvarea problemelor, descrierea aplicațiilor se poate face utilizând site-uri precum: ChemCollective, ChemGuide, ChemCalc, ChemDoodle sau chiar Youtube.

Pe parcursul lecției poate fi folosit **Jurnalul dublu** - ce presupune împărțirea foilor pentru notițe în două coloane. În partea stângă elevii scriu idei, informații din prelegerea profesorului sau din textul citit, iar în partea dreaptă consemnează reacții personale, întrebări, comentarii.

La anumite intervale de timp în prelegere (aprox.15 minute) se alocă timp pentru discutarea aspectelor consemnate în coloana a doua. La tratarea aplicațiilor cristalohidraților se poate folosi **metoda dezbaterilor**, informațiile fiind obținute prin metodele digitale descrise mai-sus.

Ca metode de recapitulare, fixare și sistematizare a cunoștințelor la sfârșitul unității de învățare pot fi folosite **Matricele** (care presupun organizarea informațiilor în rânduri și coloane), **Lanțurile Cognitive** (care presupun conectarea noțiunilor într-o succesiune logică), **Metoda RAI** (Reciproc, Întrebare, Răspuns - Elevii își pun întrebări și răspund reciproc).

Cum examenele sunt în format clasic evaluarea sumativă la sfârșitul unității de învățare ar fi necesar să fie tot clasică, dar ea poate fi îmbinată cu evaluarea pe parcursul lecțiilor care este de tipul învățării active.

Ca metode de activitate remedială se pot folosi **Metoda Mozaic** care presupune împărțirea materiei în "părți" (ex: Solubilitate, Solvenți, Factori care influențează dizolvarea, Concentrații, Cristalohidrați), unii elevii devin "experți" pe o parte, o predau celorlalți, creând o rețea de cunoștințe. O altă metodă ar fi **Tehnica Acvariului (Fishbowl)** - elevii cu rezultate mai slabe dezbate o temă neînțeleasă sub supravegherea profesorului, în timp ce restul clasei observă de pe margine. Ulterior, observatorii oferă feedback.

Bibliografie:

Beadle, P., *Cum să predai. Strategii didactice*. Editura Didactică Publishing House, 2020.

https://www.edu.ro/sites/default/files/_fi%C8%99iere/Minister/2025/programe_scolare_cons_pub/Chimie_TC%2BCS_Real_stiinte_ale_naturii_IX_XII.pdf

<https://www.chem.uaic.ro/files/File/2023-2024/mmic-2023/mmic-vol-10-2023.pdf>

INTEGRATING NEW TECHNOLOGIES INTO THE TEACHING–LEARNING–ASSESSMENT PROCESS

Profesor Daniela Elena PREDA

Colegiul Economic „Gheorghe Chițu”, Craiova, Dolj

Abstract

The rapid advancement of digital technologies has profoundly transformed contemporary educational practices, influencing the way teaching, learning, and assessment are designed and implemented. Integrating new technologies into the teaching–learning–assessment process has become a strategic priority for modern education systems aiming to enhance instructional quality and student performance. This paper examines the pedagogical value of digital technologies and their contribution to creating flexible, interactive, and student-centered learning environments. The study highlights how technology supports innovative teaching strategies by facilitating differentiated instruction, interactive content delivery, and collaborative learning. Digital tools enable students to actively engage in the learning process, fostering autonomy, motivation, and the development of key competencies such as critical thinking, creativity, and digital literacy. In addition, the use of online platforms and virtual learning environments expands access to educational resources and supports inclusive education.

The paper also addresses challenges associated with technology integration, including unequal access to digital resources, the need for ongoing teacher training, and ethical concerns related to data protection and digital well-being. The findings emphasize that effective integration of new technologies requires a balanced approach, grounded in sound pedagogical principles and supported by institutional policies. When used responsibly, digital technologies have the potential to significantly improve educational outcomes and enhance the overall quality of the teaching–learning–assessment process.

Introduction

Education in the twenty-first century is increasingly influenced by rapid technological change. Digitalization affects not only the way information is accessed and processed, but also the manner in which teaching, learning, and assessment are organized. Schools are required to respond to these changes by adopting innovative educational practices that reflect the realities of a digital society.

Integrating new technologies into the teaching–learning–assessment process represents a strategic response to the evolving needs of learners. Technology provides opportunities to shift from traditional, teacher-centered instruction to more flexible and student-centered approaches. At the same time, it supports the development of key competencies such as critical thinking, creativity, collaboration, and digital literacy. However, effective integration requires careful planning, pedagogical coherence, and continuous professional development for teachers.

The Role of Technology in the Teaching Process

New technologies significantly enhance the teaching process by offering a wide range of digital tools that support instructional innovation. Multimedia presentations, educational software, learning management systems, and virtual simulations allow teachers to design interactive lessons that address diverse learning styles.

Technology facilitates differentiated instruction by enabling teachers to adapt content, pace, and learning activities to individual students' needs. Digital platforms provide access to a variety of resources, encouraging creativity and active participation. Furthermore, technology supports collaborative teaching practices, allowing educators to share materials, exchange ideas, and engage in professional learning communities.

When integrated effectively, digital tools do not replace the teacher's role but rather extend it. Teachers become facilitators of learning, guiding students in exploring information, solving problems, and constructing knowledge in meaningful ways.

Technology and the Learning Experience

From the learners' perspective, technology transforms learning into an active, engaging, and personalized experience. Digital learning environments promote autonomy by allowing students to access educational resources anytime and anywhere. Online platforms, virtual classrooms, and collaborative tools encourage interaction, teamwork, and peer learning.

Technology also supports experiential learning through simulations, educational games, and project-based activities. These approaches foster deeper understanding and increase motivation. In addition, students develop essential digital competencies, learning to evaluate information critically and to use digital tools responsibly.

Inclusive education is another important benefit of technology integration. Assistive technologies and adaptive learning tools help reduce learning barriers and ensure equal access to education for students with diverse needs.

Integrating Technology into Assessment Practices

Assessment plays a crucial role in monitoring learning progress and guiding instructional decisions. Technology offers innovative solutions that enhance both formative and summative assessment. Online quizzes, digital portfolios, and automated feedback systems enable continuous evaluation and timely support for learners.

Technology-based assessment improves transparency and objectivity by providing clear criteria and consistent evaluation methods. Immediate feedback helps students reflect on their performance and identify areas for improvement. Additionally, digital assessment tools generate valuable data that teachers can use to personalize instruction and adjust teaching strategies.

By integrating technology into assessment practices, educators can move beyond traditional testing and focus on assessing competencies, learning processes, and real-world applications of knowledge.

Despite its numerous advantages, the integration of technology in education presents several challenges. Limited access to digital devices, inadequate infrastructure, and insufficient teacher training may hinder effective implementation. Moreover, resistance to change and lack of digital confidence can affect both teachers and students. Ethical considerations are equally important. Issues related to data protection, digital privacy, and excessive screen time must be addressed responsibly. Educators have a key role in promoting digital citizenship and ensuring a safe and balanced use of technology.

A thoughtful and ethical approach to technology integration is essential to prevent negative consequences and to maintain the human dimension of education.

Conclusions

The integration of new technologies into the teaching–learning–assessment process has the potential to significantly improve educational quality and relevance. When aligned with sound pedagogical principles, technology enhances teaching effectiveness, enriches learning experiences, and supports meaningful assessment. Successful integration requires ongoing professional development, institutional support, and a clear educational vision. Ultimately, technology should be viewed as a tool that supports innovation, inclusion, and lifelong learning, contributing to the development of competent and responsible learners.

Bibliography:

Bates, A. W. *Teaching in a Digital Age*. Open Learning Press, Vancouver, 2019.

Collins, A., Halverson, R. *Rethinking Education in the Age of Technology*. Teachers College Press, New York, 2018.

Koehler, M. J., Mishra, P. *Introducing Technological Pedagogical Content Knowledge*. Routledge, London, 2017.

Redecker, C. *European Framework for the Digital Competence of Educators*. Publications Office of the European Union, Luxembourg, 2020.

PROGRAMAREA CA INSTRUMENT DE DEZVOLTARE A GÂNDIRII LOGICE

Profesor Elena PREDEȘEL

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj/Școala Gimnazială Pielești, Dolj

Rezumat

Lucrarea „Programarea ca instrument de dezvoltare a gândirii logice” evidențiază relația profundă dintre studiul programării și formarea unui mod de gândire riguros, coerent și analitic. Programarea nu este prezentată doar ca o abilitate tehnică, ci ca un cadru educațional în care gândirea logică este permanent exersată, verificată și rafinată. Fiecare algoritm construit reflectă un proces mental de analiză, structurare și organizare a informației, iar fiecare eroare identificată devine o oportunitate de corectare și clarificare a raționamentului. Lucrarea subliniază rolul algoritmului ca expresie formală a gândirii, precum și importanța structurilor fundamentale – secvența, selecția și repetiția – în modelarea proceselor cognitive. De asemenea, este evidențiat faptul că procesul de testare și debugging contribuie semnificativ la dezvoltarea perseverenței, a spiritului critic și a capacității de autoevaluare. Utilizarea unor limbaje accesibile precum Python sau a mediilor vizuale precum Scratch facilitează înțelegerea relației dintre idee și implementare, punând accentul pe logică și structură. În concluzie, programarea reprezintă un instrument educațional esențial pentru formarea competențelor cognitive ale elevilor, contribuind la dezvoltarea unei gândiri clare, sistematice și transferabile în multiple domenii ale cunoașterii și ale vieții cotidiene.

O perspectivă integrativă asupra disciplinei Informatică

Introducere

În educația contemporană, accentul nu mai cade exclusiv pe acumularea de informații, ci pe formarea modului de a gândi. În acest context, programarea nu trebuie privită doar ca o competență tehnică, ci ca un exercițiu sistematic de structurare a raționamentului. Ea reprezintă un cadru practic în care gândirea logică se formează, se testează și se consolidează permanent.

Îmbinarea programării cu dezvoltarea gândirii logice nu este un obiectiv secundar al disciplinei Informatică, ci însăși esența ei. Fiecare algoritm construit, fiecare eroare identificată și fiecare optimizare realizată reprezintă un pas în formarea unui mod de gândire riguros, coerent și analitic.

1. Programarea – laborator al raționamentului logic

Programarea obligă elevul să transforme o idee vagă într-o succesiune clară de pași. În viața cotidiană, gândirea poate rămâne uneori intuitivă sau aproximativă; în programare însă, ambiguitatea nu este permisă. Calculatorul execută exact instrucțiunile primite, fără interpretări sau presupuneri.

Această caracteristică transformă programarea într-un veritabil laborator al logicii aplicate. Elevul trebuie să: definească precis datele, stabilească relații între variabile, formuleze condiții clare, prevadă toate situațiile posibile.

Astfel, gândirea devine structurată, iar raționamentul capătă rigoare. Fiecare instrucțiune este rezultatul unei decizii logice, iar fiecare rezultat reflectă corectitudinea sau inconsistența procesului de gândire.

2. Algoritmul – expresia formală a gândirii

Algoritmul reprezintă puntea dintre gândire și implementare. El este, în esență, o formă organizată a raționamentului. Atunci când elevul concepe un algoritm, el parcurge un proces mental complex:

- Analizează problema.
- Identifică elementele esențiale.
- Elimină informațiile irelevante.
- Stabilește ordinea logică a acțiunilor.

Acest proces dezvoltă capacitatea de abstractizare și generalizare. De exemplu, pentru a determina maximul dintre trei numere, elevul nu doar aplică o formulă, ci înțelege relația de ordine și o transpune într-o structură condițională.

Limbaje precum Python permit concentrarea asupra logicii algoritmice datorită sintaxei clare și lizibile. În etapele inițiale, medii vizuale precum Scratch facilitează înțelegerea succesiunii logice prin reprezentări grafice, făcând legătura dintre gândire și acțiune mai intuitivă.

3. Eroarea – instrument de rafinare a logicii

Un aspect definitoriu al programării este confruntarea directă cu eroarea. În alte discipline, greșelile pot rămâne parțial ascunse; în programare, ele devin evidente prin nefuncționarea codului.

Procesul de debugging nu este doar tehnic, ci profund logic. Elevul trebuie să: identifice punctul în care raționamentul s-a fracturat, reconstituie lanțul deciziilor, testeze ipoteze alternative, verifice consecințele fiecărei modificări.

Astfel, eroarea devine un instrument formativ. Ea obligă la reflecție, la analiză critică și la ajustarea gândirii. Elevul învață că logica nu este doar teorie, ci un proces verificabil.

4. Structurile fundamentale – modele ale gândirii umane

Programarea se bazează pe trei structuri fundamentale: secvența, selecția și repetiția. Acestea reflectă modul în care oamenii gândesc și acționează.

Secvența exprimă ordinea logică a pașilor.

Selecția reflectă luarea deciziilor în funcție de condiții.

Repetiția exprimă identificarea tiparelor și automatizarea proceselor.

În momentul în care elevul utilizează o structură repetitivă pentru a parcurge o listă de date, el învață să identifice regularități și să optimizeze efortul intelectual. Când formulează condiții logice, își exersează capacitatea de a evalua situații alternative.

Astfel, programarea devine o formă de antrenament al minții.

5. Gândirea logică dincolo de informatică

Unul dintre cele mai importante efecte ale îmbinării programării cu gândirea logică este transferul competențelor. Elevii care învață să gândească algoritmic aplică aceleași principii și în alte domenii: în matematică, prin structurarea demonstrațiilor, în științe, prin formularea și testarea ipotezelor, în viața cotidiană, prin luarea deciziilor raționale.

Programarea dezvoltă capacitatea de a descompune probleme complexe în pași gestionabili și de a construi soluții coerente. Această competență este esențială într-o societate caracterizată de complexitate și schimbare rapidă.

6. Rolul profesorului – mediator al gândirii

Profesorul de informatică are misiunea de a orienta procesul de formare a logicii, nu doar de a transmite sintaxă. Accentul trebuie pus pe:

- explicarea raționamentului din spatele fiecărui algoritm;
- compararea mai multor soluții pentru aceeași problemă;
- stimularea argumentării;
- încurajarea reflecției asupra erorilor.

Ora de informatică devine astfel un spațiu de dialog intelectual, unde elevii sunt provocați să își justifice soluțiile și să analizeze alternativele.

Concluzii

Programarea și gândirea logică nu sunt două realități separate, ci dimensiuni complementare ale aceluiași proces formativ. Prin natura sa structurată, verificabilă și aplicativă, programarea oferă cadrul ideal pentru dezvoltarea unei gândiri coerente și analitice. Într-o lume dominată de tehnologie și informație, capacitatea de a construi algoritmi nu este importantă doar pentru viitorii specialiști IT, ci pentru orice individ care dorește să înțeleagă și să modeleze realitatea în mod rațional. Astfel, programarea devine nu doar un obiect de studiu, ci un instrument esențial de formare intelectuală, contribuind decisiv la dezvoltarea gândirii.

INTEGRAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN PROCESUL DE PREDARE- ÎNVĂȚARE-EVALUARE ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ – OPORTUNITATE DE REÎNNOIRE DIDACTICĂ ȘI DE RECONECTARE A DISCIPLINEI LA UNIVERSUL CULTURAL AL ELEVILOR

Profesor Cristina PRETORIAN

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Rezumat

Integrarea noilor tehnologii în actul educațional nu mai poate fi privită ca o opțiune facultativă, ci ca o componentă structurală a unei școli care pregătește elevi pentru societatea cunoașterii. Printre disciplinele cele mai provocate de transformările digitale se află limba și literatura română, disciplină identitară și formativă, care îmbină dimensiunea cognitivă cu cea estetică și axiologică. Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare-învățare-evaluare în cadrul orelor de limba și literatura română reprezintă o oportunitate de reînnoire didactică și de reconectare a disciplinei la universul cultural al elevilor. Ea poate susține dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a competențelor de comunicare, cu condiția să fie ghidată de o viziune pedagogică coerentă și de un cadru etic solid. Tehnologia nu înlocuiește textul, lectura sau dialogul hermeneutic, dar le poate oferi noi forme de manifestare și de explorare. În ultimă instanță, miza nu este „digitalizarea” orei de română, ci formarea unor cititori și vorbitori competenți într-o lume profund mediată tehnologic.

Integrarea noilor tehnologii în actul educațional nu mai poate fi privită ca o opțiune facultativă, ci ca o componentă structurală a unei școli care pregătește elevi pentru societatea cunoașterii. Printre disciplinele cele mai provocate de transformările digitale se află limba și literatura română, disciplină identitară și formativă, care îmbină dimensiunea cognitivă cu cea estetică și axiologică. În acest context, întrebarea fundamentală nu este dacă folosim tehnologia, ci cum o integrăm astfel încât să susțină dezvoltarea competențelor de comunicare, de lectură critică și de interpretare literară, fără a le dilua în spectacolul facil al ecranului.

Cadru conceptual: de la TIC ca „suport” la design pedagogic digital

Literatura de specialitate subliniază că tehnologia, pentru a produce efecte formative, trebuie gândită în relație cu pedagogia și conținutul, nu adăugată ulterior unei lecții deja proiectate. Modelul TPACK (Technological Pedagogical Content Knowledge), propus de Mishra și Koehler (2006), descrie exact această intersecție complexă dintre cunoașterea de conținut, cunoașterea pedagogică și cea tehnologică. Integrarea eficientă a tehnologiei presupune ca profesorul de limba română să știe nu doar

ce predă (de exemplu, nuvela psihologică, textul argumentativ, lirica modernistă), ci și cum poate fi susținut acest conținut prin strategii didactice potrivite și prin instrumente digitale adecvate.

Complementar, modelul SAMR (Substitution, Augmentation, Modification, Redefinition) formulat de Puentedura delimitează niveluri de utilizare a tehnologiei: de la substituția simplă a unui instrument clasic (de pildă, redactarea unui eseu în procesor de text în locul caietului) până la redefinirea sarcinilor de învățare (crearea de produse digitale colaborative, imposibil de realizat în absența tehnologiei). Pentru orele de limba și literatura română, ambiția didactică ar trebui să fie depășirea primelor niveluri (substituție/augmentare) și proiectarea sistematică de activități aflate la nivelul de modificare și redefinire.

La nivel de politici educaționale europene, Cadrul European pentru competența digitală a cadrelor didactice – DigCompEdu – descrie competențele digitale specifice profesorilor, de la utilizarea resurselor și gestionarea activităților de învățare online până la evaluarea digitală și sprijinirea competențelor digitale ale elevilor. (publications.jrc.ec.europa.eu) Acest cadru oferă un fundal conceptual important pentru regândirea rolului profesorului de limba română ca „designer de experiențe de învățare” mediate digital.

Particularitățile disciplinei limba și literatura română în era digitală

Studiile și experiențele didactice din spațiul românesc subliniază deja potențialul tehnologiilor în studiul limbii și literaturii române: de la accesul la resurse digitale variate (texte, audiobooks, interviuri, ecranizări) la posibilitatea de a individualiza și diferenția învățarea.

Integrarea TIC poate susține formarea competențelor de lectură critică prin expunerea elevilor la texte multimodale (text scris, imagine, sunet, video); dezvoltarea competențelor de exprimare scrisă și orală prin sarcini autentice (realizarea de recenzii video, podcasturi de lectură, bloguri literare); formarea competențelor media și digitale, esențiale într-un ecosistem comunicațional dominat de rețele sociale și conținut generat de utilizatori.

Mai mult, cercetări privind integrarea mijloacelor didactice digitale în studiul limbii și literaturii române insistă asupra mutării accentului de pe învățarea reproductivă pe cea activă, reflexivă și colaborativă, în care elevul este co-constructor al sensului textului, nu doar receptor pasiv.

Integrarea tehnologiilor în etapa de predare

În etapa de predare, tehnologiile pot îmbunătăți accesul la contexte și vizualizarea conținutului, facilitând construirea sensului.

Prezentări multimedia și materiale interactive

Prezentările digitale pot fi utilizate pentru a introduce epoci literare, curente culturale sau biografii de autori prin hărți conceptuale, linii ale timpului, imagini de epocă, fragmente audio și video. Utilizarea rezonabilă a acestor resurse ajută la depășirea predării prin expunere monologică și la ancorarea textului literar într-un context cultural mai larg.

Tururi virtuale și resurse muzeale

Vizitarea virtuală a caselor memoriale, muzeelor literare sau a spațiilor urbane asociate cu anumite opere permite elevilor să „localizeze” textul în spațiu și timp. Astfel, un traseu literar virtual pe urmele lui Caragiale sau Eminescu poate pregăti lectura și discuția ulterioară a textelor.

Platforme educaționale și manuale digitale

Ghidurile metodice dedicate educației prin TIC arată multiple moduri de integrare a calculatorului și a resurselor online în curriculumul limbii și literaturii române: utilizarea manualelor digitale, accesarea platformelor cu exerciții interactive sau crearea de resurse proprii (fișe, teste) de către profesor.

Important este ca aceste resurse să fie selectate în funcție de obiectivele de învățare: tehnologia devine un mijloc de a organiza conținutul într-o formă mai vizibilă, mai structurată și mai accesibilă, nu un scop în sine.

Integrarea tehnologiilor în învățare: elevul ca producător de conținut

În etapa de învățare, tehnologiile digitale permit trecerea de la rolul de „consumator” de informație la cel de producător de conținut.

Bloguri și jurnale digitale de lectură

Elevii pot ține jurnale de lectură pe platforme de tip blog, unde postează impresii, interpretări, conexiuni intertextuale sau multimodale (imagini, videoclipuri, muzică asociată textului). Comentariile colegilor devin forme de feedback autentic și de dialog interpretativ.

Wiki-uri și documente colaborative

În studiul operelor canonice (de exemplu, „Ion” sau „Moromeții”), elevii pot construi împreună glosare de termeni, fișe de personaje, hărți ale relațiilor dintre personaje, folosind documente partajate. Acest tip de activitate exersează scrierea academică, capacitatea de sinteză și negocierea sensului.

Digital storytelling și producții media

Rescrierea unor texte din alte perspective, adaptarea lor în scenarii pentru scurte filmulețe, realizarea de podcasturi de lectură sau de interviuri imaginare cu personajele transformă elevul în protagonist al procesului de construcție a sensului. Astfel de activități exploatează puterea narativă a literaturii în formate apropiate de cultura media a adolescenților.

Resurse lingvistice digitale

Dicționare online, platforme de exerciții gramaticale, corpuri de texte sau aplicații de analiză a vocabularului pot fi utilizate pentru consolidarea competențelor de limbă. Ele permit, de exemplu, explorarea registrelor stilistice, analizarea frecvenței unor termeni sau compararea variantelor unui text.

În toate aceste situații, profesorul își asumă rolul de facilitator și mentor, asigurând coerența didactică, criteriile de calitate și echilibrul între componenta tehnologică și cea literară/lingvistică.

Integrarea tehnologiilor în evaluare: de la testarea sumativă la feedback formativ

Evaluarea este poate zona în care noile tehnologii aduc cele mai vizibile transformări. Cadrul DigCompEdu include o arie distinctă dedicată „Evaluării și feedback-ului”, care subliniază rolul instrumentelor digitale în colectarea de date, monitorizarea progresului și personalizarea feedback-ului.

În practica orelor de limba și literatura română, putem distinge mai multe direcții.

Evaluare formativă prin instrumente digitale interactive

Platforme de tip quiz (Kahoot, Quizizz, Socrative etc.) pot fi utilizate pentru verificarea rapidă a înțelegerii textului, a terminologiei de teorie literară sau a regulilor de gramatică. Avantajul major este feedback-ul imediat, vizibilitatea progresului și posibilitatea de a adapta în timp real demersul didactic.

Portofoliul electronic

Strângerea într-un portofoliu digital a textelor produse de elev (eseuri, recenzii, proiecte media, reflecții metacognitive) permite evaluarea procesului, nu doar a produsului final. Portofoliul încurajează autoevaluarea și reflecția asupra evoluției proprii scriituri și a propriului raport cu lectura.

Rubrici de evaluare digitale și comentarii multimodale

Utilizarea rubricilor digitale facilitează transparența criteriilor de evaluare și coerența notării. Profesorul poate oferi feedback nu doar în scris, ci și prin înregistrări audio sau video scurte, ceea ce personalizează relația pedagogică și poate fi mai ușor de receptat de elevi.

Analiza procesului de scriere

Instrumentele de urmărire a versiunilor unui text redactat într-un document colaborativ permit evaluarea procesului de scriere: cine a contribuit, cum s-au îmbunătățit formulările, ce tip de revizuirii au fost făcute. Acest tip de analiză depășește logica clasică a „lucrării finale” și orientează evaluarea către dezvoltarea de competențe.

În toate aceste forme, tehnologia facilitează trecerea de la evaluarea punctuală, sumativă, la o evaluare continuă, formativă, orientată spre învățare.

Cu toate acestea, integrarea noilor tehnologii în orele de limba și literatura română nu este lipsită de provocări. Literatura de specialitate și ghidurile recente care extind DigCompEdu pentru a include și

dimensiunea inteligenței artificiale atrag atenția asupra necesității unei utilizări critice și etice a tehnologiei.

Printre principalele dificultăți se numără disparitățile de acces și infrastructură – diferențele dintre școli (urban/rural), dar și dintre elevi, pot accentua inechitățile educaționale. Integrarea tehnologiei trebuie însoțită de politici de asigurare a accesului echitabil la dispozitive și conexiune la internet; competențele digitale insuficiente – atât profesorii, cât și elevii pot avea niveluri foarte diferite de alfabetizare digitală. Formarea continuă, sprijinul instituțional și comunitățile de practică între profesori devin esențiale; riscul de superficializare a lecturii – lectura pe ecran, fragmentată și rapidă, poate contraveni obiectivelor de lectură profundă, reflexivă, atât de importante în studiul textelor canonice. De aceea, tehnologia trebuie folosită pentru a media accesul la text, nu pentru a înlocui exercițiul concentrării; plagiatul, folosirea necritică a resurselor online și, recent, a inteligenței artificiale generative – profesorul de limba română este chemat să dezvolte la elevi competențe de etică a informației: citare corectă, parafrazare, verificarea surselor, conștientizarea limitelor și riscurilor tehnologiilor AI; suprasolicitarea cognitivă și tehnologică – excesul de instrumente și aplicații poate obosi elevii și profesorii, riscând să transforme ora într-un „catalog de platforme”. Selectarea câtorva instrumente coerente cu obiectivele curriculare este preferabilă dispersiei.

Aceste provocări sugerează că integrarea tehnologiilor nu poate fi redusă la o dimensiune pur tehnică; ea implică o etică a utilizării tehnologiei și o reflecție pedagogică atentă.

Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare-învățare-evaluare în cadrul orelor de limba și literatura română reprezintă o oportunitate de reînnoire didactică și de reconectare a disciplinei la universul cultural al elevilor. Ea poate susține dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a competențelor de comunicare, cu condiția să fie ghidată de o viziune pedagogică coerentă și de un cadru etic solid. Tehnologia nu înlocuiește textul, lectura sau dialogul hermeneutic, ci le oferă noi forme de manifestare și de explorare. În ultimă instanță, miza nu este „digitalizarea” orei de română, ci formarea unor cititori și vorbitori competenți într-o lume profund mediată tehnologic.

Bibliografie:

Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Cluj, *Ghid – Educație prin TIC*. CJRAE Cluj, Cluj-Napoca, 2013.

Croitoru, L., *Integrarea mijloacelor didactice digitale în studiul limbii și literaturii române*. Institutul de Dezvoltare a Societății Informaționale, București, 2021.

European Commission, *Supplement to the DigCompEdu Framework: AI in Education*. Publications Office of the European Union, Luxembourg, 2024.

Mishra, P., Koehler, M. J., *Technological Pedagogical Content Knowledge: A Framework for Teacher Knowledge*. Teachers College Record, 108(6), 2006, pp. 1017–1054.

Nistor, O., *Avantajele utilizării instrumentelor și resurselor TIC în cadrul orelor de limba și literatura română*. iteach.ro, 2019.

Redecker, C., Punie, Y., *European Framework for the Digital Competence of Educators: DigCompEdu*. Publications Office of the European Union, Luxembourg, 2017.

Romrell, D., Kidder, L. C., Wood, E., *The SAMR Model as a Framework for Evaluating mLearning*. Online Learning, 18(2), 2014.

COORDONATE EUROPENE ÎN PREDAREA DISCIPLINELOR UMANISTE

Laborant Victoria PRUNARU

Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova, Dolj

În contextul globalizării și al integrării europene, educația umanistă nu mai reprezintă doar un simplu transfer de cunoștințe culturale, ci devine un pilon central în formarea identității cetățeanului european. Disciplinele umaniste (limbi moderne, istorie, geografie, filosofie) au rolul de a facilita înțelegerea valorilor democratice, a diversității culturale și a moștenirii intelectuale comune.

Predarea disciplinelor umaniste se aliniază acelor competențe-cheie stabilite de Consiliul European, care sunt esențiale pentru învățarea pe tot parcursul vieții:

- Alfabetizarea și multilingvismul: Dezvoltarea abilităților de comunicare în limba maternă și în limbi străine.
- Competențe civice: Formarea unei atitudini responsabile și participative în societate.
- Sensibilizare și exprimare culturală: Aprecierea diversității artistice și culturale a Europei.
- Competențe digitale: Integrarea instrumentelor moderne în analiza textelor sau a evenimentelor istorice.

Predarea acestor materii urmărește atingerea unor standarde de performanță recunoscute la nivel internațional, cum ar fi:

- ✓ Istoria: Nu se mai limitează la memorarea datelor, ci pune accent pe analiza critică a surselor și înțelegerea proceselor care au modelat Europa modernă.
- ✓ Filologia și Limbile Moderne: Utilizează Cadrul European Comun de Referință pentru Limbi (CECRL) pentru a asigura interoperabilitatea competențelor lingvistice în spațiul UE.
- ✓ Disciplinele Socio-Umane: Cultivă spiritul civic și capacitatea de a participa la viața democratică

Coordonata europeană impune depășirea barierelor dintre materii. Un exemplu este abordarea CLIL (Content and Language Integrated Learning), unde geografia sau istoria sunt predate într-o limbă străină, dezvoltând simultan competențe lingvistice și cognitive.

Disciplinele umaniste au încetat să mai fie simple materii de „cultură generală”, devenind instrumente strategice pentru reziliența democratică și coeziunea socială. În viziunea europeană,

studiul limbilor nu vizează doar corectitudinea gramaticală, ci competența plurilingvă și pluriculturală, precum:

1. Reconceptualizarea Didacticii Limbilor și Literaturii. Se trece de la canonul național rigid la literatura comparată. Elevii sunt încurajați să găsească teme universale europene (ex: mitul lui Faust, spiritul cavaleresc, condiția intelectualului în totalitarism) în opere diferite.

Abordarea comunicativă: Accentul cade pe capacitatea de a descifra mesaje complexe în contexte culturale diverse, folosind resurse precum Portofoliul European al Limbilor.

2. Istoria și Geografia: De la Identitate Locală la Cetățenie Globală

Predarea acestor discipline sub „coordonate europene” presupune abandonarea etnocentrismului în favoarea multiperspectivității.

Istoria: Nu se mai predă ca o succesiune de victorii militare, ci ca o istorie a ideilor, a mentalităților și a instituțiilor europene. Se utilizează „metoda investigației istorice” prin analiza documentelor de arhivă digitalizate pe platforme precum Europeana.

Geografia: Se concentrează pe dezvoltarea durabilă și pe organizarea spațiului european, analizând disparitățile regionale și politicile de coeziune ale UE.

3. Disciplinele Socio-Umane și Gândirea Critică (Critical Thinking)

Logica, Filosofia și Sociologia sunt vehiculele principale pentru combaterea fenomenelor de fake news și dezinformare, priorități majore ale Comisiei Europene.

Etica și Civismul: Elevii învață mecanismele instituționale ale UE și drepturile fundamentale. Se pune accent pe învățarea bazată pe proiect (Project-Based Learning), unde elevii simulează procese decizionale (ex: „Model United Nations” sau simulări ale Parlamentului European).

Psihologia: Se axează pe inteligența emoțională și reziliență, elemente-cheie în contextul stării de bine (well-being) promovate în școlile europene.

Implementarea coordonatelor europene în predarea disciplinelor umaniste reprezintă o trecere fundamentală de la un model educațional bazat pe acumularea pasivă de informații, la unul centrat pe formarea de valori, atitudini și competențe aplicabile.

Disciplinele umaniste nu doar conservă patrimoniul cultural, ci construiesc punți de dialog. Prin literatură, istorie și limbi străine, elevii învață să recunoască unitatea în diversitate, devenind cetățeni capabili să funcționeze într-un spațiu multicultural fără a-și pierde rădăcinile naționale.

Integrarea resurselor tehnologice și a conceptului de Digital Humanities asigură relevanța acestor discipline în secolul XXI. Umanioarele oferă filtrul critic necesar pentru a naviga fluxul informațional digital, protejând valorile democratice împotriva dezinformării.

Succesul acestui demers depinde de capacitatea cadrelor didactice de a utiliza strategii interactive și interdisciplinare, precum cele promovate prin programele Consiliului Europei.

În concluzie, disciplinele umaniste rămân „busola morală” a sistemului educațional. Sub coordonate europene, ele transformă școala dintr-un spațiu al teoretizării într-un laborator de formare a caracterelor, pregătind tinerii nu doar pentru piața muncii, ci pentru o viață socială responsabilă, etică și creativă.

RESURSE DIGITALE PENTRU PROFESORI

Profesor Maria Magdalena RĂDUCU

Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Craiova, Dolj

Diseminare curs *Digital Resources for Teachers*, Paris, 25–29 noiembrie 2024, finanțat din fonduri europene în cadrul Proiectului Erasmus+ 2024-1-RO01-KA121-SCH-000228778, ca parte a acreditării în domeniul Educației Școlare nr. 2023-1-RO01-KA-120-SCH-000192240.

Aplicațiile, instrumentele sau platformele educaționale sunt o modalitate excelentă de a completa învățarea tradițională la clasă, oferind atât resurse și conținut digital pentru elevi și studenți, cât și spații virtuale pentru realizarea de activități educative diverse. Aceste aplicații, instrumente și platforme includ adesea caracteristici precum conținut interactiv, chestionare și jocuri, îndrumare și mentorat virtual și combinații ale acestora – parcursuri de învățare personalizate. Pot fi folosite pentru a ajuta elevii să învețe, să-și dezvolte abilități și să-și formeze atitudini – de la matematică și științe până la arte și științe sociale. În plus, multe dintre aceste aplicații, instrumente și platforme includ funcții de consemnare a rezultatelor și analiză (comparativă), care le permit cadrelor didactice să monitorizeze progresul elevilor și să măsoare eficacitatea intervențiilor educative.

În perioada 25–29 noiembrie, Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Craiova, a avut prima mobilitate Erasmus+ pentru a îndeplini unul din cele trei obiective propuse în Planul Erasmus, acela de a acorda cadrelor didactice oportunitatea de a participa la cursuri internaționale sau activități de tip Job Shadowing pe tema digitalizării în educație, a folosirii instrumentelor TIC în activitatea de predare-învățare-evaluare. Prin urmare, cinci cadre didactice din arii curriculare diferite au participat la Paris la cursul *Digital Resources for Teachers* (Web 2.0 Tools – Safe Internet) oferit de Eruditus Language School, o instituție de prestigiu, cu personal bine instruit în organizarea de cursuri antrenante și interactive, utilizând metode extrem de eficiente într-un mediu de învățare pozitiv și dinamic. Fiind mereu conectați la realitățile școlii, aceștia cunosc nevoile generației actuale și curente educaționale.

Rezultatele învățării

1. Utilizarea instrumentelor WEB 2.0 Tools în educație

Competențe dobândite:

- utilizarea metodelor digitale în clasă și în afara ei;
- dezvoltarea competențelor digitale pentru a promova învățarea activă și comunicativă între elevi;

- dobândirea de noi cunoștințe despre aplicații și instrumente digitale și evaluarea gradului de eficientizare.

2. Inteligența Artificială în Educație

Competențe dobândite:

- explorarea modului în care AI poate aduce inovație în educație;
- etica folosirii AI.

3. Învățarea în afara clasei (outdoor)

Competențe dobândite:

- capacitatea de a organiza activități în afara clasei cu ajutorul aplicațiilor digitale;
- capacitatea de a integra tehnologia în activități în aer liber cu scopul de a explora aspecte istorice și culturale ale diferitelor locații.

4. Conștientizarea și explorarea culturală

Competențe dobândite:

- observarea diferențelor și asemănarilor dintre culturi și sistemele educaționale din țările participante la curs;
- împărtășirea valorilor și moștenirii culturale, întâmpinarea diversității.

Pentru crearea unui mediu de învățare motivant și atractiv, s-au explorat site-uri și resurse online educaționale precum: **Kahoot**, **Freerice**, **Babadoom**, **Incredibox**, **Lyricstraining**, **Quizlet**, **Socrative**, **Quizizz**, **Plickers**, **Wordwall**, **Quiver** și **Goosechase**.

- **Kahoot** este probabil cea mai cunoscută platformă de învățare gratuită, integrând jocul și tehnologia educațională.
- **Freerice** combină jocul, cunoștințele generale și spiritul civic la un loc, donând 10 grăunțe de orez pentru fiecare răspuns corect.
- **Babadoom** este ideală pentru orele de limbi străine, cu 1.500 de cuvinte disponibile, 21 de limbi și 5 tipuri de exerciții pentru exersarea vocabularului.
- **Incredibox** este un joc video muzical bazat pe beatboxing, cu experiență audio și video interactivă.
- **Lyricstraining** ajută la exersarea vocabularului prin videoclipuri muzicale, completând cuvinte lipsă din versuri.
- **Quizlet** permite crearea de carduri pentru diverse discipline și utilizarea AI pentru adaptarea setului de exerciții.
- **Socrative** oferă teste, chestionare și rapoarte de progres instant pentru profesori și elevi.

- **Quizizz** permite învățarea prin teste distractive, adaptabile nivelului elevului.
- **Plickers** nu necesită dispozitive pentru elevi; răspunsurile se înregistrează prin carduri speciale scanate de profesor.
- **Wordwall** permite crearea de activități personalizate, interactive sau printabile.
- **Quiver** sau Realitatea Dimensionată atrage elevii prin activități interactive în 3D.
- **Goosechase** combină activitățile digitale cu explorarea în aer liber, în misiuni interactive.

Avansarea în utilizarea tehnicilor noi de predare sprijină atât cadrele didactice, cât și elevii, motivând utilizarea tehnologiei moderne fără a neglija metodele tradiționale. Instrumentele digitale eficientizează învățarea, stimulează creativitatea și gândirea critică și permit adaptarea conținutului lecției la nevoile fiecărui elev.

Folosirea internetului în educație devine un instrument permanent, fie că este vorba de educație clasică sau modernă, pentru formarea individului, dezvoltarea creativității și partajarea informațiilor. Aplicarea platformelor Web 2.0 în orele de tehnologie deschide o nouă dimensiune a învățării.

Concluzii

- Diversificarea exercițiilor și a platformelor educaționale permite adaptarea conținutului la nevoile elevilor, fără a folosi excesiv tehnologia;
- Învățarea prin descoperire devine mai ușoară prin exerciții de tip puzzle, joc-perechi, cuvinte încrucișate;
- Avantajele Web 2.0 includ stimularea creativității, descoperirea dirijată și colaborarea în clasă;
- Implementarea metodelor alternative de predare conduce la învățare și predare personalizată.

Bibliografie:

Dobre, I., *Studiul critic al actualelor sisteme de e-learning*. Referat Academia Română, Institutul de Cercetări pentru Inteligență Artificială, 2010.

Dobrițoiu, M., Corbu, C., Guța, A., Urdea, G., Bogdanffy, L., *Instruirea asistată de calculator și platforme on-line*. Editura Universitas, Petroșani, 2019.

Iuhos, C. I., Bal, C., *Consecințele pedagogice ale instruirii asistate pe calculator din punct de vedere al stimulării imaginației, dezvoltării gândirii logice și a creativității*. A XVII-a Conferință internațională multidisciplinară, Sebeș, 2017.

ROLUL TEHNOLOGIEI ÎN PROCESUL DE PREDARE – ÎNVĂȚARE - EVALUARE

Profesor Elena-Luminița RĂDUȚ
Școala Gimnazială Scaești, Scaești, Dolj

Rezumat

În contextul actual, tehnologia se bucură de o deosebită atenție din partea elevilor, cadrelor didactice, părinților și autorităților competente și responsabile ale statului, fiind folosită, cu succes, în procesul de predare-învățare-evaluare. Atât tehnologia modernă cât și creativitatea cadrului didactic, poate motiva un elev să-și îndrepte atenția spre disciplina predată de acesta, poate crește interesul pentru lectură și studiu individual, poate anima starea de spirit de la clasă și poate determina ca ora sa să fie așteptată cu nerăbdare de elevi. Utilizarea mijloacelor moderne, este imperios necesară prin adaptarea conținuturilor științifice, aplicate la nevoile elevilor generației de azi, cu aplicație în viața cotidiană, corelate cu adaptările tehnice de astăzi, conduce spre succesul unei lecții. Evaluarea cu ajutorul testelor pe calculator poate fi și o prețioasă resursă de economisire a timpului. Ea îmbină o multitudine de funcții menite să faciliteze procesul de predare-învățare, oferind profesorului posibilitatea de a controla în permanență calitatea procesului instructiv educativ. Așadar, utilizarea unei anumite resurse educaționale digitale în clasa secolului XXI trebuie luată treptat, însoțită încă de metode tradiționale precum demonstrarea, explicația, problematizarea etc.

Contextul actual a impus tuturor cadrelor didactice, „prietene” sau nu cu tehnologia, să o introducă în procesul de predare-învățare-evaluare. Poate să fie acesta un avantaj pentru copii și cadre didactice? Este binecunoscut faptul că, în ultima perioadă, elevii sunt atrași de tot ceea ce presupune tehnologie modernă.

În ultima jumătate de an, date fiind circumstanțele contextului actual al orelor desfășurate online, tehnologia se bucură de o deosebită atenție și din partea cadrelor didactice, părinților și autorităților competente și responsabile ale statului. Educația digitală presupune anumite capacități și competențe din partea profesorului, în conformitate cu standardele politicilor educaționale naționale sau europene, precum și strategia personală de predare.

Procesul complex al educației presupune o bună planificare și realizarea efectivă a rezultatelor așteptate ale învățării, monitorizarea, autoevaluarea și evaluarea rezultatelor și îmbunătățirea lor permanentă. Atât tehnologia modernă cât și creativitatea cadrului didactic în construcția unei lecții, poate motiva un elev să-și îndrepte atenția spre disciplina predată de acesta, poate crește interesul pentru lectură

și studiu individual, poate determina anumite conexiuni/ interdisciplinaritate, poate anima starea de spirit de la clasă și per total, poate determina ca ora sa să fie așteptată cu nerăbdare de elevi.

Școala românească trebuie să iasă din normele stricte ale ideii de transfer de cunoștințe către elevi, idee care încă mai stă ca temei de bază a tot ceea ce școala face sau trebuie să facă. Școala să fie locul unde elevii primesc informații, dar accentul să nu cadă pe dimensiunea informativă, ci din ce în ce mai mult pe formare, integrare, relaționare.

Utilizarea mijloacelor moderne, a resurselor educaționale deschise, a instrumentelor/ platformelor educative în clasa anului 2020 este imperios necesară. Adaptarea conținuturilor științifice, aplicate la nevoile elevilor generației de azi, cu aplicație în viața cotidiană, corelate cu adaptările tehnice de astăzi, conduce spre succesul unei lecții.

Totuși valoarea formativă a mijloacelor de învățământ și mai ales a noilor utilități tehnice nu au relevanță pedagogică, cognitivă, decât dacă sunt utilizate pe lângă metode real-active. Aceasta pentru că ele sunt valabile în măsura în care și elevul este motivat să participe la cunoaștere, să învețe activ. Atunci profesorul poate să ofere un spectru larg de resurse, să le antreneze într-un context actual, să mobilizeze abilități și competențe înalt cognitive, să permită interacțiuni între elevi, să sprijine acumulări de cunoștințe noi, să depășească simpla achiziție, să stimuleze curiozitatea epistemică.

Internetul poate fi asimilat cu o bibliotecă infinit de mare, este un adevărat tezaur care va trebui să ajungă un izvor de cunoștințe, atent alese și fructificate sub îndrumarea profesorilor. Lecțiile sunt concepute astfel încât să fie utilizate de către profesor în procesul de predare la clasă, oferind elevilor posibilitatea să urmărească explicațiile profesorului și să interacționeze direct cu materialul de studiu.

Lecțiile multimedia sunt capabile să aducă un plus de valoare în explicarea acelor procese, fenomene sau structuri dificil de abordat prin metodele clasice. De exemplu, prin modelarea cu ajutorul calculatorului, procesele foarte greu de observat în condiții reale, cum ar fi fenomene microscopice sau din contră macroevoluții de relief pot fi studiate în tot dinamismul lor, la diferite scări spațiale sau temporale.

Departate de rutina orelor obișnuite, în care efortul de abstractizare pe care trebuie să-l facă este considerabil, elevii descoperă o lume în care teoria și practica se întâlnesc sub o formă accesibilă. Noțiuni înainte complicate din chimie și fizică sunt prezentate intuitiv, elevii pot să experimenteze liber și să vizualizeze în timp real rezultatul experimentelor.

Conținutul unei lecții în format electronic poate îmbina atât prezentări, simulări, experimente interactive, exerciții, teste cât și jocuri educaționale. Toate momentele de lecție realizate presupun activitatea nemijlocită a elevilor, iar interactivitatea constă în cea mai mare parte în feedback gradual

oferit utilizatorului pe tot parcursul lecției. Designul grafic și funcționalitatea, aspectul vizual contribuie semnificativ la înțelegerea clară a fiecărei unități de informație oferită, fiind realizat în concordanță cu normele psihopedagogice de proiectare și luând în considerație particularitățile de vârstă ale elevilor.

Evaluarea cu ajutorul testelor pe calculator poate fi și o prețioasă resursă de economisire a timpului. Ea îmbină o multitudine de funcții menite să faciliteze procesul de predare-învățare, oferind profesorului posibilitatea de a controla în permanență calitatea procesului instructiv educativ desfășurat prin: demonstrații interactive, testarea elevilor după fiecare temă, evaluarea cunoștințelor elevilor prin votarea simultană, identificarea răspunsurilor corecte printr-o metodă interactivă, evaluarea nivelului de predare, evidența rezultatelor prin intermediul rapoartele statistice generate de platforme.

Cadrul didactic are elementele necesare construirii unui demers didactic personalizat, în funcție de cerințe și condiții concrete, în funcție de experiența sa și de nivelul de achiziții al clasei. Materialele educaționale în format digital nu au menirea de a le înlocui pe cele clasice, ci de a fi instrumente eficiente la îndemâna profesorului.

Așadar, utilizarea unei anumite resurse educaționale digitale în clasa secolului XXI trebuie luată în considerare, însoțită încă de metode tradiționale precum demonstrarea, explicația, problematizarea etc.

Bibliografie:

Coroi, I., *Percepția calității în educație*, 2017, pp. 1-9. Disponibil online la: didactic.ro/materiale-didactice/perceptiacalitatii-in-educatie.

Parfene, C., *Metodica studierii limbii și literaturii române*, Polirom, Iași, 1999.

UTILIZAREA RESPONSABILĂ A NOILOR TEHNOLOGII ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

Profesor pentru educație timpurie Andreea Denisa RAICEA
Școala Gimnazială Ghindeni, Ghindeni, Dolj

Rezumat

Integrarea noilor tehnologii în educația timpurie reprezintă o componentă esențială a procesului educațional contemporan, în contextul digitalizării accelerate a societății. Utilizarea responsabilă a resurselor digitale contribuie la diversificarea strategiilor de predare-învățare, sprijinind învățarea prin joc, explorare și interacțiune, în acord cu particularitățile de vârstă ale copilului preșcolar. Tehnologia are rol complementar, îmbogățind activitățile tradiționale fără a le substitui, și favorizează dezvoltarea competențelor cognitive, lingvistice și socio-emoționale. Instrumentele digitale moderne facilitează evaluarea formativă și monitorizarea progresului individual al copilului, prin metode atractive și adaptate nivelului de dezvoltare. Beneficiile utilizării tehnologiei includ creșterea motivației pentru învățare, stimularea creativității și formarea competențelor digitale de bază, cu respectarea limitelor necesare pentru prevenirea suprasolicitării și a dependenței de ecrane. Rolul cadrului didactic este fundamental în selectarea, adaptarea și integrarea echilibrată a tehnologiei în demersul educațional, astfel încât aceasta să sprijine dezvoltarea armonioasă și echilibrată a copilului.

În contextul societății contemporane, caracterizate printr-o dezvoltare accelerată a tehnologiilor digitale, educația se află într-un proces continuu de transformare. Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare-învățare-evaluare reprezintă o necesitate, nu doar o opțiune, având în vedere schimbările profunde în modul de accesare a informației și în stilurile de învățare ale copiilor. În educația timpurie, utilizarea tehnologiei trebuie realizată cu responsabilitate, echilibru și discernământ pedagogic, astfel încât să sprijine dezvoltarea globală a copilului și să completeze metodele tradiționale de instruire.

Prezentul referat își propune să evidențieze rolul și importanța noilor tehnologii în educația timpurie, să analizeze modalitățile de integrare a acestora în activitățile didactice și să sublinieze impactul lor asupra procesului de evaluare.

Educația timpurie vizează dezvoltarea armonioasă a copilului din punct de vedere cognitiv, socio-emoțional, fizic și lingvistic. La această vârstă, învățarea se realizează preponderent prin joc, explorare și experiențe concrete. Noile tehnologii, precum tablele interactive, aplicațiile educaționale, platformele digitale sau resursele multimedia, pot deveni instrumente valoroase dacă sunt adaptate particularităților de vârstă ale copiilor.

Utilizarea tehnologiei în educația timpurie nu presupune înlocuirea activităților clasice, ci îmbogățirea acestora. Materialele digitale pot stimula curiozitatea, creativitatea și motivația pentru învățare, oferind contexte variate și atractive pentru descoperire și experimentare.

În procesul de predare, noile tehnologii permit diversificarea strategiilor didactice și personalizarea învățării. Profesorul pentru educație timpurie poate utiliza prezentări interactive, povești digitale, jocuri educaționale sau materiale audio-video pentru a facilita înțelegerea conținuturilor și pentru a capta atenția copiilor.

În etapa de învățare, tehnologia sprijină participarea activă a copilului, oferindu-i posibilitatea de a învăța prin explorare și descoperire. Aplicațiile educaționale bine alese pot contribui la dezvoltarea limbajului, a gândirii logice, a atenției și a memoriei, respectând ritmul individual de învățare al fiecărui copil.

Totodată, integrarea tehnologiei favorizează învățarea colaborativă, stimulând comunicarea și interacțiunea între copii, sub îndrumarea atentă a cadrului didactic.

Evaluarea în educația timpurie are un caracter formativ și urmărește progresul copilului, nu performanța în sens strict. Noile tehnologii oferă instrumente moderne de observare și monitorizare a dezvoltării copiilor, precum portofoliile digitale, aplicațiile de urmărire a progresului sau fișele interactive de evaluare.

Aceste instrumente permit colectarea și analizarea datelor într-un mod eficient și obiectiv, facilitând adaptarea demersului didactic la nevoile individuale ale copiilor. De asemenea, evaluarea digitală poate deveni mai atractivă și mai puțin stresantă pentru copii, fiind integrată sub forma jocului.

Printre beneficiile integrării noilor tehnologii în educația timpurie se numără creșterea motivației pentru învățare, accesul la resurse variate, stimularea gândirii creative și dezvoltarea competențelor digitale de bază. În același timp, este necesar să fie respectate limitele utilizării tehnologiei, pentru a evita suprasolicitarea sau dependența de ecrane.

Rolul profesorului este esențial în selectarea și utilizarea responsabilă a resurselor digitale, asigurând un echilibru între activitățile tradiționale și cele asistate de tehnologie.

Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare în educația timpurie reprezintă un demers complex, care necesită competențe pedagogice, digitale și o bună cunoaștere a particularităților de vârstă ale copiilor. Utilizate adecvat, noile tehnologii pot contribui semnificativ la îmbunătățirea calității actului educațional, sprijinind dezvoltarea globală a copilului.

În concluzie, tehnologia nu trebuie privită ca un scop în sine, ci ca un mijloc educațional modern, integrat armonios într-un demers didactic centrat pe copil și pe nevoile sale de dezvoltare.

În contextul educației preșcolare, integrarea noilor tehnologii trebuie realizată într-o manieră adaptată nivelului de dezvoltare al copiilor cu vârste cuprinse între 3 și 6 ani. Activitățile digitale vor avea un caracter preponderent ludic și exploratoriu, fiind utilizate ca suport pentru joc, poveste, cântec și activități practice. De exemplu, utilizarea poveștilor interactive sau a aplicațiilor de recunoaștere a formelor, culorilor și sunetelor contribuie la dezvoltarea limbajului, a gândirii și a creativității, fără a substitui experiențele directe și concrete.

Profesorul pentru educație timpurie are responsabilitatea de a media relația copil–tehnologie, de a stabili limite clare de timp și de a integra resursele digitale în mod echilibrat, în alternanță cu activitățile de mișcare, joc liber și interacțiune socială.

Prezentul referat este realizat într-o manieră specifică nivelului universitar (master/grad didactic), punând accent pe argumentarea teoretică, pe corelarea cu specificul educației timpurii și pe reflecția pedagogică. Integrarea tehnologiei este analizată din perspectiva competențelor cadrului didactic, a curriculumului pentru educație timpurie și a nevoilor reale ale copilului preșcolar.

Din punct de vedere metodologic, se recomandă utilizarea tehnologiei ca instrument complementar, integrat în proiectarea didactică, cu obiective clar formulate și cu evaluare continuă a impactului asupra dezvoltării copilului.

Bibliografie:

Cucoș, C., *Pedagogie*. Polirom, Iași, 2014.

Ionescu, M., Bocoș, M., *Didactica modernă*. Paralela 45, Cluj-Napoca, 2017.

Ministerul Educației, *Curriculum pentru educație timpurie*. București, 2019.

Prensky, M., *Digital Natives, Digital Immigrants*. *On the Horizon*, 9(5), 2001, pp. 1–6.

UNESCO, *Education in a digital world*. UNESCO Publishing, 2020.

PERSPECTIVE SI STRATEGII DIDACTICE IN EDUCATIA DE ASTAZI

Profesor Nicoleta ROSARIO CURVELO

Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova, Dolj

Rezumat

Educația contemporană se află într-un amplu proces de schimbare, influențat în special de dezvoltarea societății digitale, de diversitatea tot mai mare a elevilor și de necesitatea formării unor competențe adecvate secolului XXI. În acest cadru, metodele didactice tradiționale, bazate pe transmiterea pasivă a informației, devin tot mai puțin eficiente, fiind treptat înlocuite sau completate de strategii de predare active, interactive și adaptate nevoilor individuale. Profesorii sunt tot mai mult chemați să își asume rolul de ghizi ai învățării, să creeze situații autentice de explorare și să încurajeze implicarea conștientă a elevilor. În acest sens, direcțiile actuale ale educației pun accent pe flexibilitate, integrarea tehnologiei, colaborare și dezvoltarea gândirii critice.

Introducere

Educația contemporană se află într-un proces continuu de transformare, determinat de schimbările sociale, tehnologice și culturale. În acest context, modelul tradițional de predare, centrat exclusiv pe profesor și pe transmiterea unilaterală a informației, nu mai răspunde pe deplin nevoilor elevilor. Predarea activă reprezintă o alternativă modernă și eficientă, care pune accent pe implicarea directă a elevilor în procesul de învățare, stimulând gândirea critică, autonomia și motivația pentru învățare.

Conceptul de predare activă

Predarea activă se bazează pe principiul conform căruia elevii învață mai eficient atunci când participă activ la construirea propriilor cunoștințe. Această abordare didactică presupune utilizarea unor metode interactive, prin care elevii sunt încurajați să exploreze, să analizeze, să colaboreze și să reflecteze asupra informațiilor primite. Profesorul nu mai este doar un furnizor de cunoștințe, ci devine un facilitator al învățării, un ghid care creează contexte educaționale favorabile dezvoltării competențelor.

Predarea activă are la bază teoriile constructiviste ale învățării, conform cărora cunoașterea este construită activ de către elev, pornind de la experiențele anterioare și de la interacțiunea cu mediul. Astfel, învățarea devine un proces dinamic, centrat pe elev, în care acesta este responsabil pentru propriul progres.

Metode și strategii de predare activă

Printre cele mai utilizate metode de predare activă se numără: învățarea prin descoperire, învățarea prin problematizare, studiul de caz, jocul de rol, dezbateră, brainstorming-ul, lucrul pe grupe și proiectele educaționale. Aceste metode favorizează participarea activă a elevilor și dezvoltarea competențelor cognitive, sociale și emoționale.

De exemplu, lucrul pe grupe stimulează cooperarea și comunicarea, oferind elevilor posibilitatea de a-și exprima opiniile și de a învăța unii de la alții. Jocul de rol contribuie la dezvoltarea empatiei și a capacității de a analiza situații reale, în timp ce metoda proiectului permite integrarea cunoștințelor din mai multe domenii și aplicarea lor în contexte practice.

Utilizarea tehnologiei educaționale reprezintă, de asemenea, un suport important pentru predarea activă. Platformele digitale, aplicațiile interactive și resursele multimedia pot transforma lecțiile în experiențe atractive și relevante pentru elevi, crescând nivelul de implicare și interes.

Avantajele predării active

Predarea activă oferă numeroase beneficii atât pentru elevi, cât și pentru profesori. În primul rând, aceasta contribuie la creșterea motivației pentru învățare, deoarece elevii se simt implicați și valorizați. În al doilea rând, metodele active favorizează dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a capacității de rezolvare a problemelor.

De asemenea, predarea activă sprijină învățarea pe termen lung, deoarece informațiile sunt înțelese și aplicate, nu doar memorate. Elevii dobândesc competențe transferabile, utile atât în viața personală, cât și în cea profesională. Pentru profesori, această abordare oferă posibilitatea de a adapta procesul de predare la nevoile și ritmul fiecărui elev, promovând educația incluzivă.

Limite și provocări

În ciuda avantajelor sale, predarea activă presupune și anumite provocări. Implementarea eficientă a metodelor active necesită timp, resurse și o bună pregătire pedagogică. De asemenea, gestionarea clasei poate deveni mai dificilă, iar evaluarea progresului elevilor trebuie adaptată pentru a reflecta competențele dobândite.

Cu toate acestea, prin formarea continuă a cadrelor didactice și prin sprijin instituțional, aceste dificultăți pot fi depășite, iar predarea activă poate deveni o practică constantă în școală.

Concluzie

Predarea activă reprezintă o direcție esențială în modernizarea educației, contribuind la formarea unor elevi autonomi, critici și responsabili. Prin implicarea activă a elevilor în procesul de învățare și prin utilizarea unor metode didactice interactive, școala poate răspunde mai eficient cerințelor societății

contemporane. Astfel, predarea activă nu este doar o metodă alternativă, ci o necesitate pentru educația secolului XXI.

Bibliografie:

Cerghit, I., *Metode de învățământ*. Polirom, Iași, 2006.

Cucoș, C., *Pedagogie*. Polirom, Iași, 2014.

Joița, E., *Instruirea constructivistă*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.

Oprea, C. L., *Strategii didactice interactive*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2009.

Pânișoară, I.-O., *Profesorul de succes*. Polirom, Iași, 2015.

ÎNVĂȚAREA ACTIVĂ ÎN SALA DE CLASĂ MODERNĂ: ABORDĂRI ȘI STRATEGII DIDACTICE ÎN PREDAREA LIMBII ENGLEZE

Profesor Diana Elena SANDU

Liceul Teoretic „Tudor Arghezi”, Craiova, Dolj

Rezumat

Educația modernă trece printr-o transformare profundă, determinată de evoluția tehnologică, de nevoile tot mai diverse ale elevilor și de accentul tot mai puternic pus pe competențele secolului XXI. Abordările și strategiile didactice moderne transformă procesul de învățare într-o experiență activă, participativă și relevantă pentru elevi. În calitate de profesor de limba engleză, consider că succesul în educația contemporană depinde de capacitatea noastră de a îmbina metodele tradiționale cu cele inovatoare, de a utiliza tehnologia în mod echilibrat și de a menține o relație autentică cu elevii.

Educația nu mai este doar despre transmiterea informației, ci despre formarea unor oameni capabili să gândească, să comunice și să se adapteze într-o lume în continuă schimbare. Profesorul modern are misiunea de a deveni catalizatorul acestei transformări.

Introducere

Educația modernă trece printr-o transformare profundă, determinată de evoluția tehnologică, de nevoile tot mai diverse ale elevilor și de accentul tot mai puternic pus pe competențele secolului XXI. În calitate de profesor de limba engleză, am observat că metodele tradiționale de predare, centrate pe profesor, nu mai răspund în totalitate cerințelor educaționale actuale. Elevii au nevoie de învățare interactivă, colaborativă și personalizată, care să le dezvolte nu doar cunoștințele lingvistice, ci și gândirea critică, creativitatea și autonomia.

Abordări moderne în procesul didactic

În cadrul predării limbii engleze, abordările moderne vizează trecerea de la o educație bazată pe transmiterea de informații, la una orientată spre formarea de competențe. Un prim principiu fundamental este **învățarea centrată pe elev**, care presupune că rolul profesorului devine acela de facilitator și ghid, nu doar de sursă de cunoștințe.

Aplicarea acestei abordări presupune adaptarea strategiilor la stilurile și ritmurile individuale de învățare. De exemplu, elevii care învață mai bine prin mijloace vizuale pot fi sprijiniți prin utilizarea materialelor multimedia, în timp ce elevii cu un stil auditiv pot beneficia de activități de tip *listening comprehension* sau de podcasturi educaționale.

O altă abordare relevantă este cea **constructivistă**, conform căreia cunoașterea nu se transmite, ci se construiește activ prin experiență și interacțiune. Într-o oră de engleză, acest lucru se poate realiza prin proiecte colaborative, jocuri de rol, dezbateri sau *problem-solving tasks*, activități care stimulează implicarea personală a elevilor.

Strategii didactice adaptate educației moderne

În contextul digitalizării și al globalizării, o serie de strategii didactice moderne s-au dovedit a fi eficiente în procesul de predare a unei limbi străine:

1. **Învățarea prin cooperare (Cooperative Learning)** – presupune organizarea elevilor în grupuri mici, în care fiecare membru are o sarcină clară și contribuie la atingerea unui scop comun. Această strategie dezvoltă nu doar competențele lingvistice, ci și spiritul de echipă, empatia și responsabilitatea.
2. **Flipped Classroom (Clasa inversată)** – este o metodă tot mai apreciată în predarea limbii engleze. Elevii studiază acasă materialele de teorie (prin videoclipuri, tutoriale, fișe digitale), iar timpul din clasă este dedicat aplicării practice, conversației și clarificării conceptelor. Astfel, fiecare elev are ocazia de a învăța în propriul ritm, iar profesorul devine un mentor activ.
3. **Gamificarea învățării** – utilizarea jocurilor și a elementelor ludice (puncte, nivele, recompense) pentru a stimula motivația elevilor. Platforme precum *Kahoot*, *Quizizz* sau *Wordwall* fac din procesul de învățare o activitate atractivă și competitivă.
4. **Învățarea bazată pe proiecte (Project-Based Learning)** – în această strategie, elevii lucrează la proiecte reale, ce pot implica crearea unui ziar în limba engleză, realizarea unui vlog educațional sau organizarea unui eveniment fictiv într-o comunitate anglofonă. Această metodă le dezvoltă competențele comunicative, dar și spiritul critic și creativitatea.
5. **Integrarea tehnologiilor digitale** – utilizarea instrumentelor digitale este esențială în educația modernă. Tabletele, aplicațiile interactive sau platformele de e-learning (Google Classroom, Padlet, Canva) facilitează o experiență de învățare adaptată epocii digitale. În plus, tehnologia permite o evaluare continuă și personalizată.

Rolul profesorului în educația modernă

Profesorul modern trebuie să dețină competențe multiple, dincolo de domeniul său de specialitate. În predarea limbii engleze, rolul său nu este doar de instructor, ci și de motivator, consilier și designer al procesului educativ. Este esențial ca acesta să creeze un climat pozitiv, să încurajeze exprimarea liberă și să valorizeze unicitatea fiecărui elev.

De asemenea, profesorul devine un promotor al gândirii critice și al comunicării interculturale. Studiarea limbii engleze oferă contextul ideal pentru dezvoltarea toleranței, a empatiei și a deschiderii către diversitate.

Concluzii

Abordările și strategiile didactice moderne transformă procesul de învățare într-o experiență activă, participativă și relevantă pentru elevi. În calitate de profesor de limba engleză, consider că succesul în educația contemporană depinde de capacitatea noastră de a îmbina metodele tradiționale cu cele inovatoare, de a utiliza tehnologia în mod echilibrat și de a menține o relație autentică cu elevii.

Educația nu mai este doar despre transmiterea informației, ci despre formarea unor oameni capabili să gândească, să comunice și să se adapteze într-o lume în continuă schimbare. Profesorul modern are misiunea de a deveni catalizatorul acestei transformări.

Bibliografie:

Brown, D., *Principles of Language Learning and Teaching*. Pearson Longman, 2007.

Douglas, H., Krashen, R., *The Natural Approach to Language Teaching*. Pergamon Press, 2012.

Scrivener, J., *Learning Teaching*. Macmillan Education, Oxford, 2011.

CONSTRUIREA ÎNVĂȚĂRII AUTENTICE PRIN METODE INTERACTIVE ȘI COLABORATIVE

Profesor itinerant și de sprijin Diana-Monica SEGĂRCEANU

Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Dolj

Profesor Dana-Mariana VÎLCELEANU

Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Dolj

Rezumat

Lucrarea explorează modul în care strategiile de predare activă pot transforma procesul didactic dintr-o succesiune de activități frontale într-o experiență de învățare centrată pe elev, interactivă și constructivă. Sunt analizate concepte fundamentale ale educației moderne, precum învățarea prin descoperire, cooperarea, integrarea tehnologiei și personalizarea demersului didactic. Rezumatul include exemple din practica la clasă, cu accent pe valorificarea metodelor active în contexte reale de învățare și pe impactul acestora asupra motivației și rezultatelor elevilor.

Educația modernă nu mai poate funcționa exclusiv pe baza transmiterii de informații. Elevii au nevoie de competențe dinamice: gândire critică, creativitate, autonomie și cooperare. Predarea activă devine, astfel, o necesitate pentru formarea unor cetățeni flexibili și responsabili. Trecerea de la teorie la practică implică adaptare constantă, reflecție și capacitatea profesorului de a transforma concepte abstracte în experiențe autentice de învățare.

Predarea activă se bazează pe paradigma constructivistă, conform căreia elevul își dezvoltă cunoștințele prin explorare, colaborare și reflecție. În centrul procesului se află elevul, iar profesorul joacă rolul de facilitator, ghid și arhitect al experienței de învățare. Principiile sale includ participarea activă, învățarea contextualizată, lucrul în echipă și dezvoltarea abilităților de autoevaluare.

Învățarea prin proiecte, metodele cooperative, studiul de caz, investigația, experimentul, jocul didactic și metodele digitale reprezintă instrumente eficiente pentru creșterea implicării elevilor. În activitatea mea am aplicat frecvent strategii precum Turul galeriei, Gândesc–Lucrez în pereche–Împărtășesc, Mozaicul sau Linia valorică. Rezultatele au arătat o creștere a motivației elevilor și o îmbunătățire a colaborării, în special în rândul celor cu dificultăți de învățare.

Învățarea prin proiecte facilitează integrarea interdisciplinară și dezvoltarea competențelor transversale. În proiectul „Comunitatea mea în imagini”, elevii au realizat interviuri, colaje digitale și

prezentări în echipă. Fiecare elev a avut un rol clar, ceea ce a contribuit la responsabilizare și implicare activă.

Învățarea prin descoperire- prin experimente, sarcini-problemă și activități practice, elevii ajung la concluzii prin investigație personală.

În cadrul lecțiilor de științe, utilizarea materialelor concrete a dus la o creștere vizibilă a interesului și a capacității elevilor de a formula ipoteze și explicații proprii.

Metodele interactive creează contexte de învățare dinamice și favorizează participarea tuturor elevilor. Ele reduc anxietatea, stimulează comunicarea și permit abordarea temelor complexe într-o manieră accesibilă.

Strategii digitale integrate- aplicațiile educaționale precum Wordwall, LearningApps, Kahoot sau Padlet oferă oportunități valoroase pentru exersare, colaborare și evaluare rapidă. Utilizarea tehnologiei crește gradul de atractivitate al lecțiilor și permite personalizarea învățării, mai ales în cazul elevilor cu dificultăți.

Rolul profesorului - Profesorul modern este facilitator al experiențelor de învățare. El creează situații problematice, pune întrebări, coordonează activități, susține dezvoltarea socio-emoțională și promovează reflecția personală.

Asumarea acestui rol conduce la o creștere vizibilă a încrederii, a implicării elevilor. Principalele provocări sunt timpul limitat, diversitatea nivelurilor de pregătire, accesul inegal la resurse și rezistența la schimbare. Totuși, prin creativitate, colaborare între profesori și o planificare atentă, aceste dificultăți pot fi depășite.

Predarea activă reprezintă un demers esențial în formarea competențelor moderne. Ea sprijină dezvoltarea autonomiei, creativității și responsabilității elevilor. Trecerea de la teorie la practică se realizează prin adaptare permanentă, reflecție profesională și implicarea elevilor în activități autentice și semnificative.

Bibliografie:

Cerghit, I., *Metode de învățământ*, Polirom, Iași, 2006.

Cucoș, C., *Pedagogie*, Polirom, Iași, 2014.

Ministerul Educației, *Metodologia privind activitățile educative și de sprijin*, București, 2022.

Neculau, A., *Introducere în psihologia educației*, Polirom, Iași, 2019.

Vrașmas, E., *Educația incluzivă*, Miniped, București, 2014.

DE LA LECTURĂ LA INTERPRETARE: STRATEGII DE PREDARE ACTIVĂ A ROMANULUI INTERBELIC

Profesor Mădălina STANCU

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Profesor Flori BĂLAȘA

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Predarea literaturii române în învățământul liceal presupune, în contextul actual, depășirea modelului tradițional, centrat exclusiv pe profesor și pe reproducerea de informații. Conceptul de *învățare și predare activă* valorifică implicarea directă a elevului în construirea sensului, stimulând gândirea critică, dialogul și interpretarea personală. Romanele din perioada interbelică – prin complexitatea tematică, diversitatea formulelor narative și densitatea ideatică – oferă un teren fertil pentru aplicarea strategiilor interactive, care pot transforma lectura într-o experiență autentică și relevantă.

Romanul interbelic (ex. *Ion* de Liviu Rebreanu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război* de Camil Petrescu, *Enigma Otiliei* de George Călinescu) solicită elevului nu doar înțelegerea firului narativ, ci și interpretarea relației dintre individ și societate, dintre conștiință și realitate, dintre tradiție și modernitate. Prin strategii active, elevul devine un cititor implicat, capabil să formuleze ipoteze de lectură, să analizeze conflicte și să susțină opinii argumentate.

Strategii interactive aplicabile în studiul romanului interbelic

1. Învățarea prin problematizare

Profesorul poate formula întrebări deschise, cu valoare euristică, pornind de la dilemele morale sau existențiale ale personajelor: Este Ion un personaj dominat de destin sau de propria voință?

Poate fi Ștefan Gheorghidiu considerat un intelectual lucid sau un personaj prizonier al subiectivității?

Elevii lucrează individual sau în grupuri mici, formulând răspunsuri argumentate, care sunt apoi discutate frontal. Această strategie dezvoltă gândirea critică și capacitatea de interpretare.

2. Dezbaterea academică

Romanele interbelice se pretează dezbaterilor pe teme precum iubirea, condiția socială, războiul sau degradarea morală. Clasa poate fi împărțită în echipe care susțin puncte de vedere opuse (de exemplu: realism obiectiv vs. subiectivism modern), folosind argumente din text. Dezbaterea stimulează competențele de comunicare și argumentare, esențiale pentru formarea profilului cultural al elevului.

3. Metoda rolurilor (role-play)

Elevii pot intra în rolul personajelor și pot simula interviuri, procese literare sau monologuri interioare. De exemplu, un „proces al lui Ion” sau un dialog imaginar între Felix și Otilia permite o înțelegere profundă a psihologiei personajelor și a relațiilor dintre ele. Această metodă favorizează empatia și interpretarea creativă a textului.

4. Jurnalul de lectură reflexiv

Ca strategie de predare activă, jurnalul de lectură îi încurajează pe elevi să noteze impresii personale, întrebări, asocieri cu alte opere sau cu realitatea contemporană. Accentul nu cade pe reproducerea comentariului critic, ci pe relația personală a elevului cu textul literar.

5. Învățarea colaborativă

Lucrul pe grupuri, prin fișe de analiză diferențiate (personaj, perspectivă narativă, temă, simboluri), permite valorificarea inteligențelor multiple și dezvoltarea competențelor sociale. Fiecare grup devine expert pe o componentă a romanului, contribuind ulterior la construirea unei interpretări globale.

Aplicarea strategiilor interactive în predarea romanelor interbelice conduce la: creșterea motivației pentru lectură; dezvoltarea gândirii critice și a autonomiei intelectuale; formarea competențelor de analiză, argumentare și exprimare coerentă; apropierea elevului de valorile culturale și estetice ale literaturii.

Predarea activă a romanelor din perioada interbelică reprezintă o punte între teoria literară și experiența de lectură a elevului. Prin strategii interactive, profesorul nu mai este doar un transmițător de informații, ci un facilitator al învățării, iar elevul devine participant activ la actul interpretării. Astfel, literatura română își recâștigă rolul formativ, contribuind la dezvoltarea unei gândiri reflexive și a unei culturi autentice.

Învățarea activă se fundamentează pe teoriile constructiviste ale educației, potrivit cărora elevul este participant direct la construirea cunoașterii. Contribuțiile lui Jean Piaget, Lev Vîgotski și Jerome Bruner evidențiază rolul interacțiunii, al descoperirii ghidate și al contextului socio-cultural în formarea competențelor. Aplicată în predarea literaturii, această paradigmă presupune valorizarea interpretării personale, a dialogului și a reflecției critice. În cazul romanului interbelic, predarea activă permite depășirea memorării schematice a comentariilor critice și favorizează înțelegerea profundă a relației dintre individ și societate, dintre conștiință și realitate.

Programa pentru disciplina Limba și literatura română, liceu, pune accent pe formarea competențelor de receptare și producere a mesajului scris și oral, pe dezvoltarea gândirii critice și pe construirea identității culturale.

Evaluarea în cadrul predării active trebuie să fie predominant formativă și să valorifice procesul, nu doar produsul final. Instrumente precum portofoliul, autoevaluarea, evaluarea colegială sau rubricile de apreciere permit o apreciere nuanțată a progresului elevului. În studiul romanului interbelic, evaluarea poate viza capacitatea de interpretare, coerența argumentării și originalitatea perspectivei.

Strategiile interactive de predare a romanelor din perioada interbelică contribuie la transformarea orei de literatură într-un spațiu al dialogului cultural și al reflecției critice. Învățarea activă facilitează apropierea elevului de textul literar, dezvoltând competențe esențiale pentru formarea intelectuală și civică. Prin aplicarea coerentă a acestor metode, profesorul răspunde atât cerințelor curriculare, cât și nevoilor reale ale elevilor.

Bibliografie:

Călinescu, G., *Enigma Otiliei*. Minerva, București, 2008.

Cucoș, C., *Pedagogie*. Polirom, Iași, 2014.

Ministerul Educației, *Programa școlară pentru disciplina Limba și literatura română – liceu*. Ministerul Educației, București, 2017.

Petrescu, C., *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*. Humanitas, București, 2011.

Rebreanu, L., *Ion*. Minerva, București, 2009.

INTEGRAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN PROCESUL DE PREDARE– ÎNVĂȚARE–EVALUARE LA FIZICĂ, AVÂND CA EXEMPLU CAPITOLUL „UNDE MECANICE”

- Studiu metodic-științific -

Profesor Oana ȘERBAN

Colegiul Național „Frații Buzești” Craiova, Dolj

Liviu Mihai POPOI

Colegiul Național „Frații Buzești” Craiova, Dolj

În contextul societății contemporane, marcată de o dezvoltare accelerată a tehnologiei digitale, sistemul educațional se află într-un proces continuu de adaptare și modernizare. Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare reprezintă o necesitate, nu doar o opțiune, contribuind la creșterea eficienței actului didactic și la formarea competențelor-cheie ale elevilor. Fizica, ca disciplină fundamentală a științelor exacte, beneficiază în mod deosebit de utilizarea tehnologiilor moderne, datorită caracterului său experimental și aplicativ.

Capitolul „Unde mecanice” este unul dintre cele mai complexe și abstracte capitole din programa de fizică, întrucât presupune înțelegerea unor fenomene dinamice, greu de observat direct. Utilizarea simulărilor, a platformelor educaționale digitale, a experimentelor virtuale și a aplicațiilor interactive facilitează înțelegerea conceptelor teoretice și dezvoltă gândirea științifică a elevilor. În continuare ne propunem să evidențiem rolul noilor tehnologii în predarea, învățarea și evaluarea noțiunilor de unde mecanice, subliniind avantajele și impactul acestora asupra procesului educațional.

1. Rolul noilor tehnologii în predarea fizicii

Predarea fizicii presupune explicarea unor fenomene naturale complexe, adesea inaccesibile observației directe. Noile tehnologii oferă profesorului instrumente variate pentru a face conținutul mai accesibil, atractiv și relevant pentru elevi. Utilizarea tablei interactive, a prezentărilor multimedia, a animațiilor și a simulărilor contribuie la clarificarea conceptelor și la captarea atenției elevilor.

În cazul capitolului „Unde mecanice”, noțiuni precum propagarea undelor, amplitudinea, frecvența, lungimea de undă sau interferența pot fi dificil de înțeles doar prin explicații teoretice. Simulările digitale permit vizualizarea în timp real a mișcării undelor, modificarea parametrilor și

observarea efectelor produse. Astfel, elevii pot înțelege mai ușor relațiile dintre mărimile fizice și pot face legătura între teorie și realitate.

De asemenea, platformele educaționale online permit accesul la resurse variate, precum videoclipuri explicative, lecții interactive sau experimente virtuale. Profesorul poate adapta ritmul și metoda de predare în funcție de nivelul clasei, facilitând învățarea diferențiată. În plus, utilizarea tehnologiei stimulează curiozitatea și motivația elevilor, transformând lecția de fizică într-o experiență dinamică și interactivă.

2. Integrarea tehnologiei în procesul de învățare a capitolului „Unde mecanice”

Învățarea eficientă presupune implicarea activă a elevului în procesul educațional. Noile tehnologii favorizează învățarea activă, colaborativă și autonomă, oferind elevilor posibilitatea de a explora conceptele fizice prin descoperire și experimentare virtuală.

În studiul undelor mecanice, aplicațiile digitale permit realizarea de experimente virtuale care ar fi dificil sau imposibil de efectuat în laboratorul școlar. De exemplu, simularea propagării undelor pe o coardă sau în medii diferite ajută elevii să observe influența densității mediului asupra vitezei de propagare. Prin manipularea directă a variabilelor, elevii își dezvoltă gândirea logică și capacitatea de analiză.

Platformele de tip e-learning oferă, de asemenea, posibilitatea învățării asincrone. Elevii pot relua lecțiile, pot viziona explicații suplimentare și pot rezolva exerciții interactive în ritmul propriu. Acest aspect este deosebit de important pentru consolidarea cunoștințelor și pentru sprijinirea elevilor cu ritmuri diferite de învățare.

În plus, utilizarea aplicațiilor de colaborare online încurajează lucrul în echipă. Elevii pot realiza proiecte digitale, prezentări sau portofolii tematice despre undele mecanice, dezvoltând competențe digitale, de comunicare și de cooperare. Astfel, învățarea devine un proces complex, centrat pe elev și adaptat cerințelor societății moderne.

3. Evaluarea asistată de tehnologie în studiul undelor mecanice

Evaluarea reprezintă o componentă esențială a procesului educațional, având rolul de a măsura nivelul de achiziție a competențelor și de a oferi feedback atât elevilor, cât și profesorului. Integrarea noilor tehnologii în evaluare aduce numeroase beneficii, precum obiectivitatea, rapiditatea și diversificarea metodelor de evaluare.

Testele online, chestionarele interactive și aplicațiile de evaluare permit verificarea cunoștințelor într-un mod atractiv și eficient. În cazul capitolului „Unde mecanice”, evaluarea poate include itemi care presupun interpretarea unor grafice, analiza unor simulări sau rezolvarea unor probleme interactive.

Feedback-ul instant oferit de platformele digitale ajută elevii să își identifice rapid lacunele și să își corecteze greșelile.

De asemenea, evaluarea formativă este facilitată prin utilizarea tehnologiei. Profesorul poate monitoriza progresul elevilor, poate adapta strategiile didactice și poate oferi sprijin personalizat. Portofoliile digitale, proiectele multimedia și prezentările realizate de elevi constituie metode alternative de evaluare, care pun accent pe creativitate și aplicarea practică a cunoștințelor.

În plus, utilizarea tehnologiei în evaluare contribuie la reducerea anxietății asociate testării tradiționale și la creșterea implicării elevilor. Astfel, evaluarea devine un proces continuu, integrat în învățare și orientat spre dezvoltarea competențelor.

4. Avantaje și provocări ale utilizării noilor tehnologii în predarea undelor mecanice

Integrarea noilor tehnologii în predarea-învățarea-evaluarea la fizică prezintă numeroase avantaje. Printre acestea se numără creșterea atractivității lecțiilor, facilitarea înțelegerii conceptelor abstracte, dezvoltarea competențelor digitale și stimularea gândirii critice. În cazul undelor mecanice, vizualizarea și experimentarea virtuală contribuie semnificativ la consolidarea cunoștințelor.

Totuși, utilizarea tehnologiei presupune și anumite provocări. Lipsa infrastructurii adecvate, accesul limitat la dispozitive digitale sau nivelul diferit de competențe digitale ale elevilor și profesorilor pot îngreuna implementarea eficientă a tehnologiei. De asemenea, există riscul ca tehnologia să fie utilizată excesiv sau neadecvat, în detrimentul înțelegerii conceptuale.

Prin urmare, este esențial ca profesorul să utilizeze tehnologia în mod echilibrat, integrând-o armonios în demersul didactic și adaptând-o obiectivelor educaționale. Formarea continuă a cadrelor didactice în domeniul tehnologiilor educaționale reprezintă un factor-cheie pentru succesul acestui proces.

5. Exemple concrete de utilizare a noilor tehnologii în predarea capitolului „Unde mecanice”

Integrarea eficientă a noilor tehnologii în predarea fizicii presupune nu doar utilizarea unor mijloace moderne, ci și adaptarea strategiilor didactice la specificul conținutului predat. Capitolul „Unde mecanice” oferă multiple oportunități pentru aplicarea tehnologiilor educaționale, datorită caracterului său dinamic și experimental.

Un exemplu concret îl reprezintă utilizarea simulărilor interactive pentru studierea propagării undelor mecanice. Prin intermediul aplicațiilor digitale, elevii pot observa modul în care o undă se propagă într-un mediu elastic, pot modifica parametri precum amplitudinea, frecvența sau tensiunea

corzii și pot analiza efectele acestor modificări asupra vitezei de propagare. Acest tip de activitate contribuie la formarea gândirii cauză–efect și la înțelegerea profundă a fenomenelor fizice.

De asemenea, experimentele virtuale pot fi utilizate pentru a ilustra fenomene precum reflexia, refracția, interferența sau formarea undelor staționare. În lipsa unui laborator dotat corespunzător, aceste experimente digitale reprezintă o alternativă viabilă și eficientă, oferind elevilor posibilitatea de a repeta experimentul de mai multe ori și de a analiza rezultatele fără riscuri sau constrângeri materiale.

Un alt exemplu de utilizare a tehnologiei este realizarea de lecții bazate pe metoda investigației. Profesorul poate propune o situație-problemă, iar elevii, utilizând resurse digitale, pot formula ipoteze, pot testa diferite scenarii în cadrul simulărilor și pot trage concluzii. Astfel, procesul de învățare devine unul activ, iar elevii își dezvoltă competențele de cercetare și spiritul critic.

Concluzii

Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare la fizică reprezintă o direcție esențială pentru modernizarea educației și pentru adaptarea acesteia la cerințele societății actuale. Capitolul „Unde mecanice” constituie un exemplu relevant al modului în care tehnologia poate facilita înțelegerea unor concepte complexe și poate transforma învățarea într-un proces interactiv și eficient.

Prin utilizarea simulărilor, a platformelor digitale și a metodelor moderne de evaluare, profesorul poate crea un mediu educațional stimulat, centrat pe elev. Astfel, noile tehnologii nu înlocuiesc metodele tradiționale, ci le completează, contribuind la formarea unor elevi competenți, creativi și pregătiți pentru provocările viitorului.

Bibliografie:

Cerghit, I., *Metode de învățământ*. Polirom, Iași, 2006.

Cucoș, C., *Pedagogie*. Polirom, Iași, 2014.

Giancoli, D. C., *Physics: Principles with Applications*. Pearson Education, New York, 2016.

Halliday, D., Resnick, R., Walker, J., *Fundamentals of Physics*. Wiley, Hoboken, 2018.

Meyer, K. A., *Student Engagement in Online Learning*. Routledge, New York, 2018.

Ministerul Educației Naționale, *Programa școlară pentru disciplina Fizică – învățământ gimnazial și liceal*. Editura Didactică și Pedagogică, București, edițiile în vigoare.

Serway, R. A., Jewett, J. W., *Physics for Scientists and Engineers*. Cengage Learning, Boston, 2019.

Vlăsceanu, L. (coord.), *Educația și noile tehnologii*. Polirom, Iași, 2014.

ADAPTING FOREIGN LANGUAGE TEACHING STRATEGIES TO MODERN LEARNING SYSTEMS

Profesor Otilia ȘTEFAN

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Abstract

The rapid transformation of education in the twenty-first century has profoundly influenced the teaching and learning of foreign languages. Digital technologies, globalization, learner-centered pedagogies, and evolving societal needs have reshaped what it means to be proficient in a foreign language and how such proficiency can be achieved. Traditional methods, largely teacher-centered and textbook-driven, are increasingly insufficient in addressing the demands of modern learners who are digitally literate, diverse in background, and accustomed to interactive and flexible learning environments. This paper explores the adaptation of foreign language teaching strategies to modern learning systems, emphasizing the integration of technology, learner autonomy, communicative competence, and inclusive practices. It examines the theoretical foundations of language teaching, analyses the impact of modern learning systems such as online, blended, and mobile learning, and proposes pedagogical strategies that align with contemporary educational contexts. The paper argues that effective adaptation requires not merely the addition of digital tools but a fundamental rethinking of instructional design, teacher roles, assessment practices, and curriculum development.

1. Introduction

Foreign language education has long been a cornerstone of formal schooling, higher education, and professional development. In an increasingly interconnected world, the ability to communicate across languages and cultures is no longer an optional skill but a necessity. At the same time, educational systems are undergoing rapid modernization driven by technological innovation, changing learner expectations, and new insights from cognitive science and applied linguistics. These developments challenge educators to reconsider traditional foreign language teaching strategies and adapt them to modern learning systems.

Historically, foreign language teaching has relied on methods such as the Grammar-Translation Method, Audio-Lingual Method, and later Communicative Language Teaching (CLT). While each of these approaches contributed valuable insights, they were developed in educational contexts that differ significantly from today's digital and globalized environment. Modern learning systems, including

online platforms, learning management systems (LMS), mobile applications, and artificial intelligence–driven tools, have expanded the possibilities for language instruction beyond the physical classroom. This paper aims to examine how foreign language teaching strategies can be effectively adapted to modern learning systems. It explores the theoretical background of language teaching methodologies, the defining characteristics of modern learning systems, and the pedagogical implications of integrating the two. The central thesis is that successful adaptation requires a holistic approach that combines technological innovation with sound pedagogical principles, ensuring that language learning remains meaningful, communicative, and learner-centered.

2. Theoretical Foundations of Foreign Language Teaching

Understanding how to adapt foreign language teaching strategies requires a brief overview of the theoretical foundations that have shaped the field. Language teaching methodologies are grounded in theories of language, learning, and cognition, each influencing classroom practices in different ways.

Early approaches such as the Grammar-Translation Method were based on a structural view of language and a cognitive perspective that emphasized memorization and analysis. Language learning was seen as the acquisition of grammatical rules and vocabulary, often with little attention to spoken communication. Although this method developed reading and translation skills, it failed to prepare learners for real-life language use.

The Audio-Lingual Method, influenced by behaviourist psychology and structural linguistics, emphasized habit formation through repetition and drills. While it introduced listening and speaking practice, it often lacked meaningful communication and learner autonomy. The limitations of behaviourism led to the emergence of more cognitively oriented and communicative approaches.

More recent frameworks, such as task-based language teaching (TBLT), constructivism, and sociocultural theory, further emphasize learner agency, collaboration, and the social nature of language learning. These theories align closely with modern learning systems, which often prioritize flexibility, personalization, and active learning.

3. Characteristics of Modern Learning Systems

Modern learning systems are defined not only by the presence of technology but also by new organizational, pedagogical, and cultural features. Understanding these characteristics is essential for adapting foreign language teaching strategies effectively.

One key feature is digitalization. Learning increasingly takes place through digital platforms that support multimedia content, synchronous and asynchronous communication, and data-driven feedback. Online

and blended learning models allow learners to access materials anytime and anywhere, breaking the constraints of time and space.

Another defining characteristic is learner-centeredness. Modern learning systems often emphasize personalization, allowing learners to progress at their own pace, choose learning paths, and engage with content that matches their interests and needs. Adaptive learning technologies and artificial intelligence play an important role in this process.

Finally, modern learning systems are characterized by continuous assessment and feedback. Instead of relying solely on summative exams, they incorporate formative assessment, self-assessment, and peer assessment. Learning analytics provide insights into learner progress and inform instructional decisions.

4. Adapting Teaching Strategies to Digital Environments

Adapting foreign language teaching strategies to modern learning systems requires more than transferring traditional lessons to an online format. It involves rethinking instructional design to leverage the affordances of digital environments.

One important adaptation is the use of multimedia and multimodal input. Digital tools allow teachers to present language through text, audio, video, and interactive simulations. This multimodal exposure supports different learning styles and enhances comprehension, particularly for listening and pronunciation skills.

Another key strategy is the integration of authentic materials. Online resources such as news websites, podcasts, videos, and social media content provide up-to-date and culturally rich language input. Using authentic materials helps learners develop pragmatic competence and cultural awareness, which are essential components of communicative competence.

Task-based activities can be effectively implemented in digital environments. Learners can collaborate on projects, participate in virtual role-plays, and complete problem-solving tasks using the target language. These activities promote meaningful communication and mirror real-world language use.

The role of the teacher also changes in modern learning systems. Rather than being the sole source of knowledge, the teacher becomes a facilitator, guide, and designer of learning experiences. Teachers support learners in navigating digital resources, setting goals, and reflecting on their progress.

5. Conclusion

The adaptation of foreign language teaching strategies to modern learning systems is both a necessity and an opportunity. As educational contexts continue to evolve, language educators must move beyond traditional models and embrace approaches that are flexible, learner-centered, and technologically informed.

This paper has argued that effective adaptation requires a solid theoretical foundation, an understanding of modern learning system characteristics, and a commitment to pedagogical innovation. Technology alone does not guarantee improved learning outcomes; it must be integrated thoughtfully and purposefully.

By combining communicative, task-based, and learner-centered strategies with the affordances of digital environments, foreign language education can become more engaging, inclusive, and relevant. Ultimately, the goal is to empower learners to use foreign languages confidently and competently in a complex and interconnected world.

Bibliography:

Benson, P., *Teaching and researching autonomy in language learning*. Routledge, London, 2011.

Brown, H. D., *Principles of language learning and teaching* (6th ed.). Pearson Education, White Plains, NY, 2014.

Chapelle, C. A., *The relationship between second language acquisition theory and computer-assisted language learning*. *The Modern Language Journal*, 93, 2009, pp. 741–753.

Dörnyei, Z., *Motivational strategies in the language classroom*. Cambridge University Press, Cambridge, 2001.

Ellis, R., *Task-based language learning and teaching*. Oxford University Press, Oxford, 2003.

Stockwell, G., *Mobile language learning*. Cambridge University Press, Cambridge, 2016.

REDEFINING EDUCATION: FROM PASSIVE INSTRUCTION TO ACTIVE LEARNING

Profesor Mihaela ȘULEA-IORGULESCU

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Abstract

The teaching of English in secondary education has undergone significant transformation in response to contemporary educational demands. Traditional, teacher-centered instruction, focused primarily on grammar explanation and memorization, has proven insufficient for developing communicative competence and higher-order thinking skills. This paper examines active learning as an effective pedagogical approach in English language teaching at the high school level, emphasizing the transition from theoretical foundations to practical classroom application. By integrating active learning strategies into English lessons, teachers can enhance student engagement, language proficiency, and learner autonomy.

1. Introduction

In pre-university education, particularly at the high school level, English language teaching plays a crucial role in preparing students for academic, professional, and social contexts. Despite this importance, English classes have often relied on passive instructional models, in which the teacher dominates classroom discourse and students act mainly as recipients of information. Such approaches limit opportunities for meaningful language use and reduce students' motivation to communicate in English. Redefining education through active learning involves shifting the focus from teaching about the language to using the language as a tool for communication, collaboration, and critical thinking. This shift is especially relevant in the context of English as a foreign language, where exposure to authentic interaction is essential for language acquisition.

2. Theoretical Perspectives on Active Learning in Language Education

Active learning is grounded in constructivist theories of learning, which view knowledge as actively constructed through experience and social interaction. In language education, this perspective aligns with communicative language teaching and task-based learning, both of which emphasize learner participation and meaningful use of the target language.

According to these theories, students learn English more effectively when they are involved in activities that require them to negotiate meaning, express personal opinions, and solve problems collaboratively. For example, when students participate in guided discussions on contemporary topics such as social

media, environmental issues, or cultural diversity, they do not merely practice vocabulary and grammar, but also develop critical thinking and intercultural awareness.

3. From Passive Instruction to Active Classroom Engagement

The transition from passive instruction to active learning in high school English classrooms requires a redefinition of the teacher's role. Rather than being the sole source of knowledge, the teacher becomes a facilitator who designs learning situations that encourage student interaction and exploration.

In practice, this may involve replacing traditional grammar-focused lessons with communicative tasks. For instance, instead of explaining conditional sentences in isolation, the teacher may ask students to work in pairs to create hypothetical scenarios related to real-life situations, such as planning a future career or imagining solutions to global problems. Through discussion and peer feedback, students internalize grammatical structures in a meaningful context.

Similarly, reading comprehension activities can be transformed from passive text analysis into interactive experiences. When students are encouraged to predict content, debate characters' decisions, or rewrite endings from different perspectives, reading becomes an active process that fosters engagement and deeper understanding.

4. Active Learning Strategies in High School English Teaching

Active learning strategies in English language teaching are particularly effective when they mirror authentic communication. Project-based learning, for example, allows students to integrate language skills while working on extended tasks. A project focused on cultural traditions in English-speaking countries may require students to research information, collaborate in groups, prepare oral presentations, and produce written materials, thus combining reading, writing, speaking, and listening in a coherent learning experience.

Role-play and simulation activities also play a significant role in developing communicative competence. By simulating real-life situations such as job interviews, debates, or problem-solving meetings, students practice functional language in a safe and supportive environment. These activities not only improve fluency but also increase learners' confidence in using English.

Digital tools further support active learning by extending interaction beyond the classroom. Online discussion forums, collaborative documents, and multimedia projects encourage students to use English creatively while developing digital literacy skills, which are essential for modern education.

5. Benefits and Challenges of Active Learning in Secondary Education

The implementation of active learning in high school English classes offers numerous benefits. Students become more motivated, more confident in expressing their ideas, and more aware of their own learning

processes. Active learning also promotes autonomy, as learners gradually take responsibility for their progress and develop strategies for independent language learning.

However, challenges remain, particularly in contexts where large class sizes, limited time, or exam-oriented curricula dominate. Teachers may initially face difficulties in classroom management or assessment when adopting active methods. Nevertheless, these challenges can be addressed through careful planning, clear instructions, and gradual integration of active learning techniques.

6. Conclusion

Redefining education through active learning represents a necessary evolution in the teaching of English at the high school level. By moving beyond passive instruction and embracing learner-centered practices, teachers can create meaningful learning environments that support both linguistic development and personal growth. Active learning bridges the gap between theory and practice, transforming the English classroom into a space where students learn not only about the language, but through the language.

References:

- Bonwell, C. C., Eison, J. A., *Active learning: Creating excitement in the classroom*. ASHE-ERIC Higher Education Report No. 1. George Washington University, Washington, DC, 1991.
- Brown, H. D., *Principles of language learning and teaching* (5th ed.). Pearson Education, White Plains, NY, 2007.
- Dewey, J., *Experience and education*. Macmillan, New York, NY, 1938.
- Ellis, R., *Task-based language learning and teaching*. Oxford University Press, Oxford, 2003.
- Freeman, D., Richards, J. C., *Teacher learning in language teaching*. Cambridge University Press, Cambridge, 1996.
- Harmer, J., *How to teach English* (2nd ed.). Pearson Longman, Harlow, 2007.
- Johnson, D. W., Johnson, R. T., Smith, K. A., *Active learning: Cooperation in the college classroom*. Interaction Book Company, Edina, MN, 2014.
- Richards, J. C., Rodgers, T. S., *Approaches and methods in language teaching* (3rd ed.). Cambridge University Press, Cambridge, 2014.
- Vygotsky, L. S., *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Harvard University Press, Cambridge, MA, 1978.
- Willis, J., Willis, D., *Doing task-based teaching*. Oxford University Press, Oxford, 2007.

USING INTERACTIVE ACTIVITIES TO TEACH VOCABULARY

Profesor Mariana TEODOR

Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova, Dolj

Vocabulary is the first and foremost important step in language acquisition. In a classroom where students are not finding themselves comfortable with learning English, language learning can be made interactive and interesting with the introduction of appropriate vocabulary exercises.

In the traditional school the students had to memorize long lists of words, most often taken out from context and translated in their language. The inefficiency of such a method is obvious as the memorized words were easily forgotten. Thus, the specialists in teaching the English language are becoming more and more preoccupied by the problems teachers can have in teaching vocabulary and they are trying to find new methods to help students in studying the English vocabulary. Jeremy Harper, for example, believes that a teacher must know which words should be taught to the students. The teacher has to select the words according to the students' level, desires and needs, the frequency of their use, their structure and functions.

The next step is to understand that teaching vocabulary means more than presenting the new words to the students. It is a more complex process. To know a word in a foreign language doesn't mean to know its meaning and eventually its translation. It means to know its pronunciation, spelling, connotations, register in which it can be used, its structure, expressions in which it can appear, prefixes and suffixes which can be added to it, the variety of meanings it can have, its synonyms and antonyms and also you have to be able to use it in an adequate way in real situations of communication. If the student is simply presented a new word outside an adequate context, is written on the blackboard and is given its translation, it is likely that the student will forget it as soon as possible. It is very important for the student to interact with the new word, to make something concrete with it (to look up its meaning in the dictionary, to make a sentence with it, to play a game, to create a context in which it can be used). The way in which a word is presented to the students must have an emotional impact and stir their interest, motivate and entertain them.

An efficient language teacher can use selected vocabulary activities or can use integrated activities. All this depends upon ability and level of understanding and interest of the learners. There is no sure method to enhance vocabulary in a day or two. A student's vocabulary bank can be enriched on

a gradual basis and one should always show keen interest and enthusiasm in finding, learning and understanding new words. There are various methodologies that can be incorporated in the teaching of vocabulary items in a language classroom and a language teacher should be innovative and proficient in their application.

- Careful listening to the words may be a good option in teaching vocabulary items in a heterogenic classroom. Slow pronunciation without distortion will help. Breaking the word into parts and building up to the whole word will also be helpful
- Pronouncing the word enables the students to remember it longer and identify it more readily when they hear or see it.
- The teacher should try to get the meaning to the class without using translation. This is not preferable on the ground that translation may or may not provide the meaning of the word accurately and precisely. It is advocated as it enables the class to go without grasping the meaning of a word that they have learned to pronounce rather than to depend upon the translation.

Some of the techniques to unfold the information and meaning of a new word to a class are as follows:

- Using realia in the classroom (fruit, vegetables, object sets etc.) Real objects or models of real objects are very effective and meaningful in showing meanings but in handling of real objects, a teacher must be practical and should not be superfluous.
- Using pictures (for objects which can't be taken in the classroom). Pictures of many types and colours can be used successfully to show the meaning of words and sentence. Handmade pictures can also be used as there is no need to be very artistic.
- Drawings can be used to explain the meaning of things, actions, qualities, and relations. A line drawing of a head, for example, provides many useful nouns and verbs.
- Miming (especially for actions).
- Translation (the easiest way of presenting a word and more efficient concerning time, but it rarely motivates students to involve in discovering a new word)
- Explaining the meaning of a new word using English language (it's more difficult to use it for beginners)
- Using the dictionary (students are asked to look up the meaning of a word in the dictionary)
- Description. A word can be "guessed" by the students if the teacher describes its main features)
- Definitions ("a dog is an animal with four legs", etc.) Definitions in the target language may be very handy if they are expressed in terms that are better known or more easily guessed than the

word that is defined. In this direction teachers and students can refer to authentic and reliable dictionaries.

- Hyponyms (natural phenomena: wind, rain, fog, snow)
- Synonyms. A synonym may be used to help the student to understand the different shades of meaning if the synonym is better known than the word being taught. Synonyms help to enrich a student's vocabulary bank and provide alternative words instantly
- Antonyms (good-bad, big-small) When one member of a pair of opposites is understood, the meaning of the other can be easily comprehended. This helps the student to understand the different shades of meanings of a word
- Idioms (to paint the town in red)
- Creating a context (a joke, a sentence, a story in which a new word appears). The context makes the situation clear, and this in turn illuminates the meaning of the new word. This practice saves time and develops an intensive reading habit and better understanding
- Dramatization. This method can be practiced at ease. It can win the favour of the students as learners like dramatizations and can easily learn through them.
- Series, Scales, Systems. The meaning of words such as the months of the year, the days of the week, the parts of the day, seasons of the year, ordinal numbers, cardinal numbers, etc. that form part of well-known series can be made clear by placing them in their natural order in the series.
- Parts of words. The parts of complex and compound words may be more common than the words themselves. Separating such words into their component parts generally elaborates the meaning.
- Illustrative Sentences. Most words have a variety of restrictions on their use. Systematic descriptions of these restrictions and idiomatic uses would be laborious and not very effective in teaching. It is better to give appropriate examples that elucidate the range and variation of usage.
- Practice from Meaning to Expression. This is controlled practice in which the class does not create new uses or new contexts but simply recalls the ones presented. There are many types of practices for this purpose. Pictures, realia, context, and dramatization can be used. Series and systems can also be used.
- Reading the word. Reading words aloud is also very beneficial. It makes a learner familiar with the word and also improves pronunciations of the learners.

- Writing the word. It will enable the class to write the new word while the auditory memory is fresh, even if the objective is only to read. Writing or copying the word from the blackboard will give the student a chance to understand the grammatical aspect of the word such as noun, verb, adverb, adjective, etc.

Specific techniques or special combinations of the above techniques may be applicable for particular groups of words.

- Words That Are Easy to Learn:

It has been seen that the words that are similar in form and meaning to the first language are easy to understand and comprehend. They should be taught for listening and reading rather than for speaking and writing

- Words of Normal Difficulty

Words of normal difficulty are best taught in contextual realms, such as food, clothing, sports, work, and so on. There are advantages to using a connected context illustrating the words that are to be taught. Additional words can be taught as alternatives to those chosen in the connected context. Practice can be controlled in varying situations by changing a key word or phrase.

- Difficult Words

Some words and sets of words are especially difficult to understand. They have to be taught as special problems with the strategy determined by the particular problem in each case.

To sum up, teaching vocabulary is a long and complex process which needs attention, time, training and creativity from the teacher. To make a student interact with a new word and use it properly in communicative situations is a difficult task for the teacher. But the satisfaction a teacher can have when hearing the students speaking English is huge.

Bibliography:

Harmer, J., *The Practice of English Teaching*. Longman, London, 1991.

Ur, P., *A Course in Language Teaching – Practice and Theory*. Cambridge University Press, Cambridge, 1999.

AVANTAJELE ȘI LIMITELE ÎNVĂȚĂRII ACTIVE

Profesor Gabriela TRUȚĂ

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova, Dolj

Rezumat

Lucrarea evidențiază importanța învățării active în educația contemporană, ca răspuns la ritmul rapid al schimbărilor și la accesul larg la informație. Învățarea activă pune accent pe implicarea directă a elevului în procesul educațional, urmărind nu doar transmiterea cunoștințelor, ci și dezvoltarea competențelor cognitive, sociale și emoționale. Profesorul devine facilitator al învățării, iar metodele utilizate includ descoperirea, studiul de caz, dezbateră, proiectele de grup și jocul de rol. Printre principalele avantaje se numără înțelegerea profundă a conținuturilor, dezvoltarea gândirii critice, îmbunătățirea comunicării și colaborării, precum și creșterea motivației și autonomiei elevilor. Aceste beneficii sunt ilustrate prin exemple concrete din diferite discipline școlare. Lucrarea subliniază și limitele învățării active, precum consumul mare de timp, implicarea inegală a elevilor, lipsa resurselor materiale sau tehnologice și dificultățile de evaluare a competențelor dobândite. În concluzie, învățarea activă are un impact semnificativ asupra formării elevilor, fiind eficientă dacă este aplicată echilibrat și bine organizat, contribuind la un proces educațional modern și relevant.

În contextul societății contemporane, caracterizată printr-un ritm rapid al schimbărilor și prin accesul facil la informație, sistemul educațional este nevoit să își regândească metodele de predare. Învățarea activă reprezintă una dintre cele mai importante direcții ale pedagogiei moderne, punând accent pe implicarea directă a elevului în procesul de formare a cunoștințelor. Această abordare urmărește nu doar transmiterea informațiilor, ci și dezvoltarea competențelor cognitive, sociale și emoționale necesare integrării eficiente în societate.

Învățarea activă presupune participarea conștientă și responsabilă a elevului la procesul educațional, prin activități care solicită analiza, reflecția, cooperarea și aplicarea practică a cunoștințelor. Printre metodele specifice învățării active se numără învățarea prin descoperire, problematizarea, studiul de caz, dezbateră, proiectele de grup și jocul de rol. Rolul profesorului se transformă dintr-un simplu furnizor de informații într-un facilitator al învățării.

Un avantaj major al învățării active este creșterea calității procesului de învățare. Elevii nu se limitează la memorarea mecanică a informațiilor, ci ajung să

înțelegă conceptele în profunzime, prin aplicarea lor în situații concrete. Acest lucru favorizează transferul cunoștințelor și retenția pe termen lung.

De asemenea, învățarea activă contribuie semnificativ la dezvoltarea gândirii critice. Elevii sunt încurajați să analizeze surse diferite de informație, să formuleze ipoteze, să argumenteze și să evalueze soluții alternative. Aceste competențe sunt esențiale atât pentru parcursul academic, cât și pentru formarea unui cetățean activ și responsabil.

Un alt beneficiu important îl reprezintă dezvoltarea competențelor sociale și de comunicare. Activitățile de grup stimulează cooperarea, empatia și respectul față de opiniile celorlalți. Elevii învață să lucreze în echipă, să își asume roluri și responsabilități și să gestioneze conflicte într-un mod constructiv.

Totodată, învățarea activă susține autonomia și motivația intrinsecă. Elevii devin mai conștienți de propriul proces de învățare, își dezvoltă capacitatea de autoevaluare și își asumă un rol activ în construirea cunoașterii, ceea ce duce la creșterea interesului față de activitățile școlare.

În ciuda multiplelor avantaje, învățarea activă prezintă și anumite limite. Un prim aspect problematic este legat de consumul ridicat de timp. Metodele active necesită o planificare riguroasă și pot îngreuna parcurgerea integrală a programei școlare, mai ales în contextul unui curriculum încărcat.

O altă limită importantă este nivelul diferit de implicare al elevilor. Nu toți elevii manifestă aceeași disponibilitate pentru participare activă; unii pot fi timizi, lipsiți de încredere sau mai puțin motivați, ceea ce poate conduce la inegalități în cadrul activităților de grup.

De asemenea, eficiența învățării active depinde în mare măsură de competențele pedagogice ale profesorului. Lipsa formării adecvate sau a resurselor necesare poate reduce impactul acestor metode și poate crea confuzie sau dezorganizare în procesul didactic.

Nu în ultimul rând, evaluarea rezultatelor obținute prin învățare activă ridică dificultăți. Sistemele tradiționale de evaluare, bazate pe teste standardizate, nu reflectă întotdeauna competențele dezvoltate, precum creativitatea, colaborarea sau gândirea critică.

Avantajele învățării active – exemple concrete

Un prim avantaj al învățării active este înțelegerea profundă a conținuturilor. De exemplu, la orele de biologie, elevii pot realiza experimente simple pentru a observa procesul de fotosinteză sau funcționarea sistemelor din organismul uman. Prin observație directă și analiză, informațiile sunt mai ușor asimilate decât prin simpla lectură a manualului.

Un alt avantaj este dezvoltarea gândirii critice, evidentă în activități precum dezbaterile. La ora de istorie sau educație civică, elevii pot fi împărțiți în grupuri care susțin puncte de vedere diferite asupra

unui eveniment istoric sau a unei probleme sociale actuale. Astfel, ei învață să argumenteze, să analizeze surse și să își susțină opiniile în mod logic.

Învățarea activă contribuie și la dezvoltarea competențelor de comunicare și colaborare. De exemplu, realizarea unui proiect de grup la limba română, precum analiza unei opere literare sub forma unei prezentări sau a unui poster, presupune cooperare, împărțirea sarcinilor și exprimarea clară a ideilor în fața clasei.

De asemenea, creșterea motivației pentru învățare este vizibilă atunci când elevii sunt implicați în activități practice. La orele de geografie, realizarea unor hărți tematice sau studii de caz despre schimbările climatice îi determină pe elevi să se implice activ și să facă legătura între teorie și realitate.

Limitele învățării active – exemple din școală

Una dintre limitele învățării active este consumul mare de timp. De exemplu, realizarea unui proiect interdisciplinar poate ocupa mai multe ore, ceea ce face dificilă respectarea strictă a programei școlare.

O altă limită este implicarea inegală a elevilor. În activitățile de grup, se întâmplă adesea ca unii elevi să fie foarte activi, în timp ce alții adoptă un rol pasiv. Acest lucru poate fi observat, de exemplu, în realizarea proiectelor sau a prezentărilor de echipă.

De asemenea, lipsa resurselor materiale sau tehnologice poate îngreuna aplicarea învățării active. La unele ore de informatică sau fizică, absența echipamentelor necesare limitează posibilitatea desfășurării unor activități practice eficiente.

Nu în ultimul rând, evaluarea rezultatelor poate fi dificilă. De exemplu, evaluarea unei dezbateri sau a unui proiect de grup nu reflectă întotdeauna corect contribuția fiecărui elev, ceea ce poate genera nemulțumiri.

Prin exemplele din activitatea școlară, se poate observa că învățarea activă are un impact semnificativ asupra formării elevilor de liceu. Aceasta stimulează participarea, gândirea critică și colaborarea, dar presupune și o organizare atentă pentru a depăși limitele legate de timp, resurse și evaluare. Aplicată echilibrat, învățarea activă contribuie la crearea unui proces educațional modern, eficient și relevant.

Bibliografie:

Cerghit, I., *Metode de învățământ*. Editura Polirom, Iași, 2006.

Cucoș, C., *Pedagogie*. Editura Polirom, Iași, 2014.

Joița, E., *Instruirea activă – strategii și metode*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.

Neacșu, I., *Învățarea școlară*. Editura Universitară, București, 2010.

Pânișoară, I.-O., *Comunicarea eficientă*. Editura Polirom, Iași, 2015.

Potolea, D., Toma, S., *Strategii didactice moderne*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2013.

Vlăsceanu, L., *Psihopedagogie*. Editura Universitară, București, 2010.

***, *Curriculum național și ghiduri metodologice*. Ministerul Educației, București, 2024.

***, *Active Learning in Education*. UNESCO Publishing, Paris, 2020.

INTEGRAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN PROCESUL DE PREDARE– ÎNVĂȚARE–EVALUARE: PERSPECTIVE, PROVOCĂRI ȘI DIRECȚII DE DEZVOLTARE ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ

Profesor Ramona Monica TUDORACHE
Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj
Profesor Lavinia Iulia MATEI
Școala Gimnazială Grecești, Grecești, Dolj

Rezumat

Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare reprezintă una dintre direcțiile esențiale ale reformei educaționale din societatea contemporană. Digitalizarea accelerată a condus la apariția unor instrumente inovatoare – platforme educaționale, resurse multimedia, realitate augmentată, realitate virtuală și aplicații bazate pe inteligență artificială – care transformă fundamental modul în care se realizează actul educativ. Aceste tehnologii facilitează accesul la informație, personalizarea învățării și diversificarea strategiilor didactice, contribuind la creșterea motivației și implicării elevilor. În același timp, ele permit implementarea unor metode de evaluare flexibile, precum testele digitale, portofoliile electronice și evaluarea autentică, oferind feedback rapid și relevante date privind progresul elevilor. Cu toate acestea, procesul de integrare tehnologică presupune și provocări: necesitatea dezvoltării competențelor digitale ale profesorilor, asigurarea infrastructurii adecvate, prevenirea suprasolicitării cognitive și gestionarea riscurilor legate de securitatea datelor. Rolul profesorului se transformă semnificativ, acesta devenind facilitator al învățării și designer al experiențelor educative. Concluziile subliniază că doar o abordare strategică, echilibrată și sustenabilă poate valorifica potențialul tehnologiei, contribuind la modernizarea educației și la formarea competențelor necesare pentru succesul în societatea digitală.

Accelerarea progresului tehnologic din ultimele decenii a remodelat profund modul în care informația este produsă, accesată și transmisă. În acest context, sistemele educaționale sunt chemate să se adapteze, integrând în mod eficient instrumente digitale în procesele de predare, învățare și evaluare. Noile tehnologii nu mai reprezintă doar resurse auxiliare, ci factori esențiali ai transformării pedagogice, influențând dinamica clasei, rolurile actorilor educaționali și modalitățile de construire a cunoașterii. Acest eseu analizează din perspectivă științifică modalitățile prin care tehnologia contribuie la modernizarea activității didactice, beneficiile utilizării sale, provocările asociate și implicațiile pentru formarea competențelor elevilor într-o societate digitalizată. Scopul lucrării este de a oferi o viziune coerentă și fundamentată asupra integrării tehnologiilor educaționale în predare–învățare–evaluare.

Integrarea tehnologiei în educație se bazează pe paradigme pedagogice moderne, precum constructivismul și socio-constructivismul, care accentuează învățarea activă, participativă și contextualizată. Modele conceptuale precum TPACK (Technological Pedagogical Content Knowledge) și SAMR (Substitution, Augmentation, Modification, Redefinition) oferă un cadru de analiză pentru înțelegerea modului în care tehnologia poate transforma predarea.

Modelul TPACK evidențiază necesitatea echilibrului dintre cunoștințele de conținut, pedagogice și tehnologice ale profesorului.

Modelul SAMR descrie nivelurile integrării tehnologice: de la substituția unui instrument tradițional la redefinirea totală a activităților de învățare prin metode inovatoare.

Aceste modele demonstrează că impactul tehnologiei nu depinde doar de instrumente, ci și de modul strategic în care acestea sunt implementate.

Predarea modernă beneficiază considerabil de noile tehnologii, care oferă oportunități pentru diversificarea strategiilor și facilitarea accesului la resurse educaționale.

Platforme educaționale și resurse digitale

Platformele de tip Learning Management System (LMS), precum Google Classroom, Moodle sau Microsoft Teams, permit organizarea eficientă a cursurilor, distribuirea materialelor, realizarea activităților individuale și colaborative, dar și monitorizarea progresului elevilor.

Manualele digitale, videolecțiile, simulările interactive și bibliotecile online contribuie la creșterea accesibilității informațiilor și la adaptarea conținutului la stilurile diferite de învățare.

Realitatea augmentată (AR) și realitatea virtuală (VR)

AR și VR facilitează învățarea prin imersiune, permițând explorarea unor medii sau fenomene dificil de experimentat în sala de clasă. De exemplu, elevii pot vizita virtual situri istorice sau pot observa structura celulelor în simulări 3D. Aceste tehnologii stimulează motivația și contribuie la o înțelegere mai profundă a conceptelor.

Inteligența artificială

Instrumentele bazate pe inteligență artificială, precum chatboții educaționali, sistemele de recomandare sau aplicațiile adaptive, personalizează procesul de învățare, oferind elevilor resurse adaptate nivelului lor și feedback în timp real. AI permite identificarea dificultăților și ajustarea ritmului de învățare, contribuind la eficiența formării.

Noile tehnologii facilitează trecerea de la învățarea pasivă la învățarea activă, colaborativă și exploratorie.

Instrumentele digitale – forumuri, camere de discuții, platforme de colaborare – facilitează schimbul de idei, rezolvarea în echipă a sarcinilor și consolidarea competențelor sociale. Elevii pot lucra împreună chiar și în afara orelor de curs, dezvoltându-și autonomia și responsabilitatea.

Învățarea asincronă și flexibilă

Resursele video, prezentările interactive și exercițiile digitale permit elevilor să acceseze conținutul educațional în propriul ritm, ceea ce sprijină învățarea personalizată și reduce anxietatea legată de sarcinile școlare.

Gamificarea învățării

Introducerea elementelor de joc (badge-uri, puncte, niveluri) în activitățile de învățare sporește motivația intrinsecă, menține atenția elevilor și dezvoltă perseverența. Platformele educaționale gamificate sunt asociate cu o participare crescută și performanțe superioare.

Tehnologia în evaluare

Evaluarea este un domeniu în care tehnologia produce schimbări majore, oferind instrumente flexibile și eficiente.

Evaluarea digitală

Testele online, portofoliile digitale și aplicațiile de evaluare permit colectarea rapidă a datelor, analizarea rezultatelor și identificarea progresului elevilor. Profesorii pot adapta instantaneu sarcinile și pot oferi feedback personalizat.

Evaluarea autentică

Noile tehnologii favorizează evaluări integrate în activități practice: proiecte multimedia, prezentări digitale, simulări și studii de caz. Elevii își demonstrează competențele prin produse complexe și relevante social.

Autoevaluarea și metaevaluarea

Aplicațiile digitale permit elevilor să își monitorizeze propriul progres, să își identifice nevoile și să devină participanți activi în procesul evaluativ. Aceasta promovează autonomia și responsabilitatea pentru învățare.

Provocări și limite în integrarea tehnologiei

Deși tehnologia aduce beneficii considerabile, implementarea ei ridică și o serie de dificultăți:

- infrastructură insuficientă în unele instituții de învățământ;
- competențe digitale limitate ale profesorilor;
- riscul suprasolicitării cognitive din cauza abundenței informaționale;

- dependența excesivă de dispozitive, cu potențiale consecințe asupra atenției;
- probleme de securitate și protecția datelor;
- disparități socio-economice care pot accentua inegalitățile educaționale.

Depășirea acestor provocări necesită politici educaționale coerente, programe de formare continuă pentru profesori și investiții în infrastructură digitală.

Rolul profesorului în era digitală

Profesorul devine un designer al experiențelor de învățare, un facilitator și un mediator între elev și tehnologie. Competențele sale digitale, pedagogice și psiho-sociale sunt esențiale pentru gestionarea eficientă a instrumentelor moderne. Profesorul trebuie să selecteze tehnologiile adecvate obiectivelor didactice, să mențină echilibrul între activitățile online și offline și să promoveze utilizarea responsabilă a tehnologiei. Integrarea noilor tehnologii în procesul de predare–învățare–evaluare reprezintă una dintre cele mai importante direcții de dezvoltare ale educației contemporane. Tehnologia sprijină personalizarea învățării, diversificarea strategiilor didactice și eficientizarea evaluării, contribuind la formarea competențelor necesare pentru secolul XXI. Totuși, pentru a valorifica pe deplin potențialul acestor instrumente, este necesară o abordare strategică, echilibrată și adaptată contextului educațional.

Transformarea digitală a educației trebuie însoțită de formarea continuă a profesorilor, investiții în infrastructură și politici care să reducă inegalitățile de acces. Doar printr-o viziune integrată și responsabilă, tehnologia poate deveni un catalizator al inovării și un factor decisiv în creșterea calității actului educațional.

Bibliografie:

- Bates, A. W., & Poole, G., *Effective Teaching with Technology in Higher Education*, Wiley, 2003.
- Bower, M., *Design of Technology-Enhanced Learning*, Emerald Publishing, 2019.
- Mishra, P., Koehler, M. J., *Technological Pedagogical Content Knowledge: A Framework for Teacher Knowledge*, Teachers College Record, 108(6), 2006.
- Puentedura, R., *SAMR: A Framework for Innovation in Education*, 2014.
- Redecker, C., *European Framework for the Digital Competence of Educators (DigCompEdu)*, European Commission, 2017.
- Selwyn, N., *Education and Technology: Key Issues and Debates*, Routledge, 2016.
- Voiculescu, F., *Educația digitală: provocări și soluții*, Editura Universitară, 2020.

THE BENEFITS OF ERASMUS+ COURSES: FROM TRAINING TO CLASSROOM PRACTICE

Profesor Elena Diana ȚECU

Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova, Dolj

Abstract

This article highlights the practical benefits of attending Erasmus+ courses by focusing on their direct impact on classroom practice and student learning. It presents the professional experience of an English teacher who participated in two Erasmus+ training courses, in Florence and Prague, and successfully implemented the acquired methodologies in both middle school and high school classes. The article emphasizes the application of the Flipped Classroom approach and podcasting as innovative teaching strategies that transformed traditional lessons into student-centered, interactive learning experiences. Overall, the article demonstrates that Erasmus+ courses provide valuable, practice-oriented training that supports educational innovation and contributes to improved teaching effectiveness and student outcomes in modern language education.

Key words: *Digital Storytelling, Flipped Classroom, Podcasting, Innovative Methodologies*

In today's educational context, teachers are required to respond to increasingly complex challenges: diverse learning needs, reduced student motivation, rapid digitalization and the necessity to develop 21st-century skills. In this environment, continuous professional development is no longer optional but essential. Erasmus+ courses offer a valuable framework for meaningful teacher training, as they combine theory with practice and encourage direct classroom application. The true benefit of such courses lies in their ability to transform teaching practices and improve learning outcomes.

My participation in two Erasmus+ courses, one in Florence, Italy, and another in Prague, Czech Republic, had a significant and lasting impact on my professional development as a teacher of English. These courses did not remain at the level of theoretical training, but provided concrete strategies and digital tools that I successfully applied in my classroom. The implementation of the Flipped Classroom methodology and podcasting activities resulted in increased student engagement, improved oral communication skills and a more student-centered learning environment.

Following the Erasmus+ course attended in Florence, *Classroom Management Solutions for Teachers: New Methodologies, Effective Motivation, Cooperation and Evaluation Strategies*, I introduced the Flipped Classroom approach in my English lessons. This methodology fundamentally changed the structure and dynamics of my classes. Instead of using classroom time mainly for content delivery,

students were provided with video lessons and interactive materials to be studied at home. Class time was then dedicated to applying knowledge, practising language skills and clarifying difficulties.

The use of the Flipped Classroom brought multiple benefits. One major benefit was the possibility of differentiated instruction. Students could learn at their own pace, as they were able to pause, rewind or rewatch the video materials as many times as necessary. This flexibility reduced anxiety, especially for lower-level students, while allowing advanced learners to move faster and engage in more complex tasks. In the classroom, I was able to work more closely with individual students or small groups, offering personalized guidance and feedback.

The Flipped Classroom also improved classroom efficiency and time management. Instead of spending most of the lesson explaining concepts, I was able to focus on practice, communication and higher-order thinking activities. Students worked collaboratively in pairs or groups, solving tasks, discussing ideas and applying language structures in meaningful contexts. As a result, the classroom atmosphere became more dynamic, interactive and inclusive, and students were more actively involved in the learning process.

A similarly strong impact was observed after attending the Erasmus+ course in Prague, *Digital Storytelling: Apps and Software for Creative Writing*. This course emphasized the importance of creativity and digital tools in language education and demonstrated how technology can be used to enhance communication skills. Inspired by this training, I integrated podcasting into my English lessons as a regular learning activity for both middle school and high school students.

Podcasting proved to be a highly effective tool for developing students' listening and speaking skills. Students were encouraged to listen to podcasts in English, but also to create their own audio recordings on topics related to the curriculum. This approach transformed traditional speaking exercises into authentic, creative projects. Many students who were previously reluctant to speak in front of the class felt more comfortable recording their voices, as this format reduced performance anxiety and allowed for rehearsal and self-correction.

The benefits of using podcasts became evident in students' oral expression. By listening to their own recordings, students developed greater awareness of pronunciation, intonation and fluency. Peer feedback activities further enhanced critical listening skills and encouraged reflection on language use. Over time, students became more confident speakers, more willing to express their ideas and more engaged in oral communication tasks.

Podcasting also had a positive impact on student motivation and engagement. Working in pairs or small groups to plan, script, record and edit podcasts encouraged collaboration, responsibility and creativity.

Students were actively involved in the learning process and perceived the tasks as meaningful and relevant. In addition to language skills, students developed important transversal competencies such as digital literacy, communication skills, critical thinking and teamwork.

Another important benefit of podcast-based activities was flexibility and inclusion. Students could re-record their contributions until they were satisfied with the result, which allowed all learners to experience success regardless of their initial language level. This approach supported differentiated instruction and contributed to a supportive learning environment in which students felt encouraged to take risks and improve.

Beyond the direct benefits for students, the Erasmus+ courses also contributed significantly to my professional growth. Implementing innovative methodologies such as the Flipped Classroom and podcasting increased my confidence as a teacher and strengthened my ability to respond to students' needs. These experiences encouraged reflective practice and reinforced the importance of continuous learning and adaptation in education.

In conclusion, the Erasmus+ courses attended in Florence and Prague demonstrated that high-quality professional development has a direct and positive impact on classroom practice. The successful implementation of the Flipped Classroom and podcasting activities led to improved student engagement, stronger oral communication skills and a more student-centered learning environment. These outcomes confirm that Erasmus+ courses represent a powerful instrument for educational innovation, enabling teachers to transform training experiences into effective teaching practices that meet the demands of contemporary education.

Bibliography:

Bergmann, J., Sams, A. *Flip Your Classroom: Reach Every Student in Every Class Every Day*. International Society for Technology in Education, 2012.

Brewster, C., Cox, M., *Podcasting in education: Using audio media to enhance learning*. Journal of Educational Technology Systems, 2019.

<https://www.teacheracademy.eu/course/digital-storytelling/>

<https://ctl.utexas.edu/instructional-strategies/flipped-classroom>

U-LEARNING, UNE NOUVELLE ÈRE DE L'APPRENTISSAGE UBIQUITAIRE

Profesor Daniela Simona ȚÎRCOMNICU

Liceul Energetic Craiova, Dolj

Résumé

L'u-learning, ou apprentissage ubiquitaire, désigne une forme moderne d'éducation permettant l'accès aux connaissances à tout moment et en tout lieu grâce aux technologies numériques. Il s'agit d'un concept qui s'inscrit dans l'évolution rapide des technologies de l'information et de la communication, rendant l'apprentissage plus fluide, plus spontané et mieux intégré dans les activités quotidiennes. Ce mode d'apprentissage repose sur la connectivité permanente, l'utilisation des appareils mobiles, des plateformes interactives ainsi que des environnements éducatifs intelligents capables d'adapter les contenus en fonction du profil et des besoins de l'utilisateur. Grâce à cette structure, l'apprenant bénéficie d'une grande flexibilité, d'une personnalisation poussée du contenu et d'une continuité éducative rarement atteinte dans les modèles traditionnels. L'u-learning permet ainsi d'apprendre de manière naturelle, dans des contextes variés, sans contraintes temporelles ou géographiques.

L'u-learning, également appelé *ubiquitous learning*, représente une évolution importante dans le domaine de l'éducation numérique. Il s'inscrit dans la continuité du e-learning et du m-learning, tout en allant plus loin grâce à son caractère omniprésent. L'objectif principal est de permettre à l'apprenant d'accéder librement aux ressources éducatives, où qu'il se trouve, en utilisant les technologies modernes.

Le u-learning désigne un environnement d'apprentissage où l'information est disponible partout et à tout moment. Il s'appuie sur les appareils mobiles, la connexion Internet, les plateformes numériques et parfois sur l'intelligence artificielle pour offrir une expérience d'apprentissage continue. Cette forme d'éducation permet à l'apprenant de progresser à son propre rythme et de profiter d'un accès permanent aux contenus, sans contraintes spatiales ou temporelles.

Caractéristiques principales

L'une des caractéristiques essentielles du u-learning est la mobilité. L'apprenant peut étudier de chez lui, pendant ses déplacements ou même en plein air, ce qui rend l'apprentissage plus flexible que jamais. Une autre caractéristique importante est la personnalisation : les plateformes de u-learning adaptent souvent les contenus en fonction du niveau, des besoins et du style d'apprentissage de l'utilisateur. De plus, l'interactivité fait partie intégrante du concept, grâce à des activités multimédias, des quiz, des vidéos, des simulations ou encore des applications éducatives. Enfin, ce mode

d'apprentissage permet une continuité éducative, l'étudiant pouvant poursuivre son travail sans interruption, quel que soit le contexte.

Le u-learning offre de nombreux avantages. Tout d'abord, il apporte une flexibilité maximale, permettant aux apprenants d'organiser leur temps comme ils le souhaitent. Il renforce également la motivation, car l'apprentissage devient facilement accessible et s'intègre naturellement dans les activités quotidiennes. L'adaptabilité des contenus permet un travail plus efficace, puisque chaque apprenant bénéficie d'un parcours personnalisé. En outre, ce type d'apprentissage favorise l'autonomie et la responsabilisation de l'étudiant. Il encourage aussi la collaboration grâce aux plateformes en ligne, où les apprenants peuvent échanger et travailler ensemble.

Malgré ses nombreux atouts, le u-learning présente aussi certaines limites. La dépendance à la technologie constitue l'un des principaux obstacles, car l'accès à une bonne connexion Internet et à des appareils modernes n'est pas toujours garanti. Par ailleurs, l'environnement non contrôlé peut entraîner des distractions qui nuisent à la concentration. L'apprenant doit également posséder des compétences numériques suffisantes pour utiliser les plateformes et les outils technologiques. Enfin, la question de la sécurité des données reste un enjeu majeur, car les informations personnelles sont souvent stockées en ligne.

Le u-learning connaît de nombreuses applications dans le domaine éducatif. Les écoles et universités proposent de plus en plus de ressources numériques interactives qui complètent les cours traditionnels. Dans le monde professionnel, il permet la formation à distance ou en continu, souvent adaptée aux besoins spécifiques des employés. Les applications éducatives sur smartphone offrent également des possibilités d'apprentissage personnalisé. À cela s'ajoutent les systèmes intelligents capables de recommander des activités ou des contenus en fonction du progrès de l'apprenant.

En conclusion, l'u-learning représente une étape importante dans l'évolution de l'éducation contemporaine. En réunissant technologie et pédagogie, il permet de créer un environnement d'apprentissage flexible, accessible et adapté aux besoins de chacun. Bien qu'il pose certains défis, ses avantages en font un modèle essentiel pour l'avenir. Grâce au u-learning, l'apprentissage devient véritablement ubiquitaire, s'intégrant naturellement dans la vie quotidienne de chaque individu.

Bibliographie:

Ceobanu, C., *Învățarea în mediul virtual*, Polirom, Iași, 2016.

Deudelin, C., Girard, D., *Apprentissage mobile et ubiquitaire*, Montréal, Presses de l'Université de Montréal, 2010.

Puren, C., *La didactique des langues face à l'innovation technologique*. Le Français dans le Monde, 2009.

INTEGRAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN PROCESUL DE PREDARE - ÎNVĂȚARE - EVALUARE ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

Profesor Ștefania Simona UNTARU

Grădinița cu Program Prelungit „Căsuța Fermecată”, Craiova, Dolj

Profesor Iuliana Claudia NICA

Grădinița cu Program Prelungit „Căsuța Fermecată”, Craiova, Dolj

Rezumat

În era digitală, tehnologia a devenit un instrument esențial în educație, chiar și în educația timpurie. Aceasta oferă oportunități de învățare interactive și adaptate nevoilor fiecărui copil, contribuind la dezvoltarea competențelor cognitive, sociale și emoționale. Integrarea tehnologiei în educația timpurie ajută la stimularea curiozității și creativității copiilor, pregătindu-i pentru provocările secolului XXI. Avantajele tehnologiei în educația timpurie: motivație și implicare crescută; individualizarea procesului de învățare; dezvoltarea competențelor digitale; sprijin în evaluare și feedback personalizat. Exemple de tehnologii integrate: tablete și aplicații educative; tablouri interactive și videoproiectoare; softuri de evaluare și portofolii digitale; realitate augmentată (AR); robotică și jucării programabile. Integrarea tehnologiei în predare-învățare-evaluare se poate realiza prin utilizarea jocurilor digitale și activități interactive; învățare prin explorare, activități individuale sau de grup; monitorizarea progresului prin aplicații, feedback vizibil, portofolii digitale. Integrarea tehnologiei în învățământul preșcolar nu înlocuiește educatoarea, ci o completează, oferind o experiență educațională mai interactivă și adaptată fiecărui copil. Folosită responsabil, tehnologia devine un instrument valoros pentru dezvoltarea armonioasă a competențelor cognitive, sociale și emoționale.

În era digitală, tehnologia a devenit un instrument esențial în educație, chiar și în educația timpurie. Aceasta oferă oportunități de învățare interactive și adaptate nevoilor fiecărui copil, contribuind la dezvoltarea competențelor cognitive, sociale și emoționale. Integrarea tehnologiei în educația timpurie ajută la stimularea curiozității și creativității copiilor, pregătindu-i pentru provocările secolului XXI. Avantajele tehnologiei în educația timpurie: motivație și implicare crescută; individualizarea procesului de învățare; dezvoltarea competențelor digitale; sprijin în evaluare și feedback personalizat. Exemple de tehnologii integrate: tablete și aplicații educative; tablouri interactive și videoproiectoare; softuri de evaluare și portofolii digitale; realitate augmentată (AR); robotică și jucării programabile.

Integrarea tehnologiei în predare-învățare-evaluare:

- a) Predare: utilizarea jocurilor digitale și activități interactive;
- b) Învățare: învățare prin explorare, activități individuale sau de grup;
- c) Evaluare: monitorizarea progresului prin aplicații, feedback vizibil, portofolii digitale.

Noile tehnologii educaționale includ o gamă variată de instrumente și resurse digitale, precum:

- table interactive
- aplicații educaționale
- platforme online
- jocuri digitale
- resurse multimedia (video, animații, sunet)

Acestea sunt utilizate pentru a sprijini procesul de predare-învățare și pentru a facilita evaluarea progresului copiilor.

Educatorea devine un facilitator al învățării, folosind tehnologia pentru a stimula curiozitatea și participarea activă a copiilor. În educația timpurie, învățarea trebuie să fie bazată pe joc. Tehnologia poate susține acest principiu prin:

- jocuri educative interactive;
- aplicații care dezvoltă gândirea logică și creativitatea;
- activități digitale care implică rezolvarea de probleme.

Copiii învață mai ușor atunci când sunt implicați activ și când procesul de învățare este adaptat stilului lor. Evaluarea în educația timpurie trebuie să fie continuă și formativă. Tehnologia oferă instrumente utile, precum:

- aplicații de monitorizare a progresului;
- portofolii digitale;
- chestionare interactive.

Aceste metode permit educatorului să observe evoluția copilului într-un mod obiectiv și eficient.

Avantajele integrării tehnologiei:

- crește motivația pentru învățare;
- facilitează accesul la informație;
- dezvoltă competențe digitale de bază;
- permite individualizarea învățării;
- sprijină colaborarea între copii.

Limitele și riscurile utilizării tehnologiei:

- expunerea excesivă la ecrane;
- reducerea interacțiunii directe;
- dependența de dispozitive;
- acces inegal la resurse tehnologice.

Lecțiile multimedia sunt capabile să aducă un plus de valoare în explicarea acelor procese, fenomene sau structuri dificil de abordat prin metodele clasice. De exemplu, prin modelarea cu ajutorul calculatorului, procesele foarte greu de observat în condiții reale, cum ar fi fenomene microscopice sau din contră macroevoluții de relief pot fi studiate în tot dinamismul lor, la diferite scări spațiale sau temporale. Conținutul unei lecții în format electronic poate îmbina atât prezentări, simulări, experimente interactive, exerciții, teste cât și jocuri educaționale. Toate momentele de lecție realizate presupun activitatea nemijlocită a copiilor, iar interactivitatea constă în cea mai mare parte în feedback gradual oferit utilizatorului pe tot parcursul lecției. Designul grafic și funcționalitatea, aspectul vizual contribuie semnificativ la înțelegerea clară a fiecărei unități de informație oferită, fiind realizat în concordanță cu normele psihopedagogice de proiectare și luând în considerație particularitățile de vârstă ale copiilor.

Integrarea noilor tehnologii în educația timpurie reprezintă o oportunitate majoră pentru modernizarea procesului educațional. Atunci când este utilizată corect, tehnologia poate sprijini dezvoltarea armonioasă a copilului și poate contribui la formarea competențelor necesare în societatea actuală. Totuși, este esențial ca aceasta să fie utilizată cu măsură și responsabilitate, în complementaritate cu metodele tradiționale de predare. Integrarea tehnologiei în învățământul preșcolar nu înlocuiește educatoarea, ci o completează, oferind o experiență educațională mai interactivă și adaptată fiecărui copil. Folosită responsabil, tehnologia devine un instrument valoros pentru dezvoltarea armonioasă a competențelor cognitive, sociale și emoționale.

Bibliografie:

<https://www.didactic.ro/revista-cadrelor-didactice/tehnologia-in-procesul-de-predare-inva-are-evaluare>

<https://iteach.ro/experientedidactice/educatia-timpurie-in-era-digitala-aplicarea-modelului-blended-learning-in-gradinita>

<https://edict.ro/utilizarea-tehnologiei-in-activitatile-cu-prescolarii/>

EXPLORAREA LUMII PRIN JOC ȘI DESCOPERIRE: PREDAREA ACTIVĂ ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

Profesor educație timpurie Daniela VÂLCU

Grădinița cu Program Prelungit „Floare albastră”, Craiova, Dolj

Rezumat

Educația timpurie este o etapă fundamentală în formarea copilului, deoarece în această perioadă curiozitatea, energia și dorința de explorare sunt naturale și puternice. Predarea activă răspunde acestor nevoi, punând copilul în centrul procesului educativ și transformând învățarea într-o experiență concretă, plăcută și semnificativă. Teorii pedagogice precum cele ale lui Piaget, Vygotsky, Kolb și Gardner susțin ideea că învățarea se construiește prin acțiune, interacțiune și experiență, ceea ce justifică utilizarea strategiilor active în grădiniță. Principiile predării active se reflectă în organizarea activităților zilnice. Centrele de activitate, precum cel de știință, construcții sau lectură, stimulează diferite tipuri de inteligențe și abilități, în timp ce activitățile outdoor și proiectele tematice favorizează învățarea integrată și holistică. Rolul cadrului didactic este esențial, acesta devenind ghid, observator și facilitator al învățării, creând contexte care încurajează autonomia, comunicarea și gândirea critică. Predarea activă are efecte benefice evidente: dezvoltarea cognitivă prin rezolvarea de probleme, dezvoltarea socio-emoțională prin colaborare și exprimare, îmbunătățirea motricității și îmbogățirea limbajului. Copiii devin astfel mai responsabili, mai încrezători și mai capabili să ia decizii.

Educația timpurie reprezintă un moment decisiv în formarea copilului, un timp în care curiozitatea, energia și dorința de a descoperi alcătuiesc motorul principal al dezvoltării. În primele etape ale vieții, copiii învață natural, prin acțiune, explorare și joc, iar rolul adultului devine acela de a crea contexte prielnice acestor procese. Predarea activă, centrată pe copil, se conturează astfel ca o abordare esențială în grădiniță, unde teoriile pedagogice capătă viață prin experiențe concrete și semnificative.

Teoriile dezvoltării copilului au demonstrat că învățarea este un proces constructiv, în care cunoașterea nu se transmite pur și simplu, ci se construiește treptat, prin interacțiunea cu mediul. Piaget a subliniat importanța explorării autonome, în timp ce Vygotsky a evidențiat rolul interacțiunilor sociale și al sprijinului oferit de adult, în zona dezvoltării proxime. La acestea se adaugă învățarea experiențială descrisă de Kolb, precum și teoria inteligențelor multiple formulată de Gardner, care accentuează necesitatea diversificării metodelor pentru a răspunde nevoilor diferiților copii. Toate aceste perspective susțin trecerea spre o pedagogie activă, orientată spre experiențe autentice.

Aplicarea acestor concepte în grădiniță se bazează pe câteva principii fundamentale. Centrarea pe copil este primul dintre ele, punând accent pe ritmul, interesele și nevoile individuale. Jocul reprezintă modalitatea firească de învățare, întrucât permite copilului să experimenteze, să creeze și să își exprime emoțiile într-un cadru securizant. Explorarea și descoperirea sunt elemente indispensabile, care favorizează curiozitatea naturală a copilului și îl implică activ în procesul de învățare. Colaborarea, comunicarea și interacțiunile sociale contribuie la dezvoltarea socio-emoțională, iar amenajarea unui mediu atractiv, organizat pe centre de activitate, stimulează inițiativa și autonomia.

Centrele de activitate constituie o componentă vitală a predării active, deoarece permit copiilor să se implice în sarcini variate, adaptate intereselor lor. La centrul de știință, de exemplu, copiii pot observa germinarea semințelor, pot experimenta cu apă sau pot explora magnitudinea obiectelor, fiind ghidați pentru a pune întrebări și a formula explicații. Centrul de construcții devine locul în care se dezvoltă abilități spațiale, logice și sociale, în timp ce centrul de lectură oferă un cadru intim pentru dialog, povestire și îmbogățirea vocabularului. Activitățile outdoor completează procesul, deoarece natura oferă oportunități inegalabile pentru dezvoltarea motrică și cognitivă.

Învățarea prin proiecte tematice reprezintă o altă metodă eficientă, facilitând integrarea diferitelor domenii de dezvoltare. Un proiect precum „Lumea plantelor” poate include plantarea și îngrijirea semințelor, realizarea unui jurnal ilustrat, activități matematice de măsurare și clasificare, dar și jocuri de rol sau activități artistice. Acest tip de abordare integrată valorifică interesul copiilor și îi ajută să înțeleagă lumea în mod holistic.

Rolul cadrului didactic într-un astfel de demers este esențial. Educatorul devine facilitator, ghid și observator atent al progresului fiecărui copil. Prin întrebări deschise, sprijin adaptat și o atitudine empatică, el stimulează gândirea critică, inițiativa și exprimarea liberă. Documentarea progresului copiilor prin portofolii, fotografii sau jurnale de observație ajută la planificarea unor activități relevante și adaptate. În plus, colaborarea cu familia contribuie semnificativ la continuitatea învățării, deoarece părinții devin parteneri în susținerea dezvoltării copilului.

Efectele predării active sunt vizibile în toate domeniile dezvoltării. Cognitiv, copiii își formează abilități de rezolvare de probleme, gândire logică și creativitate. Socio-emoțional, devin mai autonomi, mai cooperanți și mai echilibrați. Motric, își dezvoltă atât abilitățile fine, cât și coordonarea globală, iar limbajul se îmbogățește prin dialog, povestire și comunicare constantă. Mai mult, copiii învață să fie responsabili, să ia decizii și să își exprime ideile, ceea ce contribuie la formarea unei personalități armonioase și încrezătoare.

Predarea activă reprezintă, așadar, un fundament solid al educației timpurii, deoarece răspunde nevoilor reale ale copiilor și le valorifică potențialul. Trecerea de la teorie la practică presupune creativitate, flexibilitate și deschidere din partea educatorului, dar rezultatele sunt vizibile: copii implicați, curioși, motivați și pregătiți pentru învățarea viitoare. O pedagogie centrată pe experiențe de învățare autentice contribuie la formarea unei generații capabile să exploreze lumea cu entuziasm, responsabilitate și încredere.

Concluzionând, predarea activă în educația timpurie reprezintă nu doar o metodă modernă, ci o necesitate reală pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Prin stimularea explorării, a creativității și a participării directe, copilul devine autorul propriei învățări, iar procesul educativ capătă sens și relevanță. Activitățile centrate pe joc, colaborare și descoperire permit integrarea naturală a tuturor domeniilor de dezvoltare, sprijinind formarea competențelor esențiale pentru viață. Rolul cadrului didactic este unul de facilitator și partener de învățare, capabil să creeze contexte educaționale autentice și să valorifice unicitatea fiecărui copil. Predarea activă pune bazele unei personalități autonome, curioase și bine adaptate, iar investiția în astfel de practici educaționale reprezintă un pas important în construirea unui viitor în care copiii învață cu bucurie, încredere și responsabilitate.

Bibliografie:

- Edwards, C., Gandini, L., Forman, G., *The Hundred Languages of Children: The Reggio Emilia Approach*. Ablex Publishing, 1998.
- Gardner, H., *Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences*. Basic Books, 1993.
- Jalongo, M. R., *Early Childhood Language Arts*. Pearson, 2014.
- Kolb, D. A., *Experiential Learning: Experience as the Source of Learning and Development*. Prentice Hall, 1984.
- Piaget, J., *The Development of Thought: Equilibration of Cognitive Structures*. Viking Press, 1977.
- Vygotsky, L. S., *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Harvard University Press, 1978.

ROLUL STIMEI DE SINE A PROFESORULUI ÎN EFICACITATEA PROCESULUI EDUCAȚIONAL

Diseminare cursul Erasmus+ *Cultivating Self-Esteem: A Practical Guide for Teachers and Principals*

Profesor Irina VÎNTURIȘ

Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova, Dolj

În perioada 28.07.2025-02.08.2025, am participat la cursul Erasmus+ *Cultivating Self-Esteem: A Practical Guide for Teachers and Principals*, desfășurat în Funchal, Portugalia, în cadrul Proiectului Erasmus+ 2024-1-RO01-KA121-SCH-000216825, derulat de către Liceul Teoretic „Henri Coandă” Craiova.

Obiectivele acestui curs, deosebit de interesant, au fost:

- Înțelegerea importanței stimei de sine în dezvoltarea personală și performanța academică;
- Stăpânirea elementelor de bază ale comunicării nonviolente și aplicarea lor în interacțiunea socială;
- Cultivarea unei mai mari conștientizări de sine și o acceptare de sine atât în noi, cât și în elevii noștri;
- Creșterea nivelului de asertivitate în interacțiunile sociale, respectând în același timp nevoile și sentimentele celorlalți;
- Implementarea activităților practice pentru a promova stima de sine a elevilor noștri;
- Promovarea un mediu de învățare pozitiv și încurajator care crește stima de sine și succesul academic.

TEME ABORDATE:

- Cei șase piloni ai stimei de sine
- Concepții greșite despre stima de sine
- Importanța stimei de sine în educație
- Mentalitatea de creștere: feedback constructiv și învățarea din greșeli
- METODE DE LUCRU:
- Jocuri de rol

- Lucrări practice individuale/grup
- Simulări

Sesiunile de formare au avut caracter practic, fiind motivante și distractive, punându-se accent pe implicarea activă a tuturor participanților.

Acest curs a oferit participanților ocazia de a-și stimula și valorifica creativitatea, punând la dispoziție materiale-suport diversificate și utile, fiind foarte practic, interesant și bine organizat.

Participarea la cursul Erasmus+ ***Cultivating Self-Esteem: A Practical Guide for Teachers and Principals***, a însemnat dezvoltare personală venită din multe direcții: consolidarea încrederii în sine; îmbunătățirea abilităților de comunicare eficientă; dezvoltarea abilităților de folosire a unei limbi străine; eliminarea unor stereotipii și a unor prejudecăți.

Stima de sine și succesul școlar sunt interconectate și influențează dezvoltarea personală și profesională a elevilor. O stimă de sine sănătoasă contribuie la o mai mare motivație, perseverență și rezultate academice pozitive. Prin sprijinul familiei, profesorilor și prin adoptarea unor strategii adecvate, elevii pot dezvolta o încredere puternică în sine și pot atinge performanțe școlare deosebite. În final, promovarea unei educații centrate pe încurajarea și susținerea stimei de sine va duce la formarea unor adulți echilibrați și de succes în societate.

MAKE TECHNOLOGY YOUR FRIEND!

Profesor Ana-Maria VLAD

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” Craiova, Dolj

Rezumat

Proiectul de formare „Make technology your friend!”, desfășurat în perioada 26 februarie – 2 martie 2025, la Larnaca, Cipru, în cadrul acreditării Erasmus în Educația Școlară a Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu”, a avut ca scop dezvoltarea competențelor digitale și pedagogice ale cadrelor didactice participante. Cursul, furnizat de organizația Edu 2 Grow, a îmbinat activități interculturale, metode moderne de predare și utilizarea aplicațiilor TIC pentru creșterea implicării elevilor în procesul educațional. Pe parcursul celor cinci zile, participanții au explorat instrumente digitale variate (precum aplicații educaționale, platforme online, resurse cloud, podcasting și materiale vizuale), prin activități practice, colaborative și de tip „learning by doing”. De asemenea, cursul a încurajat schimbul de bune practici, comunicarea interculturală și valorificarea proiectelor europene. Experiența a demonstrat că integrarea creativă și responsabilă a tehnologiei în educație contribuie la modernizarea procesului de predare-învățare, la dezvoltarea competențelor-cheie ale profesorilor și la crearea unui mediu educațional dinamic, motivant și adaptat nevoilor actuale ale elevilor.

Prezentare generală a proiectului

Durata: 26 februarie – 2 martie 2025, Larnaca, Cipru

Participanți: Ana-Maria Vlad și Cosmin Mihăiță Cojocaru

Furnizor: Organizația de formare Edu 2 Grow

Număr de referință al proiectului curent: 2024-1-RO01-KA121-SCH000216409

Număr de referință al acreditării: 2023-1-RO01-KA120-SCH 000189256

Acreditare Erasmus în Educația Școlară pentru Liceul Militar „Tudor Vladimirescu”

Teme ale cursului:

- TIC – Tehnologia informației și a comunicațiilor
- Pedagogie și didactică
- Utilizarea TIC pentru implicarea elevilor în sala de clasă modernă

Introducere:

Educația modernă se află într-un proces continuu de transformare, stimulat de progresul tehnologic și de necesitatea adaptării la o societate dinamică și globalizată. Profesorii și formatorii sunt chemați să

găsească noi modalități de a implica elevii și cursanții, folosind instrumente digitale care să facă procesul educațional mai atractiv, mai interactiv și mai relevant pentru realitățile actuale.

Cursul „Make your technology your friend!” a fost conceput pentru a sprijini participanții în dezvoltarea competențelor digitale și pedagogice necesare unei predări eficiente și inovatoare. Timp de cinci zile, au fost explorate metode practice, aplicații și resurse TIC, printr-o combinație de activități teoretice și practice, exerciții interactive, reflecție și schimb de bune practici.

Structura cursului:

Ziua 1, 2 – Cultură și interculturalitate

- Întâlnire introductivă, explicații privind organizarea practică, prezentarea programului, informații despre locația cursului.
- Jocuri interculturale.
- Lucrul într-un proiect internațional – cum să comunicăm și să creăm conexiuni.
- Activități de tip *icebreakers*.
- Teambuilding: lucrul cu colegii și factorii de interes – exerciții practice urmate de dezbateri.
- Jocuri, metode și instrumente pentru îmbunătățirea comunicării între participanți.
- Excursie culturală – tur de proiect pentru explorarea manifestărilor culturale exterioare.
- Introducere în curs.

Ziua 3, 4 – Aplicații digitale – tablete și smartphone-uri

- Pregătirea pentru implementarea diferitelor instrumente TIC, aplicații și platforme web.
- Utilizarea Plickers, coduri QR, Google Forms, Goosechase, jocuri Jeopardy, Wordwall, Quizlet, Canva, Flipgrid.
- Instrumente Cloud – Google Suite.
- Crearea de rebusuri și quiz-uri.
- Hărți mentale și nori de cuvinte.
- Împărtășirea de instrumente digitale personalizate: alegerea participanților!

Ziua 5 – Podcasting și materiale vizuale

- Povești digitale.
- Proiect audio/video bazat pe realitățile cursanților.
- Planificarea activităților de diseminare și valorizare.
- Diseminarea proiectelor europene anterioare realizate de către toți partenerii.
- Utilizarea instrumentelor europene de certificare: certificatul Europass Mobility, actualizarea Pașaportului Lingvistic Europass și a Pașaportului de Competențe Europass.

- Evaluarea proiectului.
- Ceremonia de certificare.

Concluzie

Experiența de formare „Make your technology your friend!” a demonstrat că tehnologia, atunci când este utilizată creativ și responsabil, poate deveni un partener esențial în procesul educational. Accentul s-a pus pe dobândirea de competențe digitale aplicabile direct la clasă, dezvoltarea de abilități de colaborare și comunicare și descoperirea de resurse inovatoare care pot transforma modul de predare și învățare. Aplicațiile explorate, activitățile de tip „learning by doing” și schimbul intercultural de idei au contribuit la crearea unei atmosfere dinamice, motivante și prietenoase.

Bibliografie:

<https://edu2grow.org/staff-courses/make-technology-your-friend/>

ERASMUS+: ACCES LA OPORTUNITĂȚI EUROPENE DE EDUCAȚIE, FORMARE ȘI DEZVOLTARE PERSONALĂ

Profesor dr. Alina-Mariana ZARIA
Liceul Teoretic „Constantin Brâncoveanu”, Dăbuleni, Dolj

Rezumat

Erasmus+ este programul Uniunii Europene care oferă oportunități de formare, mobilitate și colaborare internațională pentru elevi, profesori și instituții. Acesta urmărește dezvoltarea competențelor, modernizarea educației și promovarea valorilor europene precum incluziunea și diversitatea. Programul include mobilități individuale, parteneriate între instituții și proiecte de inovare, având un impact pozitiv asupra participanților, care își îmbunătățesc abilitățile lingvistice, digitale și sociale. Liceul Teoretic „Constantin Brâncoveanu” din Dăbuleni implementează proiectul Erasmus+ 2025-1-RO01-KA121-VET-000308331, prin care 23 de elevi participă la un stagiu în Granada, Spania. Experiențele de practică în domeniul IT și medical, contactul cu o cultură nouă și folosirea limbilor străine contribuie semnificativ la dezvoltarea lor profesională și personală. Participarea la stagii de practică în străinătate le permite elevilor și tinerilor să își contureze mai clar viitorul profesional.

Într-o lume în continuă schimbare, educația nu mai poate rămâne închisă între granițele unei singure țări. Programul Erasmus+, inițiat de Uniunea Europeană, reprezintă unul dintre cele mai importante instrumente educaționale moderne, oferind oportunități de formare, colaborare și schimb cultural pentru elevi, studenți, profesori și profesioniști din diverse domenii. Prin proiectele sale, Erasmus+ contribuie la dezvoltarea unei societăți bazate pe valori europene, incluziune, diversitate și inovare.

Erasmus+ este programul Uniunii Europene pentru educație, formare profesională, tineret și sport, lansat în 2014 și continuat în perioada 2021–2027. Scopul său este de a sprijini dezvoltarea competențelor, de a promova colaborarea între instituții și de a facilita mobilitatea în spațiul european. Programul încurajează participarea activă, schimburile interculturale și accesul egal la educație.

Obiectivele principale ale programului

1. Dezvoltarea competențelor personale și profesionale prin experiențe internaționale.
2. Creșterea calității și inovării în educație prin proiecte comune între școli, universități și organizații.
3. Promovarea incluziunii sociale, combaterii discriminării și sprijinirea grupurilor vulnerabile.
4. Dezvoltarea cooperării europene pentru a construi sisteme educaționale moderne și eficiente.

Tipuri de proiecte Erasmus+

1. Mobilități individuale

Elevi, profesori și personal școlar pot participa la cursuri, stagii și activități de schimb.

Studentii pot studia sau lucra într-o altă țară europeană, dobândind competențe importante pentru carieră.

2. Parteneriate între instituții

Școli, licee, ONG-uri sau universități pot colabora în proiecte comune, dezvoltând materiale educaționale, activități inovative, ateliere și campanii tematice.

Aceste proiecte promovează dezvoltarea curriculară, schimbul de bune practici și implementarea metodelor moderne de predare.

3. Proiecte de inovare și modernizare - se axează pe digitalizare, formarea cadrelor didactice, diversitate culturală, incluziune și dezvoltarea competențelor secolului XXI.

Impactul proiectelor Erasmus+

Participarea la un proiect Erasmus+ aduce beneficii directe atât instituțiilor, cât și participanților. Elevii și profesorii își îmbunătățesc competențele lingvistice, digitale și sociale, învață să colaboreze într-un context multicultural și devin mai deschiși spre valori europene. Școlile implicate își modernizează metodele de lucru, își extind rețeaua internațională și oferă elevilor experiențe educaționale unice. Proiectele Erasmus+ reprezintă o investiție valoroasă în viitorul educației europene. Ele contribuie la formarea unor cetățeni capabili să gândească global, să colaboreze eficient și să fie pregătiți pentru provocările unei societăți moderne.

Liceul Teoretic „Constantin Brâncoveanu” din Dăbuleni, împreună cu alte instituții ale orașului, își propune să contribuie la educarea elevilor și la formarea acestora ca cetățeni responsabili, capabili să facă față ritmului rapid al schimbărilor economice și sociale, la nivel local, regional, național și european.

Principalul obiectiv îl constituie oferirea unor condiții care să reducă diferențele dintre marile orașe și micul nostru oraș din sudul județului Dolj, atât pentru elevi, cât și pentru cadrele didactice. Ne dorim să asigurăm acces echitabil la oportunități educaționale într-un mediu favorabil învățării și depunem eforturi pentru a depăși obstacolele generate de dificultăți educaționale, diferențe culturale, sociale, economice, geografice sau de segregare.

În perioada 01.06.2025-31.08.2026, unitatea noastră școlară implementează Proiectul Erasmus+ 2025-1-RO01-KA121-VET-000308331 din cadrul Programului Uniunii Europene pentru educație, formare, tineret și sport 2020-2027 – Erasmus+ prin deplasarea a 23 de elevi în localitatea Granada, Spania (12.01.2026-30.01.2026): 17 elevi de nivel liceal (specializarea matematică-informatică) și 6 elevi de nivel postliceal (specializarea asistent medical generalist).

Posibilitatea de a experimenta metode moderne de predare-învățare-evaluare prin participarea la stagiile de practică în firme IT, alături de experiențele profesionale dobândite în stagiile de instruire clinică, contactul cu o cultură diferită, cu tradiții și mentalități noi, precum și exersarea competențelor de limba engleză și spaniolă, au determinat o transformare vizibilă atât pe plan profesional, cât și personal în rândul elevilor noștri.

Erasmus+ nu înseamnă doar mobilitate, ci un proces prin care tinerii învață să se adapteze, să comunice eficient și să lucreze într-un mediu multicultural. Programul funcționează ca un „laborator european” în care participanții își testează limitele, descoperă noi stiluri de învățare și își construiesc treptat încrederea în propriile competențe.

Participarea la stagiile de practică în străinătate le permite elevilor și tinerilor să își contureze mai clar viitorul profesional. Experiențele dobândite – fie în companii IT, spitale, ONG-uri sau centre culturale – devin un avantaj real în fața angajatorilor și îi ajută pe tineri să își construiască un profil competitiv la nivel european.

Bibliografie:

Cucoș, C. *Educația, dimensiuni culturale și interculturale*. Polirom, Iași, 2000.

Istrate, O. et al., *Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. Raport preliminar eTwinning RO12*. TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație, București, 2013.

Europass, *Mobilitate Europass: Ghid privind mobilitatea europeană și documentele Europass*, European Commission/Europass, PDF. Disponibil online la: <https://europass.europa.eu/system/files/2021-07/Europass%20Mobility%20Instructions%20Romanian.pdf>